

ÎNDRUMĂTOR PENTRU O BISERICĂ BAPTISTĂ

de
DR. J. E. COBB

Editată și adaptată pentru bisericile românești

Titlu original: **Baptist Church Manual, 3rd Edition**
De **J. E. Cobb**
În limba română de **Mihaela Chivăran**
Editori: **Curtis Pugh** și **Raul Enyedi**
Fundăția Mantachie, „O voce baptistă în România”
Bocșa, 2010

PREFAȚĂ LA EDIȚIA ROMÂNEASCĂ

Cu mare bucurie prezentăm acest volum de studiu pentru bisericile baptiste istorice, având convingerea că va fi de un real folos spiritual. Nu pot exista biserici puternice, sănătoase, atunci când membrii bisericilor nu își cunosc responsabilitățile, caracteristicile și doctrinele specifice. Acest volum vine în întâmpinarea acestei nevoi importante și urgente. Stilul simplu de scriere este accesibil oricui, și formatul cărții este potrivit atât studiului individual, cât și de grup.

De asemenea, dorim ca acest studiu să fie privit și ca un semnal de alarmă adresat acelor biserici care obișnuiau să ia poziție pentru vechile adevăruri baptiste, dar care acum renunță la ele datorită ecumenismului și liberalismului.

Datorită faptului că volumul a fost scris pentru biserici din Statele Unite, editorii au considerat necesară editarea textului și adaptarea lui pentru limba română și situația de aici. Astfel, anumite argumente sau expresii care aveau de a face cu versiuni ale Bibliei în limba engleză sau cu situații cu specific american au fost omise. Aceste omisiuni sunt marcate strict în text prin simbolul [...]. Acolo unde contextul nu a permis omiterea, și unde textul necesita explicații, s-au introdus note ale editorilor.

Dorim și ne rugăm ca această carte să aibă ca rod întărirea bisericilor nou testamentare și a membrilor lor, și prin aceasta, creșterea mărturiei pentru Cristos în lume.

Curtis Pugh și Raul Enyedi
Bocșa, 6 august 2010

PREFAȚĂ

De ce un nou îndrumător pentru bisericile baptiste? Scriitorul nu poate oferi un alt motiv decât acela că a simțit un puternic îndemn de a scrie unul.

Nu este scris cu ideea de a depăși vreo altă lucrare, ci de a complementa alte lucrări. Acest volum prezintă o abordare diferită de altele.

Ordinea aranjamentului din acest îndrumător este asemănătoare cu cea a doctorului Pendleton [1811-1891] și de asemenea cu cea a doctorului Hiscox [1814-1901].

Oferind prezentul tratat frățietății baptiste, autorul se roagă pentru a fi citit drept și imparțial și pentru a primi considerația cuvenită de la cei ce îl vor studia.

Conținutul acestei cărți este rezultatul unui sfert de secol de studiu și observare a principiilor, doctriinelor și formei de organizare a bisericilor Domnului nostru Isus Cristos.

J. E. Cobb
8 mai 1941

Cuprins

1. Calitățile esențiale ale unei biserici.....	6
Calitatea spiritualității	
Calitatea separării	
Calitatea conservării	
Calitatea perpetuării	
Calitatea reproducerii	
Calitatea particularității	
Calitatea credincioșiei	
Calitatea independenței sau autonomiei	
2. Membrăritatea în biserică.....	12
Condițiile necesare membrărității într-o biserică	
Condiții spirituale	
Pocăință	
Credință	
Condiții ritualiste	
Recunoașterea părtășiei	
Botezul	
Constituirea sau înființarea bisericilor	
Primirea de membri	
Prin botez	
Prin scrisoare	
Prin declarație	
Prin restaurare	
Încetarea membrărității în biserică	
Prin deces	
Prin excludere sau ștergere	
Prin scrisoare	
3. Slujitorii bisericii.....	21
Păstorul	
Cerințele pentru slujba de păstor	
Autoritatea păstorului	
Diaconii	
Responsabilitățile diaconilor	
Cerințele pentru slujba de diacon	
Autoritatea diaconilor	
Secretarul bisericii	
4. Doctrinile bisericii.....	28
Mărturisirea de credință	
Acordul bisericii	

5. Orânduielele bisericii.....	35
Botezul	
Importanța botezului	
Actul botezului	
Definiția botezului	
Scopul botezului	
Cerințele pentru botez	
Cina Domnului	
O rânduială a bisericii	
O rânduială restrânsă	
Concepții false	
Scopul Cinei	
Un îndemn	
6. Cârmuirea bisericii.....	46
Independență sau autonomie	
Drepturi executive	
Conducerea majorității	
Autoritatea bisericii	
7. Disciplina bisericii.....	52
Disciplină cultivată	
Disciplină corectivă sau punitivă	
Două clase de ofense	
Ofensa personală	
Ofensele publice sau generale	
Atitudinea bisericii	
Motivul disciplinei în biserică	
Gloria lui Dumnezeu	
Castitatea bisericilor	
Îmbunătățirea spirituală	
8. Misiunea bisericii.....	60
Să evanghelizeze lumea	
Să Îl glorifice pe Dumnezeu	
Să păstreze și să lumineze	
Să fie locuința pământească a lui Dumnezeu	
Să fie stâlpul și temelia adevărului	
Să aducă jertfe spirituale	
9. Responsabilitățile bisericii.....	63
Responsabilități ale membrilor unii față de ceilalți	
Responsabilități ale bisericilor una față de cealaltă	
Responsabilități față de cei nemântuiți	

10. Asocierea bisericilor..... 65

Valorile asocierii

11. Câteva sugestii pentru dezbateri..... 67

Adunările generale ale bisericii

Despre propuneri

Obținerea dreptului la cuvânt

Apelarea la adunare

Primirea de membri

Sfaturi frățești

Capitolul I

Calitățile esențiale ale unei biserici

Există multe inconsecvențe în privința termenului *biserică*. Unii susțin că ar avea două sensuri: (1) biserica adevărată, care este invizibilă și compusă din toți cei mântuiți, și (2) bisericile locale, care sunt, după părerea acelei clase de gânditori, doar ramuri ale bisericii adevărate. Acea idee este caraghioasă. Oricine ar trebui să poată vedea ce lipsită de sens este ideea de viță sau trunchi invizibil cu ramuri vizibile și tangibile. Mai mult, noțiunea că aceeași viță ar putea da naștere la ramuri așa de variate și opuse, ce aduc rod variat și opus este un nonsens.

Există o lege nestrămutată atât în mediul natural cât și în cel spiritual, anume că toate se înmulțesc după soiul lor. Diferențele între așa numitele biserici demonstrează cu siguranță că ele toate nu pot fi roade ale aceleiași vițe sau trunchi.

Apoi, a existat și încă există ideea de biserici locale adevărate construite după modelul nou testamentar instituit de Isus Cristos în timpul lucrării Sale personale. Unii dintre cei ce cred astfel susțin de asemenea teoria „bisericii în agregat” [teorie care susține că termenul „biserică” descrie uneori agregatul, sau totalitatea tuturor celor răscumpărați. n. ed.]. Iubitul și regretatul Dr. J. M. Pendleton a apărut această idee în al său, de altfel excelent, „*Manual al bisericii*” (pagina 5).

„În aplicarea sa urmașilor lui Cristos, [biserica] se referă fie la o congregație particulară de sfinți sau la cei răscumpărați ca agregat. Este folosit cu cel de-al doilea sens în Efeseni 1:22; 3:21; 5:25, 27.”

Cu toate că a fost un mare om și erudit, Dr. Pendleton a fost evident dus în eroare în privința sensului acelor versete. Apostolul Pavel, în versetele citate, a folosit termenul *biserică* în sensul său instituțional, la fel cum am spune că leul este un animal feroce. Nu înțelegem că ar exista un leu mare, universal, ci ne referim la clasa sau specia de animale numită leu. Dacă spunem, calul este un animal folositor, nu înțelegem că există un singur cal mare, universal; ne referim la acea clasă specifică de animale numită cal.

La fel a folosit și Pavel termenul *biserică*; el s-a referit la o instituție religioasă numită biserică. Dacă în Efeseni 5:25 termenul *biserică* înseamnă biserică universală, trebuie necesarmente să concluzionăm că termenul *soț* se referă la un soț universal și termenul *soție* se referă la o soție universală; dar nimeni din câți cunosc nu ar argumenta că acela este sensul termenilor. Atunci de ce încearcă unii să impună cu forța acest sens termenului *biserică*?

Dintre toate pasajele la care mă pot gândi, versetul 27 se apropie cel mai mult de învățarea teoriei „bisericii în agregat”, dar chiar și acolo este evident că apostolul a avut în minte biserica luată ca instituție, și nu ideea de biserică universală. Când va veni Cristos și va primi la Sine biserica, cum se spune în acel verset, va exista o strângere a tuturor răscumpăraților.

Copiii lui Dumnezeu care, fiind dezinformați și călăuziți greșit în epoca Evangheliei, nu se alipesc de o biserică adevărată, nu vor fi incluși într-un mod misterios în membralitatea ei în epoca ce vine. Ei vor avea de pierdut. Dumnezeu, în divinul Său Cuvânt al adevărului, a descoperit adevărata cale și adevărata biserică; dar dacă cineva permite prejudecății, dezinformării sau călăuzirii greșite să îl țină departe de biserica adevărată, nu Dumnezeu este cel responsabil. El va socoti responsabil pe individ pentru credulitatea lui.

Termenul de biserică se găsește în Noul Testament de mai mult de o sută de ori. Este traducerea unui cuvânt compus grecesc, *ekklesia*, care înseamnă o adunare chemată afară. S-a afirmat în mod greșit că orice congregație sau adunare de oameni este o biserică. Pentru a se păstra sensul expres al cuvântului, adunarea trebuie să fie chemată dintre mase pentru a putea

fi o biserică. În însăși natura cuvântului există ideea de ordine sau organizare. O simplă masă de oameni nu constituie o biserică în niciun sens real al cuvântului.

Trei versete (Fapte 19:32, 38, 42) sunt deseori citate ca exemple ale sensului cuvântului *ekklesia*, tradus uneori prin *biserică*. Dar mai este de observat că în Fapte 19:35 se găsește cuvântul grec *ochlon*, iar înțelesul lui este chiar opusul *ekklesiei*. *Ochlon* desemnează o mulțime dezordonată, pe când *ekklesia* înseamnă o adunare ordonată.

Breasla argintarilor s-a strâns ca răspuns la chemarea liderului lor, Demetrius. Pe măsură ce trecea timpul, întrunirea a devenit turbulentă, posedată de spiritul de turmă; a devenit un *ochlon*, o mulțime. Când a fost potolită de funcționarul orașului, a devenit o *ekklesia*.

Ce este o biserică scripturală? Noi răspundem ferm, „*O biserică nou testamentară este o adunare de oameni chemați din lume, prin predicarea Evangheliei însoțită de lucrarea regeneratoare a Duhului Sfânt, botezați în credința și părtășia Evangheliei spre o viață de conformare față de voia lui Dumnezeu, pentru a executa voia și a perpetua orânduielele lui Cristos până va veni El.*”

Aceasta este o definiție cuprinzătoare a bisericii scripturale sau nou testamentare. Ea include: 1) Mijloacele Cuvântului, rânduite de Însuși Dumnezeu pentru a înștiința lumea de condiția și starea ei păcătoasă și a-L înfățișa pe Cristos ca Mântuitorul Atotsuficient. 2) Lucrarea activă, dătătoare de viață sau creatoare a Duhului Sfânt. 3) Doctrina scripturală a botezului, în ce privește autoritatea, actul și scopul său. 4) Doctrina potrivit căreia biserica a fost făcută de Cristos custodele adevărului și agentul răspândirii adevărului în lume. 5) Doctrina potrivit căreia Cristos este Capul și Dătătorul de lege al bisericii. 6) Doctrina potrivit căreia biserica este răspunzătoare numai înaintea lui Cristos. 7) Independența sau autonomia bisericii. 8) Doctrina formei democratice sau congregaționale de conducere a bisericii. 9) Doctrina egalității membrilor bisericii. 10) Doctrina conform căreia biserica este singurul agent ce execută voia sau legea și perpetuarea orânduielilor lui Cristos. 11) Doctrina și realitatea celei de-a doua venituri a Domnului. 12) Neinterzicerea asocierii bisericilor ca egale în desfășurarea lucrării încredințate de Cristos bisericilor Sale.

Numai un trup local poate împlini cerințele din definiția anterioară a termenului biserică. În definiție sunt incluse lucruri imposibil de împlinit de către un trup universal. Numai o adunare locală, vizibilă de oameni poate întruni stipulațiile și clauzele unei biserici nou testamentare. De fiecare dată când Cristos sau apostolii au făcut referire la biserică, au folosit termenul cu sensul său instituțional sau cu sensul de trup local de credincioși.

Evrei 12:18-23 este citat de mulți ca o dovadă solidă în sprijinul teoriei bisericii universale. Văzut corect, totuși, pasajul nu învață așa ceva. Dimpotrivă, învață că biserica este o instituție locală, vizibilă, tangibilă. Citez din pasaj doar cât să reiasă legătura potrivită: „*Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge... Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc*”

Expresiile „*muntele Sion*”, „*cetatea Dumnezeului celui viu*” și „*Ierusalimul ceresc*” denotă în mod evident biserica nou testamentară. Observați contrastul: „*Nu v-ați apropiat de Sinai, ci de muntele Sionului*”. Sinaiul a fost o teroare cumplită pentru israeliții din tabără, dar evreii cărora le-a fost adresat acest pasaj au venit într-un loc al milei și al părtășiei suave. Cu siguranță, biserica din acest pasaj nu se referă la o biserică invizibilă din ceruri, chiar de ar fi una acolo (deși nu este) pentru că evreii care erau în viață atunci veniseră deja la ea. „*V-ați apropiat*” denotă timpul perfect. Ei veniseră deja la biserică. Nu au venit la o biserică invizibilă pe pământ, pentru că o asemenea instituție nu a existat nici atunci și nu există nici acum. Cuvântul *biserică* nu admite această idee. Înseamnă o strângere de indivizi. O strângere de indivizi este în mod cert vizibilă. Dacă biserica ar fi fost ceva invizibil și universal, atunci nu s-ar mai fi putut spune despre creștinii din veacul nostru mai mult decât despre alții din alte veacuri că s-au apropiat de ea.

Îngerii sunt asociați cu biserica de pe pământ. Ei sunt, conform scriitorului în Evrei 1:14, duhuri slujitoare pentru moștenitorii mântuirii. Fără îndoială că fiecare membru din bisericile Domnului are unul sau mai mulți îngeri care să îl călăuzească și să îl păzească.

„V-ați apropiat de [...] biserica întâilor născuți” (versetul 23). Fiecare membru al bisericii lui Cristos este la fel ca toți ceilalți un întâi născut al lui Dumnezeu. Din această afirmație se înțelege că biserica lui Cristos este compusă din copiii întâi născuți ai lui Dumnezeu. Ea este o instituție vizibilă. Copiii întâi născuți ai lui Dumnezeu care compun biserica sunt cetățeni ai cerului, de unde au și fost născuți (Fil. 3:20, 21 și Ioan 3:5).

Singura biserică pe care o cunoaște Noul Testament este un trup local, vizibil de credincioși. La toate aceste biserici se face uneori referire în sens instituțional. Când Cristos va veni, toate bisericile adevărate vor fi primite de El, atunci va fi doar una singură, dar nici chiar atunci nu va fi compusă din toți răscumpărații considerați în agregat.

Calitatea spiritualității

Ea nu este un trup, o biserică sau o adunare de spirite, ci este *spirituală*. Aceasta înseamnă că are o lucrare spirituală de desfășurat. Datoria ei este de a îndeplini o funcție spirituală în antiteză cu trupurile, care împlinesc numai funcții naturale. Această idee reiese clar din afirmația lui Pavel în Romani 12:1, 2: *„Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.”* [...] [sublinierea aparține editorului]

Ideea este că membrii unei biserici, fiind răscumpărați, ar trebui să își dedice viețile slujirii spirituale a lui Dumnezeu. Membrii, ca întreg, vor face împreună ceea ce i-a sfătuit apostolul. O biserică a Domnului Isus Cristos nu trebuie să se amestece în probleme lumești. Biserica nu este o instituție comercială; prin urmare, ea nu ar trebui să se implice în îndeletniciri și preocupări lumești.

Calitatea separării

Biserica trebuie să fie **separată de lume**. Isus a spus despre poporul Său: *„Ei nu sunt din lume, cum nici Eu nu sunt din lume”* (Ioan 17:16). Isus a fost în lume, dar nu a fost din lume. Viața și doctrina Sa au fost opuse celor ale lumii. Scripturile învață că biserica trebuie să fie un trup separat – separat de orice lucru lumesc în scop sau natură.

Biserica va fi separată de lume în vorbire și trăire. Pavel a învățat biserica din Corint să se păstreze separată de lume și de ceea ce este lumesc (2 Corinteni 6:11-18). Instrucțiunile sunt la fel de valabile pentru bisericile de azi cum au fost pentru acea biserică atunci.

El a spus: *„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege. Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? ... De aceea ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ce este necurat.”*

Isus a spus: *„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în Ceruri”* (Matei 5:14-17).

Ce fel de influență spre bine și dreptate va avea o biserică dacă membrii ei s-ar complăce în tot felul de practici rele și lumești? Dacă membrii bisericilor ar urma sfatul lui

Pavel „*să se ferească de tot ce se pare rău*”, ar avea o mai bună influență pentru Cristos. Aceasta este misiunea lor ca și copii ai lui Dumnezeu și membri în bisericile Lui.

Biserica trebuie să fie **separată de stat**. Biserica și statul sunt două instituții total separate. Nu ar trebui să aibă nicio legătură. Scriptura învață principiul separării bisericii de stat. „*Isus, fiindcă știa că au de gând să vină să-l ia cu sila ca să-l facă împărat s-a dus iarăși la munte, numai El singur*” (Ioan 6:15). Isus nu a venit în lume să fie rege al lumii, nici să își întemeieze o împărăție lumească.

În ispitirea din pustie, cum este redată de Matei și Luca, diavolul i-a oferit lui Isus toate împărățiile lumii în schimbul închinării înaintea sa, dar El a refuzat. Înaintea lui Pilat a zis: „*Împărăția mea nu este din lumea aceasta.*” (Ioan 18:36).

Calitatea conservării

Isus a zis în predica de pe munte: „*Voi sunteți sarea pământului, dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună de nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni*” (Matei 5:13).

Sarea conține un element de conservare în ea, iar biserica are același efect. Lumea ar fi fost demult distrusă dacă nu ar fi fost influența bisericii. Sarea acționează ca dezinfectant, distrugând germeii și întârziind dezvoltarea lor. Influența bisericii restrânge răul din lume. Sarea dă gust mâncării. Biserica face ca lumea să fie un loc mai frumos de viețuit. Îmbunătățește gustul său moral. Sarea produce sete de apă, biserica, trăind după standardul scriptural, va face oamenii să înseteze după Apa Vieții – Cristos. Membrii bisericii ar trebui să aibă mare grijă în a avea o influență bună pentru lume.

Calitatea perpetuării

Cristos a dat bisericii calitatea perpetuării. Nu putem spune cu adevărat că i-a dat calitatea auto-perpetuării, deoarece calitatea de a se perpetua este una dată în mod divin. Prin termenul *perpetuitate* nu se înțelege că o biserică individuală, locală, este perpetuată până la sfârșitul epocii, ci că biserica, privită ca instituție, este perpetuată veșnic.

Cristos a spus bisericii că porțile locuinței morților nu o vor învinge (Matei 16:18). În Marea Tримитере, Isus a promis: „*Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului* (epocii) (Matei 28:20). Pavel a zis „*A Lui să fie slava în biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor*” (Efeseni 3:21). Este evident că dacă porțile iadului nu pot învinge biserica și dacă Cristos este alături de ea până la sfârșitul timpului și dacă Dumnezeu primește slavă în biserică în vecii vecilor, biserica este, necesarmente, perpetuată.

Calitatea reproducerii

Când Cristos a instituit biserica, El i-a dat această calitate. Isus nu întemeiază personal fiecare biserică adevărată mai mult decât creează Dumnezeu direct fiecare individ. Când Dumnezeu a creat omul, i-a dat capacitatea de reproducere. Prin acea calitate s-a perpetuat omul pe pământ. Când Cristos a instituit prima biserică, I-a dat puterea, abilitatea sau calitatea reproducerii. Au existat întotdeauna biserici de atunci încolo. Ele vor continua să existe. Când Cristos va reveni, va găsi aceeași biserică pe care a lăsat-o pe pământ – nu aceiași membri, dar aceeași biserică.

Mai multe detalii sunt date în alt capitol.

Calitatea particularității

Apostolul Petru a vorbit despre „un neam sfânt” [sau special, particular, pus deoparte – n.ed.]. Există anumite caracteristici particulare în bisericile lui Cristos ce nu pot fi găsite în alte grupări. Acele semne caracteristice disting bisericile lui Cristos de toate celelalte. Unele dintre „așa-numitele” biserici pot avea unele dintre acele semne distinctive, dar niciuna nu le va avea pe toate. Numim doar semnele particulare, fără a le argumenta: 1) O descendență din biserică instituită de Cristos în timpul lucrării Sale personale. 2) O membralitate regenerată. 3) Practica egalității absolute între membri. 4) Acceptarea Noului Testament ca normă unică și atotsuficientă de credință și practică. 5) O ordine biblică a poruncilor nou testamentare: a) pocăința, b) credință, c) botez, d) Cina Domnului. 6) o experiență de a fi fost persecutat dar de a nu fi persecutat pe nimeni. Toate aceste șase particularități diferențiază deplin bisericile lui Cristos de toate celelalte grupări religioase. [Această listă nu este completă, ci prezintă doar caracteristicile principale. n. ed.].

Calitatea credincioșiei

Domnul a poruncit bisericilor Sale să Îi fie credincioase. Poruncindu-le să fie astfel, El a pus în inimile membrilor bisericii dorința de a fi credincioși. Bisericile sunt uneori neglijente, la fel ca oamenii; dar în general sunt credincioase marilor principii fundamentale ale credinței lui Cristos. Această calitate a credincioșiei răspunde în această epocă de curăția bisericilor. Este o calitate ce ar trebui să fie bine păzită. Este profețit că în zilele din urmă unele biserici vor deveni necredincioase Domnului și Stăpânului lor.

Există o promisiune pentru cei credincioși: „*Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții*” (Apocalipsa 2:10).

Calitatea independenței sau autonomiei

Autonomia înseamnă că o biserică a lui Isus Cristos se auto-guvernează. Biserica este cea mai înaltă autoritate ecleziastică. Nicio asociație, convenție, uniune sau sinod nu pot stăpâni peste o biserică scripturală. Autoritatea bisericii nu este investită într-un episcop, papă sau prezbiter; autoritatea este inerentă bisericii însăși. Păstorul unei biserici nu are nicio autoritate de constrângere asupra bisericii. El are autoritate ca învățător, dar nu autoritate de constrângere.

Cârmuirile democratice ale lumii au trei ramuri ale puterii: legislativă, judecătorească și executivă. Domnul a dat bisericii dreptul să judece. Ea își judecă membrii. Ea face aceasta 1) în privința cerințelor pentru membralitate și 2) în privința comportamentului acestora. Ea are dreptul de a-și judeca slujitorii în privința calificării și slujirii lor.

În 1 Corinteni 5:12, 13 Pavel a spus „*ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară îi judecă Dumnezeu. Dați afară dar, din mijlocul vostru pe răul acela.*” Dacă Pavel ar fi fost un episcop modern, l-ar fi judecat el însuși pe cel rău și l-ar fi exclus din biserică; dar pentru că a fost un predicator scriptural sau nou testamentar, el a sfătuit biserica să judece și să excludă.

Domnul a lăsat în mâinile bisericii autoritatea de a executa legile Sale și de a împlini Marea Trimitere de a evangheliza lumea. Niciun om nu are dreptul să predice sau să învețe cu autoritate sau să boteze credincioși dacă nu este autorizat de biserică. Autoritatea predicării Evangheliei, botezării, celebrării Cinei Domnului și învățării de a păzi toate lucrurile poruncite de Domnul a fost dată bisericii, și numai bisericii.

Trimiterea de a evangheliza lumea a fost încredințată bisericii. Isus a poruncit bisericii Sale, ca instituție, să meargă în toată lumea, să facă ucenici din toate neamurile, să boteze ucenicii, iar apoi să-i învețe să păzească tot ce a poruncit El.

Există o maximă ce spune că „specificarea unui lucru în lege înseamnă interzicerea tuturor celor nespecificate”. De vreme ce Isus a poruncit numai instituției Sale divine, bisericii, să facă aceste lucruri, tuturor celorlalte organizații sau instituții le sunt interzise.

Unii înțeleg că trimiterea a fost dată indivizilor ca atare; alții înțeleg că trimiterea a fost dată apostolilor, ca atare. Eroarea unei astfel de gândiri este foarte evidentă. Dacă trimiterea a fost dată indivizilor sau apostolilor ca atare, atunci odată cu moartea ultimului individ sau apostol căruia i-a fost dată trimiterea, aceasta ar fi încetat; noi nu am mai fi sub incidența ei. Dacă acest raționament ar fi adevărat, nu am mai avea nicio obligație să evanghelizăm lumea, deoarece toate persoanele și toți apostolii cărora Domnul le-a spus personal cuvintele trimiterii sunt morți.

Dar, de vreme ce Domnul a dat trimiterea bisericii ca instituție și de vreme ce instituția încă există, atunci noi ne aflăm sub incidența trimiterii. Suntem la fel de obligați să evanghelizăm lumea ca și prima biserică.

Unii susțin că marea trimitere a fost dată bisericii locale ca atare. Prin același raționament putem dovedi că nu mai suntem sub incidența trimiterii, pentru că toți membrii bisericii din Ierusalim cărora Domnul le-a spus cuvintele trimiterii sunt morți; acea biserică – acel trup local – nu mai există.

Realitatea este că trimiterea a fost dată bisericii ca instituție; dacă nu a fost astfel, atunci trimiterea privea numai acel trup local căruia i-a fost încredințată. Dar, deoarece trimiterea a fost dată unui trup local ca reprezentant al tuturor celorlalte trupuri asemănătoare, trimiterea este la fel de obligatorie pentru toate trupurile sau bisericile asemănătoare. Aceasta nu distruge în niciun fel individualitatea sau independența trupului bisericii locale. În schimb, permite trupurilor separate, dar asemănătoare, să se asocieze în executarea voii și legii lui Cristos, în timp ce își mențin existența ca biserici independente și autonome.

Când Dumnezeu a creat primul bărbat și prima femeie, le-a dat legea perpetuării rasei. Dacă Dumnezeu i-ar fi dat această lege doar lui Adam, ca individ, rasa nu ar mai fi fost sub incidența poruncii Domnului de a se perpetua după moartea lui Adam. O înmulțire ulterioară a rasei ar fi fost greșită.

Este logic că Cristos s-a gândit la înmulțirea bisericilor atunci când a dat Marea Trimitere. Cristos a intenționat să oblige fiecare biserică locală prin trimitere, la fel cum Dumnezeu a obligat fiecare om când a dat legea Sa de perpetuare a rasei reprezentantului rasei – Adam. Biserica de la Ierusalim, cea care a primit trimiterea de la Cristos, avea calitate de instituție, reprezentanta tuturor instituțiilor similare. Când Cristos a trimis prima biserică, le-a trimis și pe toate celelalte.

Se poate ridica întrebarea „Ce biserică trebuie să inițieze lucrarea de misiune?” Noi răspundem: „Nicio biserică, pentru că Însuși Cristos a inițiat lucrarea de misiune când a dat trimiterea; nu mai trebuie să se facă o lucrare de inițiere.” Este totuși evident că o biserică sau chiar mai multe biserici trebuie să întreprindă anumite acțiuni, și cu siguranță că eforturile misionare trebuie inițiate de o biserică. Aceasta se face prin misionarii aleși de biserici locale [...]. Aceasta nu este nimic mai mult decât o simplă cooperare sau asociere între biserici, care nu încalcă nicio lege a lui Cristos.

Dacă bisericile ar trebui să se alăture unei organizații în cadrul căreia ar fi constrânse să își predea independența, ele ar încălca învățăturile clare ale lui Cristos; ar înceta să fie biserici adevărate.

Calitățile esențiale menționate mai înainte nu sunt considerate a fi absolut esențiale ființei bisericii, dar sunt esențiale bisericilor care sunt plăcute Domnului Isus Cristos. Pot fi menționate și alte calități, dar acestea sunt considerate suficiente pentru acest tratat.

Capitolul II

Membralitatea în biserică

Condițiile necesare membralității într-o biserică

Din ceea ce s-a spus în privința bisericii Domnului Isus, este evident că există, și că trebuie să existe, anumite condiții necesare membralității în biserică. O biserică trebuie să se păzească cu conștiinciozitate de primirea membrilor descalificați din punct de vedere moral și spiritual. Fără îndoială, condiția firească, letargică și indiferentă a bisericilor contemporane se datorează în mare măsură faptului că în biserici au intrat prea mulți membri ce nu întrunesc condițiile. În ultimii ani s-a pus prea mult accent pe alipirea de biserică în loc de a se accentua regenerarea. Sunt două feluri de cerințe pentru a deveni membru într-o biserică. Acestea sunt (1) spirituale și (2) ritualiste.

Condiții spirituale

Unii le-au clasificat drept condiții morale, dar se pare că „*spirituale*” este un cuvânt mai potrivit. Unii oameni nu sunt deloc spirituali, dar sunt morali. Moralitatea are de a face mai mult cu relațiile umane. Condiția pentru membralitatea în biserică are o semnificație mult mai adâncă decât moralitatea. Are de a face cu relația individului cu Dumnezeu.

Vorbind la modul general, prima condiție pentru membralitatea în biserică este nașterea din nou. O persoană care nu a fost „născută de sus” nu întrunește condiția pentru a face parte din biserica lui Isus Cristos. Biserica este o instituție cerească; chiar dacă se află în lume, ea nu este din lume. Biserica trebuie să Îl mărturisească pe Cristos în lume. Mărturisirea pretinde ca membrii bisericii să Îl cunoască personal pe Cristos. Misiunea bisericii este aceea de a răspândi lumina Domnului Isus în lume. Cum o poate face, dacă este lipsită de lumină?

De vreme ce nașterea din nou este condiția supremă pentru membralitate în biserică, să cercetăm mai profund această problemă. Este nașterea din nou condiționată? Este condiționată de ceva anume? Bapțiștii au susținut dintotdeauna că nașterea din nou este condiționată de anumite principii divine. Aceasta nu înseamnă că există anumite fapte neprihănite pe care trebuie să le faci un păcătos. Scripturile învață în mod ferm că un om neregnerat nu poate face nimic pentru a merita mântuirea.

Nu înseamnă nici că păcătoșii pot împlini condițiile fără harul lui Dumnezeu. Dumnezeu capacitează oamenii prin harul Său să facă acele lucruri necesare regenerării. Dumnezeu nu împlinește acele condiții în locul păcătosului, dar lucrează într-un mod atât de eficient la inima păcătosului, încât individul este capacitat să facă lucrurile cerute.

Observați acum cerințele spirituale [...]: (1) pocăință și (2) credință.

Pocăință – Natura omului este păcătoasă. Pocăința este absolut necesară înainte de a exista o relație corectă între Dumnezeu și om.

Deci, prima condiție [...] este pocăința. Când Ioan Botezătorul a început să predice, primul său anunț a fost „*Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*”. Când Isus și-a început lucrarea, primul lucru pe care l-a anunțat a fost: „*S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie*” (Vezi Matei 3:1, 2 și Marcu 1:15). Isus a învățat mai târziu că unde nu este pocăință, urmează pieirea. „*Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel*” (Luca 13:3).

Pavel, în predica sa măiastră de pe dealul lui Marte, a spus: „*Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască*” (Fapte 17:30). Pocăința este o poruncă a lui Dumnezeu. Neascultarea de porunca lui Dumnezeu este păcat. Mulți refuză să se supună poruncii; mulți păcătuiesc împotriva lui

Dumnezeu. Pavel a mărturisit „și iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu, și credința în Domnul nostru Isus Cristos”. Aceste versete sunt suficiente pentru ca cineva să învețe că pocăința este [...] [o parte esențială – n. ed.] în nașterea din nou.

Apoi ar trebui să cercetăm mai în amănunt ce este pocăința. Unii oameni prezintă doctrina în termeni atât de abstracți, încât păcătosul obișnuit nu poate înțelege ce înseamnă. Pocăința nu este o simplă abstracțiune; este ceva ce fiecare persoană face, în repetate rânduri. Pocăința este deseori definită în mod general ca o „schimbare a minții”. Acesta este sensul literal al cuvântului grec tradus „pocăință” în versiunea noastră [...] a Bibliei. Înseamnă o minte schimbată.

Și aceasta este destul de general și poate că mulți nu vor înțelege tot ce înseamnă cuvântul. Unii ne spun că pocăința este o întristare după voia lui Dumnezeu, dar Scriptura ne spune că întristarea după voia lui Dumnezeu aduce pocăință (2 Corinteni 7:10). Pocăința este rodul întristării după voia lui Dumnezeu. Trebuie reținut că pocăința este față de Dumnezeu. Pocăința, așa cum o descrie Scriptura, este compusă din trei elemente. Dacă oricare din ele lipsește, pocăința nu există. Cele trei elemente ale pocăinței sunt (1) intelectual (2) emoțional și (3) volitiv [referitor la voință – n. ed.].

Elementul intelectual implică în special mintea. Acest element include convingerea de păcat, de vina și consecințele sale. Înainte ca un păcătos să se pocăiască în adevăratul sens al cuvântului, el trebuie să fie convins de vina sa înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să realizeze dreptatea condamnării sale. Convingerea de consecințele groaznice și de temut ale păcatului va determina persoana să fie plină de remușcare, însă nu va exista pocăință adevărată până ce individul nu își conștientizează vina. Până nu realizează acest lucru, el stă înaintea lui Dumnezeu condamnat conform dreptății. Când păcătosul este total conștient de toate acestea, de obicei urmează al doilea element al pocăinței.

Elementul emoțional include un adânc simțământ de regret. Fiind deja conștient de vina sa înaintea lui Dumnezeu și de consecințele groaznice și de temut ale păcatului, întristarea umple inima păcătosului. Îi pare rău, nu doar pentru că este condamnat la moarte și la iad, ci pentru că L-a ofensat pe Dumnezeu. Descoperă că natura și viața sa sunt în opoziție față de Dumnezeu și răzvrătite împotriva Lui. În această condiție, păcătosul trece printr-o stare groaznică (vezi Psalmul 116:3). În această stare, păcătosul va striga la Domnul după ajutor și curățire. Cel de-al treilea element completează pocăința scripturală.

Elementul volitiv implică voința. În toate experiențele prin care trece, păcătosul este adus în punctul în care vrea să se întoarcă la Dumnezeu de la păcat, de la sine și de la Satan. Când păcătosul se întoarce de la păcat, sine, lume și Satan, nu mai rămâne decât cineva spre care să se întoarcă – Dumnezeu. Acea întoarcere la Dumnezeu produce a doua condiție esențială pentru [...] [mântuire – n. ed.].

Credință – Credința este o condiție esențială și absolută pentru mântuire. Scriptura abundă în pasaje care învață că oamenii sunt salvați atunci când exersează credința în Cristos. (Vezi Ioan 1:12; 3:14-18 și Galateni 3:26).

Credința este compusă din aceleași trei elemente (intelectual, emoțional și volitiv) ca pocăința. Le enumerăm pe scurt după cum urmează:

Elementul intelectual în credință este evident de vreme ce nicio persoană nu ar crede în cineva despre care nu știe nimic. Scriitorul inspirat a vorbit despre acel element al credinței în Evrei 11:6. Înainte de a se încrede în El, păcătosul trebuie cu siguranță să creadă că Dumnezeu există și că El îi răsplătește pe cei care Îl caută cu tot dinadinsul. Convins fiind de existența lui Dumnezeu și de dorința Lui de a-l recompensa pe căutătorul devotat, se produce cel de-al doilea element al credinței.

Elementul emoțional în credință are legătură cu dragostea. Harul lui Dumnezeu care lucrează în inima păcătosului și care produce elementul mai sus menționat, va da naștere de

asemenea la dragoste. Dragostea este evident emoțională. Inima, care prin intelect a fost total conștientizată că Dumnezeu recompensează pe cel ce Îl caută cu ardoare, începe să producă și să exprime cele mai adânci sentimente interioare față de El. Inima începe să răspundă iubirii lui Dumnezeu. Aceasta produce cel de-al treilea și ultimul element al credinței.

Elementul volitiv în credință conduce la decizie. Inima se bazează pe mila lui Dumnezeu cu credință simplă, asemenea unui copil, și sufletul este apoi eliberat complet și etern din robia păcatului și a morții pentru a trăi o viață de libertate în Cristos. Aceasta completează procesul divin numit regenerare, iar individul devine un copil al lui Dumnezeu. Atunci el întrunește condițiile spirituale pentru a fi membru într-o biserică a lui Isus Cristos.

Condiții ritualiste

Cel de-al doilea tip de condiții pentru membralitate într-o biserică a lui Isus Cristos este ritualist. Cerințele ritualiste pentru membralitate în biserică sunt numai semne exterioare a ceea ce a fost produs în inimă.

Mântuirea nu este obținută în niciun fel prin ceremonii ritualiste sau prin fapte exterioare. Mântuirea sufletului este o problemă personală între individul rațional și Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu de a mântui o persoană nu este condiționată de supunerea individului față de vreo ceremonie, ci de încrederea acelui individ în El. Cât despre condiția secundară sau ritualistă pentru membralitate în biserică, sunt menționate două probleme: (1) recunoașterea părtășiei și (2) botezul.

Recunoașterea părtășiei – Au avut loc dezbateri încinse pe seama întrebării „Care este ușa de intrare în biserică?” În acest tratat nu ne referim la un lucru anume ca ușa a bisericii, însă există anumite cerințe ceremoniale sau ritualiste pentru membralitatea în biserică. Părtășia este o condiție interioară, însă în continuare ne vom ocupa succint de expresia sa exterioară.

Când un credincios se prezintă înaintea unei biserici, își declară public mărturisirea de credință și este primit în părtășia creștină a bisericii, aceasta nu se rezumă numai la o strângere de mână. Acea nu este părtășie; este doar manifestarea exterioară a ei. Este evident că părtășia este esențială pentru membralitatea în biserică, dar părtășia nu este ritualistă. Acțiunea unei biserici în recunoașterea părtășiei este ceremonială sau ritualistă.

Unii au afirmat că pot fi bapțiști, dar nu cred în a vota pentru acceptarea intrării oamenilor în biserică. Totuși, Noul Testament recunoaște dreptul bisericii de a judeca cerințele pentru membri ei. (Din moment ce acea fază a subiectului va fi analizată mai în amănunțime într-un capitol ulterior, nu vom mai insista asupra ei aici).

Părtășia are trei aspecte: (1) părtășia în relația familială, (2) părtășia în doctrină și (3) părtășia în comportament.

Părtășia în relația familială se bazează pe recunoașterea unei persoane ca fiind născută de sus, făcând astfel parte din familia lui Dumnezeu. Acel aspect al părtășiei există între toți cei ce au fost mântuiți cu adevărat. Toate persoanele regenerate sunt frați și surori în Cristos. Acel aspect al părtășiei este cerința fundamentală pentru părtășia bisericii. Din moment ce regenerarea este o condiție divină pentru membralitatea în biserică, nu poate exista părtășie în biserică fără naștere din nou.

Părtășia în doctrină implică un acord asupra tuturor învățăturilor lui Cristos, așa cum sunt ele descoperite în Noul Testament. Pot exista diferențe cu privire la ce învață un anumit verset, dar trebuie să existe unitate în punctele fundamentale ale doctrinelor lui Cristos.

De exemplu, o persoană care crede în mântuirea prin fapte nu poate avea părtășie cu o biserică a lui Isus Cristos pentru că Biblia învață mântuirea numai prin har, prin credință. Mai mult, toți care cred în mântuirea numai prin har, cred de asemenea în perseverența și păstrarea

sfântilor pentru că acea doctrină este o secvență logică a mântuirii prin har. Trebuie de asemenea să existe acord în privința doctrinei bisericii și a orânduielilor.

Părtășia în comportament implică umblarea evlavioasă a membrilor bisericii. Biserica, fiind o instituție divină și cerească, nu poate cu niciun chip tolera atitudini lumești și păcătoase în sânul membrilor săi. Pavel a spus unei biserici să nu aibă niciun fel de părtășie cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci mai degrabă să le osândească (Efeseni 5:11). Scrierile lui Pavel abundă de îndemnuri la umblare în evlavie și bisericilor le este poruncit să se depărteze de cei ce umblă în neorânduială.

A nu acționa conform acestor îndemnuri și porunci înseamnă a încălca învățăturile clare ale Noului Testament în privința practicii bisericii. Este cu siguranță păcat. Încălcarea oricărei învățături a Noului Testament este păcat, așa că o biserică nu poate încălca aceste învățături fără să păcătuiască împotriva Capului și Dătătorului de lege al bisericii, Isus Cristos Însuși.

Botezul – Botezul este un act ritualist ce reprezintă o condiție obligatorie pentru membralitatea în biserică. Este o cerință esențială, din moment ce fără botez nu poate exista membralitate într-o biserică. Botezul este poruncit specific în Marea Trimitere. Prima stipulare din trimitere este facerea de ucenici, iar botezul este a doua. Domnul a dat mare importanță ritului.

Bine a zis Dr. Pendleton, „Botezul este primul lucru după ce o persoană devine ucenic al lui Cristos. Este prima îndatorire publică a credinciosului” (pagina 94). Nimeni nu Îl poate urma pe Cristos fără ca mai întâi să fi intrat în apa botezului. Niciun act de slujire al unui credincios nu este plăcut lui Cristos, până nu este efectuat primul act public declarativ. Observați pe scurt: (1) actul botezului și (2) scopul botezului.

Actul botezului este supunerea unui credincios față de un act efectuat de un slujitor care a fost autorizat de o biserică a lui Isus Cristos. Actul la care trebuie să se supună credinciosul este o îngropare în apă.

Sunt unii care vorbesc despre „modul” botezului. Este la fel de potrivit a întreba despre forma unui inel, precum a întreba despre „modul” botezului. Nimic mai puțin decât o îngropare în apă nu constituie botez. Orice este diferit de o îngropare în apă nu constituie botez. Acesta este înțelesul cuvântului. Cuvântul *a boteza*, care este forma [românizată/transliterată – n. ed.] a cuvântului grecesc, înseamnă „a scufunda, a afunda, a îngropa”. Dacă cuvântul grecesc ar fi fost tradus, și nu [transliterat – n. ed.], ar fi fost „a afunda”. Cuvântul *a boteza* în Noul Testament se poate citi „afunda” și sensul ar fi același. Actul botezului nu este implicat doar în cuvântul *a boteza*, dar și în prepoziția ce îl însoțește deseori. Prepoziția grecească *eis* folosită cu acuzativul sau complementul unui act, de obicei înseamnă „în” [cu totul, nu doar parțial – n. ed.]. [...]

Scriptura numește specific actul botezului o îngropare. „*Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El*” (Romani 6:4). Stropirea sau turnarea nu reprezintă în niciun caz o „îngropare”. Suntem obligați să ajungem la concluzia logică potrivit căreia botezul este o îngropare în apă. (Vezi de asemenea Coloseni 2:12).

Septuaginta (o traducere antică în greacă a Vechiului Testament) a folosit forma imperativă a verbului *baptizo* în relatarea poruncii profetului către Naaman de a se afunda de șapte ori în apele Iordanului. Aceasta este încă o dovadă că botezul este o îngropare. Când Cristos a fost botezat de Ioan, el a coborât în apă. Când Filip l-a botezat pe eunuc, au coborât împreună în apă. Aceasta implică actul efectuat. De ce a fost necesar pentru cei doi să coboare în apă, dacă apa a fost pur și simplu turnată sau stropită asupra individului?

Individul este cel care primește actul. Dacă stropirea sau turnarea ar fi botez, am avea o poruncă de a îndeplini o imposibilitate fizică, dacă nu cumva individul ar fi micșorat în particule sau lichefiat. Despre Filip și eunuc se spune „*el l-a botezat*”. Filip a botezat eunucul. Nu se spune că Filip ar fi botezat apa, ci pe eunuc. Filip nu ar fi putut stropi eunucul fără să îl

fi tăiat în bucățele; nu l-ar fi putut turna decât dacă l-ar fi redus la o formă lichidă. [dacă am înlocui cuvântul botez cu stropire sau turnare, nu s-ar putea folosi expresia „el a stropit famenul” sau „el a turnat famenul”, căci apa trebuie să fie elementul asupra căruia se acționează. Doar în expresia „el a afundat famenul”, famenul este cel asupra căruia se acționează – n. ed.]

Scopul botezului are legătură cu obiectivul său. De ce este necesar să fie botezați cei ce cred în Cristos? În ce îl privește pe de ce, ar fi suficient să spunem că botezul este o necesitate pentru că a fost poruncit de Cristos. Nu suntem în poziția de a pune întrebări despre motivul avut de Dumnezeu atunci când poruncește, însă El a declarat suficient de clar motivul botezării. Suntem autorizați să contemplăm motivul Său. Cristos a avut un scop în tot ce a făcut sau a poruncit să fie făcut și Scripturile sunt explicite în ce privește scopul botezului. Putem vedea scopul botezului din diferite aspecte.

În primul rând, este o manifestare publică a mântuirii unei persoane din mijlocul lumii. Este o ilustrare a mântuirii cuiva. Referindu-se la scăparea de potop a lui Noe, Biblia spune „*icoana aceasta preînchipuitoare vă mântuiește acum pe voi*” (1 Petru 3:21). Ce imagine prefigurează acolo botezul? Este următoarea. Arca era un tip al lui Cristos. Noe și familia lui erau cu toții în arcă și Dumnezeu a închis ușa înainte de a veni potopul. Când potopul a venit, arca a fost ridicată și Noe și familia sa au fost ridicați deasupra lumii. Au fost despărțiți de lumea ce pieria. Arca a fost cea care l-a salvat pe Noe și pe familia lui. Cristos este cel care mântuiește credincioșii, și apele botezului îi separă de lumea ce pierie.

Botezul nu este un sacrament ce procură ceva, este o orânduială declarativă. Este o declarație publică a separării credinciosului de lume pentru viața cu Cristos. Este linia vizibilă de demarcare între credincioși și necredincioși.

În al doilea rând, botezul este o imagine a Evangheliei. Botezul nu este Evanghelia, nici vreo parte a Evangheliei, ci o imagine a ei. Pavel a definit Evanghelia în 1 Corinteni 15:1-4. Din acele versete învățăm că esența Evangheliei este moartea, îngroparea și învierea lui Cristos. Botezul prezintă atât moartea cât și viața pentru că ilustrează o îngropare și o înviere. Vorbește despre moarte, pentru că cei morți sunt îngropați. Cristos a murit înainte de a fi îngropat. Păcătosul moare față de păcat iar apoi este îngropat; omul vechi al păcatului este mort, iar apoi este îngropat în botez. Omul nou învie pentru a trăi o viață nouă. Astfel, avem imaginea învierii din moarte. „*Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El pentru ca după cum Cristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă*” (Romani 6:4).

Botezul fiind mărturisirea publică a unei noi vieți în Cristos, trebuie să fie urmat de o viață evlavioasă în Cristos. (Vezi Galateni 2:20). Botezul, reprezentând atât o îngropare cât și o înviere, vorbește despre îngroparea și învierea lui Cristos dintre cei morți. Acesta este scopul primar sau fundamental al botezului – să arate înspre învierea lui Cristos din morți. De asemenea anticipează învierea credinciosului însuși dintre cei morți.

În al treilea rând, botezul declară iertarea păcatelor. Nu iartă păcatele, ci declară iertarea. Petru a poruncit ascultătorilor săi să fie botezați în Numele lui Isus Cristos spre iertarea păcatelor (Fapte 2:38). Nu ca păcatele să le fie iertate, ci pentru că păcatele le fuseseră iertate.

Fără să intrăm într-o dezbatere extinsă a pasajului, spunem doar că Fapte 2:38 nu învață că botezul este în vreun sens esențial mântuirii sufletului. Prepoziția „spre” din pasaj are sensul de „pentru că” și nu „pentru a primi”.

În al patrulea rând, botezul spală, în mod simbolic, păcatele. Anania i-a spus lui Pavel „*Scoală-te, primește botezul și fii spălat de păcatele tale*” (Fapte 22:16). Întâi Ioan 1:7 ne spune că „sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. Un lucru este clar – ori sângele lui Cristos ori apa botezului spală în mod real păcatele. Cititorul să decidă care din cele două face curățirea efectivă. Dacă sângele face curățirea efectivă, și cu toții trebuie să fim

de acord că așa este, atunci botezul spală doar figurativ păcatele. Un scriitor de mai demult s-a exprimat astfel: „Botezul este un semn exterior al unei lucrări interioare”. Lucrarea interioară este aceea a Duhului, când aplică inimii sângele lui Cristos.

Este evident că nu se face botezul pentru obținerea mântuirii, din simplul motiv că Scriptura ne spune că nu prin fapte suntem mântuiți. Botezul este îndeplinirea unei fapte bune; prin urmare, nu este esențial pentru mântuire. Este supunerea voluntară a unui copil al lui Dumnezeu față de voia Domnului și Stăpânului său, Isus Cristos.

Constituirea sau înființarea bisericilor

Am notat în capitolul *Calitățile esențiale ale bisericii* că biserica, în sens de instituție, este perpetuată. Pentru păstrarea perpetuității bisericii, din timp în timp trebuie să ia ființă biserici noi. Diferite circumstanțe cer organizarea sau înființarea de noi biserici. Uneori membrii bisericilor se mută în locuri unde nu există biserici scripturale. Ei trebuie să se adune împreună și să organizeze o biserică de credință adevărată, așa încât să poată duce la îndeplinire în mod scriptural lucrarea Domnului în acea comunitate.

Uneori misionarii pleacă în câmpuri nelucrate până atunci și predică Evanghelia lui Cristos; sunt mântuite suflete, iar acele persoane mântuite sunt organizate într-o biserică.

În câmpuri noi, prevalează de obicei una din două metode. (1) După ce a predicat cineva Evanghelia – de regulă un misionar – și sunt mântuiți suficienți oameni pentru a fi constituiți într-o biserică, o biserică întinde un „braț” (adică suficienți membri cât să constituie un cvorum [cvorum – număr minim de membri pentru ca o adunare să fie legal constituită – n. ed.]) și primesc convertiții ca membri ai bisericii. Apoi acelor convertiți li se dau scrisori pentru a fi organizată o nouă biserică. (2) Misionarii pot lucra în perechi, și chiar trei sau mai mulți la număr. Incluzând în acest număr și pe soțiile lor, se pot constitui într-o biserică după primirea scrisorilor [de dezlegare – n. ed.]. Apoi pot primi noii convertiți în proaspăt organizata biserică. Când se mută în alte câmpuri, pot primi scrisori de dezlegare.

Uneori oamenii, mutându-se dintr-o zonă în alta, ajung într-o zonă unde nu există biserică. Când un număr suficient de oameni au ajuns într-o astfel de situație, pot cere scrisori de dezlegare de la bisericile unde au aparținut înainte cu scopul înființării unei biserici noi.

Procedura obișnuită în înființarea unei noi biserici este aceea de a avea un serviciu devoțional. Se predică o predică pe un subiect potrivit. Cei care intenționează să constituie biserica votează să procedeze astfel, după ce a fost rugat cineva să modereze și să fie secretar temporar. Apoi adoptă Acordul bisericii și o Mărturisire de credință [acestea pot fi combinate pentru a alcătui un singur document – n.ed.]. Atunci ei sunt deja o biserică independentă gata de lucru.

Pentru înființarea unei biserici nu este necesară prezența unui grup de prezbiteri din biserici diferite, deși nu este nimic greșit ca unul să fie prezent. Acolo unde există un astfel de grup, un membru al lui îi examinează de obicei pe aceia care doresc să intre în noua biserică cu privire la mântuire și la sănătatea credinței. Această examinare este mai mult sau mai puțin formală, deoarece cei care formează o biserică nouă sunt de obicei sănătoși în credință. Acesta este motivul principal pentru constituirea unei anume biserici.

Mărturisirea de credință și Acordul bisericii nu sunt în niciun caz legea bisericii. Sunt doar o expresie a ceea ce biserica crede că Scripturile învață în punctele de doctrină specificate. Acordul este mai mult o înțelegere între membrii bisericii că se vor strădui să trăiască pe măsura îndatoririlor lor ca și creștini și ca membri ai trupului Domnului.

Noul Testament este singura lege a bisericii. Isus este singurul Legiuitor. Este întotdeauna bine să existe Mărturisire de credință și un Acord al bisericii. Mărturisirea de credință furnizează baza asupra căreia biserica este în acord. Ce ar putea fi considerat doar

neînțelegeri minore poate deveni mai târziu mijlocul prin care se cauzează dezbinări și certuri serioase în viața bisericii.

Uneori noile biserici țin ceea ce se numește serviciu de recunoaștere. Acesta este un serviciu în care alte biserici sunt rugate să ia parte și în care biserica cea nouă este recunoscută formal de celelalte biserici ca fiind o biserică adevărată a lui Cristos. Este bine de ținut un astfel de serviciu, din mai multe motive. Arată un spirit potrivit din partea acelor biserici ce o recunosc pe cea nou formată. Biserica cea nouă se simte încurajată atunci când este recunoscută de biserici mai vechi. Astfel de servicii au tendința să lege bisericele în afecțiune și cooperare în marea lucrare încredințată bisericilor.

Orice serviciu care este scriptural și care are tendința să crească admirația, prietenia și cooperarea cu alte biserici adevărate, este un serviciu bun și folositor. Starea în care o biserică întreține un spirit antagonic față de o alta este demnă de milă. O asemenea atitudine va distruge curând spiritualitatea bisericii. Îi va deteriora utilitatea în lucrarea Domnului.

Primirea de membri

Cum se primesc membri într-o biserică a Domnului Isus Cristos? Aproape oricine este familiarizat cu procedura primirii membrilor în bisericile baptiste, dar poate fi această procedură justificată de Scripturi? Dacă procedura noastră nu poate fi susținută de învățătura Noului Testament, ar trebui să o abandonăm și să adoptăm una scripturală. Bisericile Domnului Isus Cristos nu ar trebui să practice nimic ce nu poate fi justificat pe deplin de învățăturile Noului Testament.

Există două feluri de dovezi pentru felul în care bapțiștii primesc membri într-o biserică: (a) prin implicație și (b) prin poruncă directă. De vreme ce o biserică este un trup independent sau autonom ai cărui membri sunt egali, și de vreme ce biserica este o instituție democratică, este în mod prompt implicat faptul că toți membrii ar trebui să aibă și au ceva de spus în privința persoanelor primite ca membri. Pentru cea de-a doua dovadă, Pavel a poruncit specific bisericii din Roma să „primească” drept membri pe cei slabi în credință. Deoarece această parte a subiectului va fi tratată în alt capitol, ne limităm pentru moment la cele spuse.

Să observăm procedura formală de primire a membrilor într-o biserică. Există patru moduri scripturale de primire a membrilor: (1) prin botez, (2) prin scrisoare, (3) prin declarație și (4) prin restaurare.

Prin botez

Când cineva este mântuit și condus apoi de Duhul Sfânt spre a se atașa de o biserică, ce reprezintă casa de pe pământ a celor mântuiți, acesta se prezintă pentru a deveni membru. De obicei i se cere să mărturisească felul în care a experimentat harul. Multe biserici, sub influența unor predicatori ce vor să facă spectacol cu membri, au renunțat la această practică veche și scripturală. Deseori este invocată scuza că un convertit nou este timid și nu știe ce să spună, dar Duhul ce regenerează inima poate dezlega o limbă pentru a aduce o mărturie a credinței. Declarațiile noilor convertiți nu se vor ridica poate la precizia gramaticală și retorică optimă. Chiar dacă unele afirmații sunt exprimate stângaci, Cristos va fi glorificat în mărturisirile lor și biserica va fi întărită spiritual.

Mulți au alunecat spre obiceiul numit de ei „deschiderea ușilor” bisericii. Uneori oamenii sunt convinși să se alăture bisericii. Nu este nimic greșit ca o biserică să își extindă privilegiile membralității, atât timp cât nu se folosește o presiune exagerată; însă „ușile” bisericii sunt întotdeauna întredeschise pentru primirea celor ce au fost mântuiți.

Procedura comună de a cânta un imn ca invitație la membralitate este doar o soluție practică. Nu este o cerință obligatorie pentru ca cineva să devină membru sau să facă o petiție

în această privință. O persoană mântuită are dreptul să ceară să devină membru într-o biserică, chiar dacă „privilegiile membralității” sunt oferite formal sau nu. O persoană mântuită este în deplinătatea drepturilor sale ca și copil al lui Dumnezeu născut liber să se ridice în cadrul serviciului și să ceară să devină membru.

Bisericile ar trebui să pună un accent mult mai mare pe mântuirea oamenilor. Când oamenii sunt mântuiți și învățați corect, Duhul îi va călăuzi să își îndeplinească îndatorirea ce ține de membralitatea în biserică. Metodele moderne de evanghelizare ne-au umplut bisericile cu oameni lumești, care mai degrabă au prejudiciat decât au ajutat cauza lui Cristos.

Când o persoană face cunoscut faptul că vrea să devină membru într-o biserică, este primit de biserică drept candidat pentru botez. După botez, el este membru în părtășie deplină. Spre recunoașterea acestui lucru îi este întinsă mâna părtășiei. Apoi noul membru are dreptul la toate privilegiile bisericii.

Prin scrisoare

O altă modalitate de primire a membrilor într-o biserică este prin scrisoare de recomandare de la o biserică de aceeași credință și ordine. „Scrisorile” bisericilor sunt instrumente folosite între biserici. Nu sunt același lucru cu „membralitatea” bisericilor; sunt certificatele unei membralități în stare sănătoasă. Ele dau posibilitatea bisericilor să țină cu exactitate registrele. Un membru ce s-a mutat din vecinătatea bisericii sale, sau unul ce dorește să se unească cu o alta din vecinătatea sa curentă, trebuie să se înfățișeze la biserica pe care a ales-o. Acea biserică ar trebui să ceară o scrisoare de dezlegare de la fosta biserică.

Când scrisoarea este primită și acceptată, individul este recunoscut ca membru cu toate drepturile și privilegiile bisericii. [...]

Prin declarație

Uneori o biserică dintr-o anumită localitate încetează a mai exista. Din neglijență, membrii nu își scriu aceste scrisori înainte ca biserica să își înceteze funcționarea. Când o persoană ce a aparținut unei asemenea biserici se simte condus spre a se atașa unei alte biserici, el nu are scrisoare. A fost deja botezat scriptural și nu are nevoie să fie botezat din nou. Tot ce trebuie să facă este să meargă înaintea bisericii și să declare situația. Dacă declarația este verificată și acceptată, poate fi primit în părtășia deplină a unei alte biserici de aceeași credință și ordine.

Prin restaurare

Uneori au loc cazuri triste în care un membru a trăit în neorânduială și a fost exclus din sânul bisericii. Mai târziu, sub mâna educatoare a Domnului, el se poate pocăi și poate veni înaintea bisericii pentru a-și mărturisi greșeala. El trebuie iertat și primit în sânul bisericii cu inima deschisă.

O biserică ar trebui să fie prudentă în primirea în părtășia ei a cuiva care a fost exclus dintr-o biserică de același crez. O biserică nu ar trebui să primească în sânul ei o persoană ce a fost exclusă din altă biserică, decât dacă este evident că membrul a fost exclus pe nedrept.

Încetarea membralității în biserică

Când și cum încetează membralitatea într-o biserică? Unii cred că sfinții care au plecat să se odihnească sunt încă membri ai bisericii, dar aceasta este eronat. Biserica este pe pământ, nu

în cer. Există trei modalități prin care încetează membralitatea într-o biserică: (1) prin deces, (2) prin excludere sau ștergere și (3) prin scrisoare.

Prin deces

Când un membru al bisericii moare, membralitatea sa în biserică locală încetează. Aceasta nu înseamnă că persoana care moare înainte de venirea lui Cristos nu va face parte din mireasa lui Cristos. Biserica este o instituție de pe pământ cu scopul de a duce mai departe lucrarea lui Isus, până El va reveni. Când Isus va veni să ia biserică la El, cei care au fost membri adevărați ai bisericii pe pământ, vor fi de asemenea membri ai bisericii pe care Isus o va primi la Sine ca mireasă a Sa.

Prin excludere sau ștergere

O biserică a lui Cristos are dreptul și responsabilitatea divină de a exclude pe aceia care trăiesc în neorânduială, și nu după învățăturile Noului Testament. Bisericile au dreptul de excludere și trebuie să îl exercite liber și fără discriminare față de cei ce persistă în comportament dezordonat. Biserica nu trebuie să excludă un membru la cea mai mică provocare. Trebuie exercitată răbdare, spre binele tuturor; însă dacă membrii se angajază în comportament dezordonat, trebuie să se discute cu ei. Dacă persistă, trebuie excluși din părtășia bisericii. Aceasta nu înseamnă că persoana este pierdută; este doar un act disciplinar cu scopul producerii remușcării și pocăinței de partea celui exclus.

Uneori bisericile îi șterg din registrul membral pe acei membri care se mută și nu își iau scrisorile, în special dacă nu mai comunică niciodată în niciun fel cu biserică. Nicio imputare de comportament greșit nu li se aduce; ei sunt pur și simplu șterși. Această practică este numită ștergere dar este echivalentă cu excluderea, de vreme ce sunt, prin acțiunea bisericii, dați afară din sânul ei.

Prin scrisoare

Odată cu mutarea dintr-o zonă în alta, membrii bisericilor trebuie să se prezinte la o biserică de aceeași credință și ordine din acea zonă. Acea biserică trebuie să solicite o scrisoare de dezlegare de la biserică anterioară. Pentru ca bisericile să își păstreze registrele exacte, această acțiune este absolut necesară.

Nicio biserică nu poate să se îngrijească de un membru pe care nu îl poate contacta. Nu există niciun motiv ca numele cuiva să rămână în registrul unei biserici dacă acesta nu este suficient de interesat de susținerea lucrării ei. [...]

Membralitatea într-o biserică ar trebui să însemne implicare activă în lucrarea ce Domnul a dat-o bisericii. Nu poate exista slujire „la distanță”.

Dacă nu există o biserică scripturală în comunitatea cuiva, nu este recomandată schimbarea membralității; membrul ar trebui să țină legătura cu biserică sa. Ar trebui să o susțină cu mijloacele și rugăciunile sale. Trebuie să se simtă liber să îi ceară ajutorul pentru orice lucrare este nevoie.

Dacă există o biserică scripturală în comunitatea sa, ar trebui să se unească cu ea. Acesta poate lucra mult mai eficient în biserică dacă membralitatea sa este acolo. Dacă o comunitate este vrednică de locuirea unei persoane în mijlocul ei și de alte interese ale sale, și biserică scripturală din acea comunitate este vrednică de membralitatea sa activă.

Capitolul III

Slujitorii bisericii

Slujitorii nu sunt esențiali existenței unei biserici ca instituție, dar sunt necesari atunci când biserica își îndeplinește funcțiile sale scripturale.

În 1 Corinteni capitolul 12, Pavel a comparat biserica cu un trup uman. În analogia sa, fiecare membru al bisericii era asemănat cu un membru al trupului. O ființă umană poate exista fără un braț sau un picior sau chiar fără ambele brațe și ambele picioare, dar o asemenea persoană are handicapuri serioase. Brațele și picioarele au funcții foarte importante. Fiecare corp uman, în starea sa normală, are un apendice vermiform, dar sunt mulți care l-au extirpat, și cu toate acestea, trăiesc; însă ca rezultat obligatoriu al acestei pierderi, organismul nu mai funcționează optim într-un anumit domeniu. Pierderea de orice fel a unui membru în corpul uman va afecta funcțiile acestuia. La fel se întâmplă și cu biserica.

O biserică trebuie să existe înainte de a avea slujitori, dar biserica nu ar trebui să existe o perioadă considerabilă de timp înainte de a avea slujitorii necesari pentru funcționarea optimă ca agenție a Domnului Isus Cristos.

Pe această temă, Pavel a făcut o afirmație clară: „*Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos*” (Efeseni 4:11-13). Slujitorii din biserică sunt instrumentele alese de Dumnezeu pentru a aduce biserica la desăvârșirea ei în Cristos, călăuzind-o spre unitatea credinței și cunoștinței lui Cristos.

Prin compararea învățaturii apostolului din Efeseni 4:11-13 cu cea din 1 Corinteni 12:8-28, se evidențiază o deosebire. În 1 Corinteni 12, Duhul a înzestrat oamenii cu anumite daruri speciale și i-a împuternicit să le folosească. În Efeseni, oamenii înșiși reprezentau daruri pentru biserică. Dându-le acei oameni înzestrați, Domnul a hotărât prin Duhul Sfânt localitățile în care vor sluji. (Vezi Fapte 11:22-26; 13:1, 2; 16:7). Unele biserici aveau nevoie de păstori, și Domnul le-a dat; altele aveau nevoie de evangheliști și Domnul le-a dat; altele aveau nevoie de profeți, și Domnul le-a dat. Omniscientul Domn a dat fiecărei biserici exact ce avea nevoie în materie de slujitori.

Unii dintre aceștia, precum apostolii și profeții, au fost slujitori temporari. Când a fost suplinită nevoia pentru ei, nu au mai fost dați alții. Astăzi nu mai există apostoli și profeți (în sensul de vorbitori inspirați).

Ce slujitori învață Biblia că ar trebui să aibă o biserică? Scripturile prevăd două și numai două slujbe permanente în biserică. În același gând cu prevederea scripturală este convingerea noastră fermă că Domnul, prin Duhul Său, pregătește și înzestrează bărbați pentru cele două slujbe de (1) păstor și (2) diacon.

Păstorul

Am văzut în cuvintele lui Pavel din Efeseni 4:11-13 că slujba de păstor este dată de Dumnezeu. Termenul de păstor din acel pasaj provine din grecescul *poimen*. Înseamnă un păstor de oi. Înțelesul literal al termenului „păstor” este acela de lider.

Păstorul are de a face cu pășunea. Pășunea este un loc de hrănire sau păscut. Păstorul este cel ce conduce oile la locul de păscut. El le veghează, le păzește și le îndrumă când sunt acolo. Păstorul unei biserici este cel căruia Domnul i-a încredințat supravegherea spirituală a bisericii. El poartă o responsabilitate imensă. Ne temem că prea puțini realizează greutatea responsabilității lor ca păstori.

Cea mai importantă preocupare a unui păstor ar trebui să fie dezvoltarea bisericii al cărui „supraveghetor” este în toate lucrurile scripturale și păzirea acesteia de influențe lumești și învățături eretice. De trei ori l-a întrebat Domnul pe apostolul Petru dacă Îl iubește. La fiecare răspuns afirmativ, Domnul îi poruncește „paște oile Mele” sau „paște mieluleii Mei”. Dragostea față de Capul și Legiuitorul bisericii reprezintă factorul motivant în fiecare relație activă a unui păstor cu o biserică.

Biserica este casa spirituală a Domnului. Într-un fel, El a dat păstorului responsabilitatea de a-I ține casa în ordine. Păstorul este de asemenea și un administrator cărui i s-a încredințat o datorie profundă și sacră. El trebuie să dea socoteală Domnului său. Caracterul și lucrarea unei biserici este de obicei o reflecție a caracterului și lucrării păstorului. Se spune că se poate observa caracterul unei familii din comportamentul copiilor familiei. Copiii reflectă în comportamentul lor natura învățaturii, educației și disciplinei aceluia cămin. Lucrarea unui păstor este reflectată, în sens general, în comportamentul și lucrarea bisericii lui.

Pentru a avea succes, în adevăratul sens al cuvântului, păstorul ar trebui să se familiarizeze cât de mult posibil cu dispozițiile și caracterele membrilor săi. El trebuie să cunoască cât de bine poate felul în care privesc ei viața. Trebuie să fie familiarizat cu problemele și poverile lor particulare. Trebuie să realizeze că are datoria de a avea o relație similară cu fiecare membru al bisericii pe care o slujește. El datorează fiecăruia același sfat blând, tandru, compătitor, dar uneori sever și franc.

Păstorul trebuie, pentru a fi plăcut Marelui Păstor, să fie conștient că nu slujește biserica pentru „a-și câștiga existența”, ci pentru a fi folosit ca un instrument în mâinile lui Dumnezeu în procesul modelării caracterului creștin. *„Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine”* (1 Petru 5:2).

Deși compensarea păstorului trebuie privită strict ca o problemă secundară, ei i se acordă o mare importanță. Noul Testament are multe de spus despre această problemă; însă prima obligație a păstorului este de a păstori turma, nu de a „păgubi turma”, așa cum s-a spus cu umor. Gândindu-se la păstorie, întrebarea de frunte din mintea predicatorului ar trebui să fie „Unde pot face cel mai mare bine și unde este Dumnezeu glorificat mai mult prin lucrarea mea?”

Aspectul social al vieții unui păstor reprezintă în aceste timpuri o problemă delicată. Cât de mult poate să își permită un păstor să se asocieze cu activitățile sociale ale orașului sau satului în care lucrează? Problema depinde în mare măsură de dorințele și tactul păstorului. Un păstor nu își poate permite să se complacă în activități lumești, pentru că el este un exemplu. Nu își poate permite să compromită comportamentul creștin exemplar doar pentru a fi o persoană sociabilă. Un păstor ce este dispus să sacrifice sau să compromită trăirea creștină curată va pierde mai degrabă decât va câștiga respectul membrilor săi și pe cel al lumii.

Un criteriu bun a fost stabilit de apostolul Pavel, când a spus: *„Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Cristos”* (1 Corinteni 11:1). Elementul social din viața păstorului ar trebui condimentat cu o bună atitudine creștină. În timpul vizitelor sale sociale în casele membrilor săi și în casele altor apropiați ai bisericii pe care o slujește, nu trebuie să își permită să devină hilar sau ușuratic; trebuie să își amintească de faptul că este un ambasador al lui Cristos. Trebuie să Îl predice pe Cristos atât prin exemplu, cât și prin vorbire.

Cerințele pentru slujba de păstor

Nu este nevoie să insistăm prea mult asupra acestui aspect al problemei, deoarece apostolul este foarte specific și cuprinzător în instrucțiunile pe care le dă lui Timotei și Tit. Observați pe scurt unele dintre condițiile ce trebuie îndeplinite de un păstor sau episcop, după

cum sunt date de Pavel în 1 Timotei 3:1-7. Pavel a spus, „*Dacă râvnește cineva să fie episcop dorește un lucru bun*”. Termenul *episcop* este unul ce se poate aplica perfect legitim și scriptural păstorului unei biserici. Termenul nu implică ideea de supraveghetor general peste un district sau o uniune. Păstorul nu are și nu poate exercita din punct de vedere scriptural nicio autoritate de constrângere asupra vreunei biserici a lui Isus Cristos.

În timpurile nou testamentare o biserică avea unul sau mai mulți păstori (vezi Fapte 20:28). Termenul „*bătrân*” este folosit cu referire la același slujitor ce este înfățișat în alte versete sub numele de „*episcop*”. (Vezi de asemenea Filipeni 1:1). Predicatorul care vrea să fie episcop dorește un lucru bun. Observați termenul LUCRU. Munca de păstorie a unei biserici nu este pentru leneși. Unele dintre cele mai importante responsabilități ale unui păstor au fost deja menționate – nu mai adăugăm nimic aici.

Observați de asemenea „*râvna*” pentru slujba de episcop. Aceasta nu ar trebui să fie inspirată de motive mercenare sau de orice alt motiv de auto-glorificare. Nu ar trebui să fie acel fel de dorință care ar călăuzi spre folosirea unor metode lumești și politice pentru obținerea slujbei de păstor sau episcop; ar trebui să fie o dorință creată de Duhul Sfânt. Când aceasta se întâmplă, Duhul va crea o dorință atât în biserică, cât și în păstorul sau în predicatorul care dorește să devină păstor.

Mai întâi, acesta trebuie să fie fără prihană. Nu înseamnă că trebuie să nu fi fost acuzat vreodată de cineva. Cristos a fost acuzat de mulți. Cristos și-a provocat acuzatorii să Îl convingă de păcat. Acesta este sensul în care Pavel a folosit termenul. Cineva poate fi acuzat; dar trebuie să fie o acuzație nefondată, ca în cazul lui Cristos și al lui Pavel.

În al doilea rând, trebuie să fie bărbatul unei singure neveste. Aceasta înseamnă două lucruri: un păstor ar trebui, cum se cuvine, să fie un om cu familie. Există o asemănare între relația păstor-biserică și relația tată-familie. Apoi, de asemenea, trebuie să aibă numai o soție.

În al treilea rând, trebuie să fie vigilent, sau veghetor. După cum a spus Pavel în alt verset, el trebuie să vegheze la el și la turma peste care Duhul Sfânt l-a pus supraveghetor. Trebuie să își supravegheze comportamentul. Trebuie să vegheze asupra bisericii ce o păstorește cu o grijă tandră. (Unele însușiri sunt omise datorită ușurinței înțeleșului lor).

În al patrulea rând, păstorul trebuie să fie în stare să învețe. Trebuie să aibă abilitatea și tactul de a învăța. În realitate, un păstor trebuie să aibă mai mult decât ceea ce numim noi generic, tact. El trebuie să aibă ceea ce frații numeau „*ungerea*”. Pentru ca un păstor să fie în stare să învețe Cuvântul, trebuie mai întâi să îl cunoască. Dumnezeu nu toarnă cu pâlnia această cunoaștere în mintea sau în inima păstorului. Păstorul trebuie să caute să se înfățișeze ca un om încercat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care nu are de ce să îi fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului (2 Timotei 2:15).

În al cincilea rând, trebuie să fie un om înțelept. Trebuie să fie integru în gândire și în viață. Aceasta nu face referire numai la abținerea de la băuturile alcoolice, ci se aplică la fiecare domeniu al vieții.

În al șaselea rând, nu trebuie să se gândească la bunurile trecătoare ale vieții. În special nu trebuie să fie iubitor de bani; nu trebuie să fie lacom.

În al șaptelea rând, trebuie să aibă, într-un anumit grad, abilitate executivă în viața de familie. Dacă nu își poate controla propria familie, cum poate oare să aibă grijă de casa spirituală a Domnului?

În al optulea rând, nu trebuie să fie nou în credință. Păstorul nu trebuie să fie ne-experimentat – un începător. Unele biserici au făcut greșeala de a numi ca păstori predicatori fără experiență. Aceasta a dus atât spre rănirea lor cât și a predicatorului. Pavel a sfătuit că tinerii trebuie să fie încercați. Pavel a spus bisericilor să „*priviți bine [sau să cunoașteți bine – n. ed.] pe cei ce se ostensesc între voi, care vă cârmuiesc spre Domnul și care vă sfătuiesc*” (1 Tesaloniceni 5:12). Unele biserici au fost pradă ușoară pentru novici în credință sau

predicatori ciudați ce au venit în mijlocul lor. De multe ori ei au fost cauza unor certuri și diviziuni serioase. Unii dintre ei au fost mijloacele sau instrumentele prin care s-au semănat semințele unor doctrine false și erezii.

În al nouălea rând, păstorul trebuie să aibă o mărturie bună din partea celor de afară. Cei ce nu sunt membri în biserică trebuie să aibă o părere bună despre păstor. Trebuie să fie respectat pentru devotamentul său față de cauza Domnului. Păstorul nu ar trebui să ia parte la lucrurile lumii în încercarea sa de a câștiga lumea. Lumea își poate bate joc de păstorul dedicat, dar în inimile lor îl vor respecta.

Unii au fost de părere că atât cât îl privește personal pe păstor, Domnul nu îi cere nimic mai mult în ce privește trăirea evlavioasă decât cere altor creștini; însă adevărul este că i se cere mai mult, pentru că i-a fost dat mai mult, în ce privește responsabilitatea. Unde se dă mult, se cere mult.

Autoritatea păstorului

A fost menționat deja faptul că păstorul nu are vreo autoritate de constrângere asupra bisericii pe care o slujește. Aceasta nu implică faptul că păstorul este doar o marionetă sau o unealtă în mâinile bisericii. Unele biserici merg până la extremă în această privință. Trebuie amintit că un păstor are anumite drepturi sau privilegii ca păstor ce trebuie onorate și respectate.

Scriptura acordă clar anumite drepturi și privilegii păstorilor ce nu sunt acordate tuturor membrilor bisericii. De exemplu, în 1 Tesaloniceni 5:12 apostolul a făcut referire la păstor ca și „cârmuind” biserica – nu ca un domn peste moștenirea lui Dumnezeu, dar având autoritatea unui învățător. Pentru ca cineva să fie învățător, trebuie să îi educe pe cei ce îi urmează învățăturile.

Ca biserică, aceasta este o problemă de voluntariat. Biserica ar trebui să recunoască în păstorul ei abilitatea de a da învățătură și ar trebui să se supună benevol autorității sale de învățător. Dacă o biserică consideră că păstorul ei nu este în stare să dea învățătură având autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, ar trebui să întrerupă cu blândețe relația și să cheme pe unul care este în stare să întrunească condițiile scripturale pentru a fi păstor.

Oamenii au fost uimiți de învățăturile lui Isus pentru că învăța ca unul care avea autoritate, nu cum îi învățau cărturarii lor (Matei 7:28, 29). Nu se afirmă că orice păstor poate predica cu autoritatea Domnului, însă se arată faptul că un păstor are autoritatea unui învățător, față de care biserica în care slujește ar trebui să se supună.

Isus este marele Păstor sau pastor; sub-păstorii Săi moștenesc cu siguranță o parte din autoritatea Sa de învățător. *„Prezbiterii care cârmuiesc bine să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura”* (1 Timotei 5:17). Observați fraza *„cârmuiesc bine”*. Aceasta implică autoritatea lor ca învățători ai Cuvântului. În pasajul din 2 Timotei 4:1-5 este consemnat îndemnul pe care Pavel îl dă păstorilor. Le poruncește (a) să predice Cuvântul, (b) să stăruiască asupra lui la timp și nelatimp și (3) să mustre, să certe, să îndemne. Biserica înțeleaptă va respecta autoritatea păstorului ei.

Motivul pentru care păstorul trebuie să facă ce a sfătuit Pavel este acela că *„va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă”*. Acea vreme a venit și păstorii ar trebui să respecte cu credincioșie sfatul. Scriptura învață în continuare despre autoritatea păstorului: *„Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le exemplul”* (Evrei 13:7). Porunca este să urmăm învățătura (credința) păstorilor. *„Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii care au să dea socoteală de ele, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos”* (Evrei 13:17). Adevăratul păstor este preocupat de

sufletele și viețile membrilor săi. El lucrează pentru creșterea lor în lucrul și închinarea Domnului; astfel, el trebuie respectat și ascultat sincer în învățătura sa.

Trăirea creștină a păstorului ar trebui să fie de așa natură încât să poată fi urmat ca o autoritate în materie de exemplu creștin. El ar trebui să fie, cum s-a exprimat apostolul Petru, o pildă pentru turmă (1 Petru 5:3). Pavel a vorbit având autoritatea exemplului când a spus, „*Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Cristos*”. Dacă viața păstorului este nevrednică, influența sa spre bine nu va conta prea mult nici în biserică, nici în afara ei. Viața și trăirea lui evlavioasă ar trebui să dea învățăturilor sale cea mai mare autoritate și valoare.

Un păstor, ca orice alt om, este predispus greșelii, însă el ar trebui să fie de două ori mai precaut în privința comportamentului său înaintea lumii. Păstorul ce se complăce în activități lumești va pierde, nu va câștiga respectul și încrederea celor cu care intră în contact. Influența de la amvon a păstorului nu are prea mare efect dacă influența sa de dincolo de amvon nu este cum ar trebui să fie.

Un păstor nu trebuie să evite necesarmente asocierea cu oameni răi, dacă această asociere este făcută din motive corecte. Fariseii l-au acuzat pe Isus că a mâncat la masă cu vameșii și păcătoșii, însă El nu s-a asociat niciodată cu ei în păcatele lor. El le-a ținut companie ca să le arate adevăratul mod de a trăi. Un păstor sau orice alt lucrător se poate asocia cu păcătoșii. Prin trăirea unei vieți evlavioase și printr-un comportament evlavios înaintea lor, îi poate convinge să nu îi ia în derâdere învățătura.

În privința învățaturii Scripturilor despre autoritatea păstorului, nicio biserică nu ar trebui să abuzeze de drepturile și privilegiile ei, trecând peste drepturile și privilegiile păstorului.

Diaconii

Învățăm din Fapte 6 despre originea diaconiei în biserică. Situația din biserică cerea instituirea acestei slujbe. Isus, în lucrarea și învățătura Sa, a vorbit de multe ori ucenicilor Săi despre pieirea iminentă a Ierusalimului și a națiunii evreiești. Cu acest gând cei ce aveau posesiuni le vindeau și depozitau bunurile într-un depozit public. Acestea erau împărțite în mod egal între săraci și înstăriți. La început, distribuirea acelor lucruri era făcută de apostoli, însă aceasta a luat proporții atât de mari încât a devenit imposibil pentru ei să administreze acele bunuri temporale fără să neglijeze lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu – datoria lor primară.

Astfel stând lucrurile, unii din iudeii greci s-au plâns că văduvele lor erau neglijate. Acest fapt a creat o stare periculoasă, în sensul că se putea ajunge la o diviziune. Apostolii, ca administratori, erau în pericolul de a-și compromite buna influență, dacă ar fi fost acuzați de discriminare. Din cel puțin două motive bine întemeiate, apostolii au sfătuit instituirea slujbei de diacon.

Responsabilitățile diaconilor

Responsabilitățile primare ale diaconilor sunt subînțelese în motivele instituirii acestei slujbe. Funcția lor principală este aceea de a se îngriji de bunăstarea temporală a bisericii. Posedarea anumitor bunuri de către o biserică este aproape o necesitate. Apar mereu obligații financiare ce trebuie onorate.

De asemenea, cei săraci au nevoie de ajutor temporal de la cei ce au o situație financiară mai bună. Existența unor bărbați care au interesul și preocuparea necesară pentru îndeplinirea acestor lucruri reprezintă o rânduială foarte înțeleaptă. Astfel de datorii, responsabilități și obligații îi privesc strict pe diaconi.

Astăzi, bisericile au ajuns să fie neglijente în datoriile lor de a-și ajuta membri nevoiași. Astfel de responsabilități au fost predate ordinelor frățești, însă nu există nici o iotă în Scripturi care să autorizeze așa ceva.

Domnul așteaptă și pretinde să fie glorificat în biserică. Ajutorarea celor în nevoie este un mod bun de a-L glorifica. Isus a învățat acel adevăr nu numai prin precept, ci și prin exemplu. El nu a scăpat nicio oportunitate de a ajuta pe cineva în nevoie. El mergea din loc în loc și făcea întotdeauna bine. Neglijența în această privință a făcut bisericile să piardă un mijloc excelent de a câștiga dragostea și respectul maselor.

Două mari motive au făcut să se strecoare această greșeală în biserică. Unul este egoismul. Se pare că am pierdut o mare parte din dragostea și respectul ce îl aveam pentru frații noștri, și apoi există o puternică tendință și dispoziție în zilele noastre, ca fiecare să obțină toate bunurile lumii cu puțință, iar apoi să țină de ele, spre propria-i preamărire.

Cel de-al doilea motiv este pur și simplu neglijența. Este foarte ușor să neglijezi o responsabilitate. Neglijența este dăunătoare din mai multe puncte de vedere, însă o persoană neglijentă își cultivă singur o dispoziție greșită. În același timp contribuie, fără îndoială, la suferința celorlalți.

Nu putem scăpa de responsabilitățile și obligațiile ce le avem față de cei în nevoie, spunând că au avut aceleași avantaje și oportunități ca și ceilalți și nu trebuiau să ajungă într-o astfel de situație nefavorabilă. Nu putem ști întotdeauna situațiile prin care o persoană a trecut sau trece. Ar trebui să îi ajutăm pe alții în două moduri: (1) ajutându-i să înlăture greutățile prezente și (2) sfătuindu-i cu înțelepciune să adopte o judecată și o administrare mai bună.

Diaconii sunt, prin virtutea slujbei lor, casierii bisericii. Scriptura învață ca diaconul să fie casierul bisericii, acela căruia i se încredințează fondurile bisericii pentru a fi distribuite cum se cuvine. Înșușirile trasate de Pavel în privința diaconilor declară cu tărie că diaconul trebuie să fie casierul bisericii. Este datoria diaconului să se asigure că păstorul este compensat cum se cuvine de biserică și că văduvele sărace și alți nevoiași sunt ajutați în strâmtorarea lor. Este datoria lor să informeze biserica cu privire la aceste lucruri și să o îndemne să furnizeze fondurile necesare pentru ajutorare. Slujirea diaconilor la mese este o datorie poruncită de Scriptură; mesele celor nevoiași și cele ale păstorilor sunt evident mesele la care se face referire.

Bisericile obișnuiesc să ceară diaconilor să servească elementele Cinei Domnului, când aceasta este celebrată. Nu există nicio interdicție scripturală pentru această practică. A fost adoptată mai degrabă ca ceva convenabil decât ca o datorie poruncită. Păstorii sunt cei care trebuie să officieze actul Cinei. Ei pot, din conveniență, să roage diaconii sau orice alți membri să împartă elementele Cinei membrilor bisericii.

Unele biserici au administratori. În unele state este o necesitate legală, dar de vreme ce diaconii sunt cei care se îngrijesc de finanțele bisericii, este scriptural ca ei să fie lăsați să opereze ca administratori.

Unele biserici, datorită neglijenței de partea diaconilor, au comitete financiare. Acest lucru nu este necesar, căci ține de responsabilitatea diaconului.

Bărbații care au acceptat responsabilitățile diaconiei trebuie să se achite de responsabilități cu credincioșie. Ei au ca ghid Noul Testament, cea mai înaltă și mai autentică sursă de informație disponibilă. Există de asemenea cărți folositoare, scrise de oameni buni și capabili care îi vor ajuta să se informeze. Este mult mai bine să se rezerve timp pentru obținerea informațiilor necesare bunei îndepliniri a slujbei de diacon, decât să se sufere pierderea răsplății pentru că nu s-a făcut astfel. Pavel a zis: „*Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința în Cristos Isus*” (1 Timotei 3:13).

[...]

Cerințele pentru slujba de diacon

Condițiile pentru a fi diacon sunt practic identice cu cele pentru a fi păstor. Condițiile pot fi descrise în trei capitole: (1) conjugale, (2) morale și (3) spirituale.

Conjugale – Acestea se referă la relațiile sale familiale. El trebuie să fie soțul unei singure soții și trebuie să știe să se facă ascultat de copiii săi. Trebuie să aibă o anumită putere executivă, altfel nu poate îndeplini bine slujba de diacon.

Morale – Acestea se referă la relațiile cu camarazii săi. În această privință, trebuie să fie integru sau serios; nu trebuie să fie ipocrit, nu trebuie să fie înclinat spre flatarea cuiva în față și batjocorirea lui în spate. Nu trebuie să fie lacom după lucrurile lumii. Aceasta este o condiție potrivită în vederea responsabilităților sale ca administrator al finanțelor bisericii. Un diacon lacom ar fi tentat să facă precum Iuda, să își însușească fondurile bisericii încredințate lui.

Spirituale – condițiile spirituale sunt indicate în expresia: „*să păstreze taina credinței într-un cuget curat*”. Trebuie să fie sănătos în credința Scripturilor și trebuie să fie un om cu preocupări spirituale. Chiar dacă el administrează treburile temporale ale bisericii, trebuie să facă acest lucru ca pentru Dumnezeu, pentru că este slujitorul Domnului în casa spirituală a Domnului.

Bisericile ar trebui să urmărească cu atenție condițiile din 1 Timotei 3 când aleg bărbați pentru diaconie, pentru că este o slujbă cu foarte mari responsabilități. Diaconii buni pot fi de mare ajutor în edificarea bisericii; în schimb, dacă nu întrunesc cum se cuvine condițiile, ei pot fi o piedică în creșterea și dezvoltarea bisericii.

Autoritatea diaconilor

Diaconul are autoritate numai în domeniul său. Nu are mai multe de spus în administrarea finanțelor bisericii decât orice alt membru. Pesemne că este important să privim spre înțelesul cuvântului *diacon*.

În Noul Testament, cuvântul grecesc *diakonos* înseamnă slujitor. Termenul este folosit în Biblie nu numai pentru slujba permanentă de diacon, ci și pentru alții care erau slujitori. Titlul trebuie să fi avut legătură cu acea slujbă datorită permanenței ei. În Romani 13:4 *diakonos* este tradus „slujitor”. Acolo este aplicat conducătorilor civili. Pasajul poate fi redat așa, „El este diaconul lui Dumnezeu”.

Termenul este de asemenea aplicat apostolilor. În Fapte 1:17, „părtaș al aceleiași slujbe” poate fi redat „părtaș al acestei diaconii”. În Fapte 1:25, „slujbă” putea fi tradus prin „diaconie”. În 1 Corinteni 3:5, Pavel spune despre el și despre Apollo că erau „*diakono*” (diaconi sau slujitori) prin care ei au crezut. În Efeseni 6:21 Pavel s-a referit la Tihic ca la un slujitor credincios (diacon) – din *diakonos*. Aceste referințe ne sunt suficiente pentru a arăta că termenul poate fi folosit pentru orice slujitor sau lucrător al lui Cristos.

Diaconii, însă, au fost aleși pentru o lucrare specifică ce a fost arătată. Pentru biserică aceasta trebuia să fie o slujbă permanentă; astfel, numele le-a fost dat să desemneze slujba și datoria permanentă. Niciun fel de autoritate sau conducere nu este dată diaconilor în Noul Testament. Ei trebuie să conducă problemele temporale ale bisericii, la fel cum păstorul trebuie să conducă problemele spirituale.

Unele biserici baptiste au tins să centralizeze autoritatea în diaconi. Unii vorbesc despre „comitetul de diaconi”. Scriptura nu cunoaște așa ceva. Un „comitet” transmite ideea de o anumită putere de constrângere. Diaconii nu posedă așa ceva. Ei nu au mai multă autoritate decât oricare alt membru din biserică în problemele de disciplină ale bisericii sau în ocuparea amvonului când acesta este vacant.

[...] Lor li s-a încredințat o încredere sacră; ei sunt slujitorii bisericilor Domnului.

Secretarul bisericii

Slujbele de păstor și diacon sunt singurele slujbe scripturale permanente ale bisericii, dar o soluție înțeleaptă o reprezintă existența unui secretar a cărui datorie este să consemneze corect și complet toate acțiunile bisericii. El ar trebui de asemenea să înregistreze numele membrilor bisericii și adresele lor.

De fapt, secretarul bisericii nu este un slujitor în sensul că ar avea vreun drept de conducere într-o anumită sferă. Responsabilitățile secretarului sunt acelea de a ține, pentru conveniență, evidența proceselor verbale și a registrului membral. Acest lucru nu încalcă niciun verset. Scripturile ne oferă consemnările activităților bisericii. Aceasta reprezintă un fundament serios pentru poziția de secretar al bisericii.

Nu sunt necesare însușiri spirituale speciale pentru ocuparea acestei poziții. Orice membru vrednic ce poate să scrie și să citească un raport al adunărilor generale ale bisericii întrunește toate condițiile necesare pentru ocuparea poziției de secretar.

Capitolul IV Doctrinile bisericii

Termenul „doctrină” poate însemna două lucruri: (1) poate însemna ceea ce învață o biserică sau (2) poate însemna ceea ce o biserică crede și mărturisește că învață Biblia. În acest tratat, termenul este folosit în ultimul sens. Nicio biserică nu are autoritate divină de a formula vreo doctrină ce nu este învățată în Scripturi.

Există două moduri de formulare a doctrinelor: Un mod este luarea unei opinii proprii și apoi citirea Scripturii pentru găsirea de versete, fără legătură, care par că ar susține acea doctrină. De exemplu, o persoană poate crede că apostazia este acceptabilă. El citește Scriptura în căutarea acelor pasaje fără legătură care par să susțină această teorie. Prin răstălmăcire și interpretare greșită, el argumentează doctrina apostaziei.

Aproape orice doctrină falsă poate fi susținută de Scriptură, dar așa ceva reprezintă un mare păcat. Este ceea ce apostolul Pavel a numit stricare a Cuvântului lui Dumnezeu (2 Corinteni 4:2).

Modul corect de a ajunge la învățăturile Bibliei în privința unui anumit subiect este gruparea pasajelor ce se referă la același subiect, luate în contextul corect și păstrând conotația potrivită a cuvintelor. Interpretarea corectă va urma în mod logic.

Se aude foarte des spunându-se „Eu cred cutare și cutare lucru”. Prea mulți par să pună mai mult accent și autoritate pe ceea ce cred ei decât pe ceea ce spune Scriptura. Crezul unui om nu merită doi bani dacă nu este bazat pe Cuvântul lui Dumnezeu și susținut de acesta.

Romano-catolicismul își asumă dreptul de a formula doctrine. Dă decrete și legi, arătând lumii doctrinele sale, dintre care majoritatea sunt păcătoase și corupte. Să luăm de exemplu doctrinele infailibilității papei, concepției imaculate și altele ce au fost formulate cu mult timp după ce au fost scrise Scripturile. Doctrina spovedaniei este absolut nefondată pe Scriptură. Este o doctrină care a dat naștere la cele mai grosolane și corupte păcate. Nu există nicio iotă de Scriptură pentru acele doctrine. Acea „biserică” și-a asumat prerogativul formulării doctrinelor. Astfel de doctrine slujesc cel mai bine scopurilor unor oameni depravați și intereselor lor egoiste.

Unii spun că ei nu cred în „crezuri”. Cuvântul *crez* este derivat din latinescul „*credo*”. Înseamnă „eu cred”. Dacă cineva nu are un crez, el nu are credințe în privința învățăturilor Scripturii. Orice persoană inteligentă care studiază Biblia are cu siguranță o credință despre ce

învață Scripturile. Tot ce crede el că învață Scriptura, fie că este scris sau declarat verbal, reprezintă crezul său. Oricine studiază Biblia are un crez. Crezul remarcabil al unora este „Noi vorbim acolo unde Biblia vorbește și tăcem acolo unde Biblia tace”. Precum cei din biserica din Corint ce spuneau că sunt „ai lui Cristos”, aceștia cauzează mai multă dezbinare și confuzie decât aproape orice altă clasă.

Noi suntem îndemnați să cercetăm Scripturile. Scripturile inspirate formează criteriul după care trebuie judecate toate crezurile și credințele oamenilor. Dacă crezul unei persoane nu este compatibil cu Scriptura, acesta este greșit. Dacă crezul unei persoane este fondat pe o conexiune și împărțire adecvată a Scripturilor, corect explicate și interpretate, va rezista testului de foc al judecății lui Dumnezeu.

Auzim adesea, „De ce există atâtea feluri de biserici?” Din moment ce nu există decât o singură Biblie inspirată din care toți ar trebui să își tragă credințele, aceasta este o întrebare justă. Răspunsul întrebării se găsește în faptul că oamenii, în starea depravată a minții lor, au opinii preconceptuate despre calea lui Dumnezeu. Dacă toți ar realiza că Dumnezeu este suveranul divin al universului, că El a avut dreptul perfect de a stabili standardele ce guvernează actele morale și spirituale ale oamenilor, și că toate acțiunile umane au loc în aceste condiții, atunci, toți ar ajunge mai bine poate la învățăturile Scripturii. Atunci nu ar mai exista atâtea crezuri aflate în conflict, atâtea secte în lume. În procesul de ajungere la un crez corect, trebuie să se studieze Biblia pentru a se descoperi dacă acesta se ridică la standardele lui Dumnezeu. Toți vor trebui să dea socoteală lui Dumnezeu pentru întreaga lor viață, în toate aspectele ei.

Adăugăm aici o mărturisire a ceea ce Bapțiștii cred că sunt doctrine fundamentale pe care fiecare biserică și toți credincioșii ar trebui să le creadă.

Mărturisirea de credință

(Notă: Următoarea mărturisire de credință este o revizuire a celei găsite în Îndrumătorul bisericii scris de Doctorul Pendleton. Am găsit că revizuirea este necesară în unele articole, pentru a se arăta clar ceea ce majoritatea bapțiștilor susțin a fi adevăratul înțeles al Bibliei cu privire la anumite puncte de doctrină.)

Articolul 1 INSPIRAȚIA SCRIPTURILOR

Noi credem că Sfânta Scriptură este o comoară perfectă de instrucțiuni cerești, scrisă de bărbați inspirați de Dumnezeu. Autorul ei este Dumnezeu, scopul ei este mântuirea și conținutul ei este adevăr neamestecat cu vreo eroare. Descoperă principiile după care Dumnezeu îi va judeca pe toți; astfel este, și va rămâne până la sfârșitul lumii, adevărata bază a uniunii creștine și standardul suprem după care vor fi judecate toate comportările, crezurile și opiniile oamenilor.

Proverbe 30:5, 6; Ioan 5:24; 12:48; 17:17; Fapte 11:14; Romani 2:12-16; 1 Corinteni 4:3, 4; Efeseni 4:1-6; Filipeni 3:16; 2 Timotei 3:16, 17; 2 Petru 1:20, 21; 1 Ioan 4:1; Iuda 3.

Articolul 2 NUMELE, NATURA ȘI FIINȚA LUI DUMNEZEU

Noi credem că există un singur Dumnezeu, și numai unul, viu și adevărat. Un Duh infinit și inteligent, al cărui nume este IEHOVAH. El este Făcătorul și Conducătorul Suprem al universului. El este nespus de glorios în sfințenie și vrednic de toată onoarea,

încrederea și dragostea posibile. În unitatea Dumnezeirii, există trei persoane distincte și separate. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt egali în fiecare atribut divin, executând slujbe distincte dar armonioase în marea lucrare a răscumpărării.

Exod 15:11; Psalmul 83:18; Matei 28:19, 20; Marcu 12:29, 30; Ioan 4:24; 10:30; 15:26; Fapte 5:3, 4; 2 Corinteni 13:14; Ef. 2:18; 1 Pet. 1:15, 16; Apocalipsa 1:4; 4:11

Articolul 3 CĂDEREA OMULUI

Noi credem că omul a fost creat într-o stare de sfințenie, sub legea Făcătorului său. Printr-un păcat voluntar, el a căzut din acea stare fericită și sfântă. Ca și consecință a acelei căderi, toți suntem acum păcătoși, nu prin constrângere, ci prin alegere. Prin natură, toți sunt în întregime lipsiți de sfințenia cerută de legea lui Dumnezeu, înclinați spre rău; astfel că toți sunt sub dreapta condamnare la ruină vrșnică, fără apărare sau scuză.

Geneza 1:27; 3:6-24; Psalmul 51:5; Isaia 53:6; Ezechiel 18:19, 20; Fapte 17:24-28; Romani 1:18, 19; 3:9-18; 5:12, 19; 8:7; Galateni 3:10, 22; Efeseni 2:1-3;

Articolul 4 CALEA MÂNTUIRII

Noi credem că mântuirea păcătoșilor este în totalitate prin har, prin slujba de mijlocitor a Fiului lui Dumnezeu. Prin hotărârea Tatălui, Fiul a luat de bunăvoie asupra Sa natura umană, dar fără păcat. El a onorat legea divină prin ascultarea Sa personală, și prin moartea Sa a făcut o ispășire totală pentru păcate. Înviind din morți, este acum întronat în Ceruri. Unind în persoana Sa minunată cele mai blajine afecțiuni cu atributele Sale divine, El este pe deplin calificat să fie un Mântuitor potrivit, plin de compasiune și atotsuficient.

Psalmul 45:1-17; 89:19; Isaia 42:21; 53:3, 5; Matei 20:28; Ioan 1:1-14; 3:16; 4:10; Fapte 15:11; Romani 3:21-26; 9:13-15; 2 Corinteni 5:21; Galateni 4:4, 5; Efeseni 2:5, 8-10; Filipeni 2:6, 7; Coloseni 3:1-4; Evrei 1:3, 8; 4:14; 7:25

Articolul 5 BINECUVÂNTĂRILE EVANGHELIEI

Noi credem că cea mai mare binecuvântare a Evangheliei pe care Cristos o asigură celor ce cred în El este mântuirea. Mântuirea include toate actele de răscumpărare ale lui Dumnezeu în locul păcătosului. Justificarea este actul în care Dumnezeu declară păcătosul drept. Răscumpărarea este actul lui Dumnezeu prin care El a cumpărat, prin sângele lui Cristos și marea Sa putere, libertatea credinciosului de sub puterea și stăpânirea păcatului. Harul este dispoziția lui Dumnezeu prin care El salvează oameni, nu printr-un merit al faptelor lor, ci în întregime prin lucrarea și meritul lui Cristos. Ispășirea este actul prin care Dumnezeu oferă pe Cristos ca substitut al păcătosului. Imputarea este actul prin care Dumnezeu impută sau socotește neprihănirea și perfecțiunea lui Cristos în dreptul credinciosului. Iertarea este actul prin care Dumnezeu șterge păcatele unui credincios. Sfințirea este actul prin care El împărtășește din sfințenia Sa omului interior, sau celui născut din nou și pune deoparte întreaga persoană pentru slujirea lui Dumnezeu. Glorificarea este actul lui Dumnezeu

prin care acea parte a omului care este muritoare va fi schimbată într-o stare și condiție nemuritoare.

Matei 1:21; Ian 17:17, 19; Fapte 4:12; 5:31; 10:43; 20:32; Romani 1:16; 3:24, 25; 4:1-5, 8, 9, 13-25; 5:1; 8:17; 1 Corinteni 1:2, 30; 6:11; 15:15-53; Galateni 3:11; Efeseni 1:7; 2:5, 8-10; 5:26; Filipeni 3:20, 21; Coloseni 1:14; 1 Tesaloniceni 5:23; Evrei 9:12; 1 Petru 1:18; 2 Petru 1:4; 1 Ioan 1:2; 3:1, 2, 9.

Articolul 6 MÂNTUIREA GRATUITĂ.

Noi credem că binecuvântările mântuirii sunt gratuite pentru toți prin Evanghelie. Este o datorie imediată ca toți să le accepte printr-o credință cordială, penitentă, ascultătoare. Nimic nu împiedică mântuirea celui mai mare păcătos de pe pământ, cu excepția propriei sale depravări și respingerii voluntare a Evangheliei. O asemenea respingere îi aduce o condamnare și mai gravă.

Proverbe 1:24; Isaia 55:1; Matei 11:20; 23:37; Marcu 1:15; Luca 14:17; 19:27; Ioan 3:19; 5:40; Romani 1:15-17; 9:32, 16:26; 2 Tesaloniceni 1:8; Apocalipsa 22:17.

Articolul 7 HARUL ÎN REGENERARE

Noi credem că pentru a fi mântuiți, păcătoșii trebuie să fie regenerați sau născuți de sus. Regenerarea constă în dăruirea unei dispoziții sfinte minții. Este realizată într-o manieră ce depășește înțelegerea umană prin puterea Duhului Sfânt, în conexiune cu adevărul divin, în așa fel încât asigură ascultarea voluntară față de Evanghelie. Dovezile sale evidente se văd în roadele sfinte ale pocăinței, credinței și înnoirii vieții.

Ezechiel 36:26; Matei 3:8-10; Ioan 1:13; 3:3, 5, 7, 8; Romani 2:28, 29; 5:5; 1 Corinteni 1:18, 2 Corinteni 5:17; Galateni 5:19-23; Efeseni 5:9; Filipeni 2:13; Coloseni 3:9-11; Iacov 1:16-18; 1 Petru 1:22, 25; 1 Ioan 4:7; 5:1, 4, 8; Apocalipsa 21:27

Articolul 8 POCĂINȚA ȘI CREDINȚA

Noi credem că pocăința și credința sunt datorii sacre și de asemenea haruri inseparabile, lucrate în sufletele oamenilor de Duhul regenerator al lui Dumnezeu. Așa încât, fiind adânc convingși de vina, pericolul și neajutorarea în care se află și de calea mântuirii prin Cristos, se întorc la Dumnezeu cu pocăință neprefăcută, mărturisire și implorare a milei. În același timp ei primesc din toată inima pe Domnul Isus ca Profet, Preot și Rege al lor și se bazează doar pe El ca singur și atotsuficient Salvator.

Marcu 1:15; Luca 18:13; Ioan 16:8; Fapte 2:37, 38; 3:22, 23; 16:30, 31; Romani 10:9-11; 2 Corinteni 7:11; Efeseni 2:8; 2 Timotei 1:12; Iacov 4:7-10; 1 Ioan 5:1.

Articolul 9 SCOPUL LUI DUMNEZEU ÎN HAR

Noi credem că alegerea este scopul veșnic al lui Dumnezeu datorită căruia El naște din nou, sfințește și salvează păcătoșii prin har. Fiind în perfectă consecvență cu

agentul liber al omului, cuprinde toate mijloacele aflate în legătură cu sfârșitul. Este cea mai glorioasă manifestare a bunătății suverane a lui Dumnezeu, El fiind infinit de liber, înțelept, sfânt și neschimbabil. Exclue în întregime lăudăroșenia și promovează umilința, dragostea, rugăciunea, lauda, încrederea în Dumnezeu și o imitare activă a milei Sale gratuite. Încurajează utilizarea mijloacelor la cel mai înalt nivel și poate fi constatată prin efectele sale în toți acei ce cred cu adevărat Evanghelia. Este fundamentul siguranței creștine. Constatarea acestuia în propria persoană necesită și merită cea mai mare sârguință.

Exod 33:18,19; Osea 11:1; Ioan 10:16; Fapte 13:48; Romani 8:28-31; 11:28, 29; 1 Corinteni 4:7; 9:22; Efeseni 1:3-6, 13, 14; Filipeni 3:12; 1 Tesaloniceni 1:4-10; 2 Tesaloniceni 2:13, 14; 2 Timotei 1:8, 9; 2:10; Iacov 1:17, 18; 1 Petru 2:9; 2 Petru 1:10, 11.

Articolul 10 PERSEVERENȚA SFINȚILOR

Noi credem că singurii credincioși adevărați sunt cei care rabdă până la sfârșit. Atașamentul lor perseverent față de Cristos este marele semn care îi deosebește de mărturisitorii superficiali. O providență specială veghează pentru binele lor, de vreme ce sunt păstrați de puterea lui Dumnezeu prin credință, spre mântuire.

Ieremia 32:40; Matei 13:20, 21; Ioan 6:66-69; 8:31; 13:18; Romani 8:28, 35-39; Filipeni 1:6; 2:12, 13; Evrei 13:5; 1 Ioan 2:19, 27, 28; 4:4; 5:18.

Articolul 11 ARMONIA LEGII ȘI A EVANGHELIEI

Noi credem că legea lui Dumnezeu este regula veșnică și neschimbabilă a conducerii Sale morale, este sfântă, dreaptă și bună. Inabilitatea pe care Scriptura o atribuie oamenilor căzuți de a-i împlini perceptorile se găsește în totalitate în dragostea lor pentru păcat. Eliberarea păcătoșilor de sub neascultare și restaurarea lor printr-un Mijlocitor la o ascultare neprefăcută de legea sfântă este unul dintre mărețele scopuri ale Evangheliei și ale mijloacelor harului strâns legate de înființarea bisericii.

Iosua 24:19; Psalmul 119; Ieremia 13:22; Matei 5:17; 16:17,18; Ioan 5:44; 6:44; Romani 3:20,21; 4:15; 7:12; 8:2,4,7,8; 10:4; 1 Corinteni 12:28; Galateni 3:21; Evrei 12:14.

Articolul 12 O BISERICĂ NOU TESTAMENTARĂ

Noi credem că o biserică a lui Isus Cristos este o adunare de credincioși botezați, asociați prin acord reciproc, în credința și părtășia Evangheliei. Biserica ține rânduielile lui Cristos guvernate de legea Sa și exersează darurile, drepturile și privilegiile ce au fost investite în ea de Cuvântul Său. Singurii săi slujitori ordinați sunt episcopii (păstorii) și diaconii, ale căror condiții, drepturi și datorii sunt definite în epistolele către Timotei și Tit.

Matei 16:13-18; 18:15-20; 28:20; Ioan 14:21; Fapte 2:41,42; 1 Corinteni 1:1-13; 5:12, 13; Efeseni 4:7; Filipeni 1:1, 27; 4:7; 1 Timotei 3.

Articolul 13
BOTEZUL ȘI CINA DOMNULUI

Noi credem că botezul scriptural este scufundarea în apă a unui credincios în Cristos pe baza autorității bisericii. Botezul se face în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Ilustrează, într-un simbol solemn și frumos, credința creștinului în Salvatorul crucificat, îngropat și înviat, și efectul său, moartea sa față de păcat și învierea la o nouă viață. Este condiția necesară participării la privilegiile unei relații bisericești și la Cina Domnului. La Cina Domnului, membrii unei biserici, prin utilizarea sacră a pâinii nedospite și a rodului viței, comemorează împreună dragostea nepieritoare a lui Cristos. Cina trebuie precedată de o autoexaminare solemnă.

Matei 3:5, 6; 28:18-20; Ioan 6:26-71; Fapte 2:41, 42; 8:36-39; Romani 6:4; 1 Corinteni 5:1, 8; 11:26, 28.

Articolul 14
ZIUA DOMNULUI

Noi credem că prima zi a săptămânii este Ziua Domnului. Trebuie păstrată sacră în semn de aducere aminte a învierii lui Cristos din morți. Creștinii, întrerupând orice ocupație seculară și distracție lumească, trebuie să folosească cu devotament toate mijloacele harului, private și publice, prin care sunt atrași mai aproape de Dumnezeu și provocați la o trăire mai sfântă, în procesul de pregătire pentru locuirea veșnică în prezența lui Dumnezeu.

Psalmul 118:15, 24; Isaia 58:13, 14; Fapte 20:7; 1 Corinteni 16:1, 2; Coloseni 2:16, 17; Evrei 4:3-11; 10:24, 25; Apocalipsa 1:10.

Articolul 15
AUTORITĂȚILE CIVILE

Noi credem că autoritățile civile sunt rânduite în mod divin pentru binele și buna rânduială a societății umane. Este necesar să ne rugăm și să îi cinștim pe conducătorii publici și să ne supunem lor cu conștiinciozitate, în toate lucrurile ce nu vin în contradicție cu voia Domnului Isus Cristos, care este singurul Domn al conștiinței oamenilor și Domnul împăraților pământului.

Deuteronom 16:18; Psalmul 2; Ieremia 30:21; Daniel 3:15-18; Matei 10:28; 22:21; 23:10; Fapte 5:29; Romani 13:1-7; 14:4; 1 Petru 2:13; Apocalipsa 19:6

Articolul 16
DIFERENȚA DINTRE PĂCĂTOȘI ȘI NEPRIHĂNIȚI

Noi credem că există o diferență radicală și esențială între cei neprihăniți și cei răi. Doar cei care prin credință sunt justificați în Numele Domnului Isus și sfințiți de Duhul Dumnezeului nostru sunt cu adevărați dreți în ochii Lui. Dar toți cei ce stăruiesc în nepocăință și necredință sunt răi în ochii lui și sub blestem. Această diferență între oameni este valabilă în și după moarte.

Proverbe 12:26; 14:32; Maleahi 3:18; Matei 13; Luca 16:25; Fapte 10:34, 35; Romani 1:17; 7:16; Galateni 3:10; 1 Ioan 2:29, 3:7.

Articolul 17 ÎNVIERILE

Noi credem că va exista o înviere și a celor drepti și a celor răi, cu diferență de o mie de ani între învierea celor drepti și învierea celor răi. Morții în Cristos vor învia primii; după cei o mie de ani, cei răi vor fi înviați și judecați.

Ioan 5:28, 29; Faptele 24:15, 21; 26:8; 1 Corinteni 15:51, 52; 1 Tesaloniceni 4:13-18; Apocalipsa 20:4-6,12-15.

Articolul 18 APARIȚIA LUI CRISTOS; RĂPIREA SFINȚILOR; NECAZUL CEL MARE; VENIREA LUI CRISTOS ÎN GLORIE

Noi credem că la sfârșitul erei Evangheliei Cristos își va face apariția. Sfinții adormiți vor fi înviați și sfinții aflați în viață vor fi schimbați instantaneu, împreună vor fi luați la Domnul. Aceasta, credem noi, va avea loc la începutul celei de-a „șaptezecă saptămâni” din Daniel. În timpul primilor trei ani și jumătate, Fiara îi va înșela pe evrei, și pentru un timp guvernul mondial va fi organizat sub dominația Fiarei. Fiara va face, la începutul acelei „săptămâni” sau perioade de șapte ani, un legământ cu aleșii (evreii), de a le reconstrui Templul și de a le restaura închinarea străveche. La mijlocul acelei săptămâni el va călca legământul și atunci va începe Necazul cel mare și va continua pentru trei ani și jumătate. În această perioadă, sfinții care vor fi cu Cristos își vor primi răsplata și Mielul și Mireasa (biserica) vor avea nunta. Necazul cel Mare va culmina cu bătălia de la Armagedon. Atunci Cristos va distruge acele armate, va avea loc judecata neamurilor, cei răi care vor fi în viață vor fi distruși și va începe împărăția milenară a lui Cristos și a sfinților Săi peste pământ.

Daniel 9:20-27; Zaharia 14; Matei 24:31-46; 1 Corinteni 15:51-53; 2 Corinteni 5:1-10; 1 Tesaloniceni 4:13-18; Apocalipsa 19:7-21; 22:12.

Articolul 19 JUDECĂȚILE

Noi credem că va fi o judecată a răsplătirilor pentru cei neprihăniți la venirea lui Cristos pentru primirea sfinților săi. Cei răi vor fi judecați la sfârșitul mileniului.

Psalmul 58:11; Proverbe 11:18; 1 Corinteni 3:8, 11:15; 2 Corinteni 5:10; Apocalipsa 11:18; 20:12-15, 22:12

Articolul 20 STĂRILE FINALE

Noi credem că pământul va fi răscumpărat din blestemul păcatului și pregătit ca locuință veșnică a poporului lui Dumnezeu. Pregătirea pământului ca locuință veșnică a celor răscumparați se va face printr-un proces de purificare sau topire prin foc. Păcătoșii ce au rămas până la sfârșit nepocăiți și incorigibil de răi vor fi aruncați suflet și trup înviat în Gheena, sau Iazul de foc și pucioasă, unde vor fi pedepsiți pentru totdeauna.

Psalmul 9:17; Proverbe 27:20; Isaia 65:17; Ezechiel 31:16; Matei 5:29, 30; 10:28; Luca 12:5; Romani 8:20-22; Evrei 1:10-12; 2 Petru 1:10-13; Iuda 7; Apocalipsa 20:10; 21:22.

Acordul bisericii

Fiind călăuziți, după cum credem, de Duhul lui Dumnezeu, să Îl primim pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor al nostru și fiind botezați în urma mărturisirii credinței noastre, în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, acum, în prezența lui Dumnezeu, a îngerilor și a acestei adunări, cu solemnitate și bucurie intrăm într-un acord unul cu celălalt, ca un trup în Cristos.

Ne angajăm astfel, cu ajutorul Duhului Sfânt, să umblăm împreună în dragoste creștină; să lucrăm pentru propășirea acestei biserici în cunoștință, sfințenie și mângâiere; să promovăm prosperitatea și spiritualitatea ei; să susținem închinarea, orânduielele, disciplina și doctrinele ei; să contribuim cu regularitate și cu bucurie la susținerea lucrării, la cheltuielile bisericii, la ajutorarea săracilor și la vestirea Evangheliei în toate națiunile.

Ne angajăm de asemenea să continuăm închinarea personală și familială; să ne educăm religios copiii; să căutăm mântuirea rudelor și cunoștințelor; să umblăm cu atenție în lume; să fim drepti în legăturile noastre, credincioși în angajamente și exemplari în comportament; să evităm bârfa, calomnia și mânia excesivă; să ne abținem de la vânzarea și folosirea băuturilor alcoolice; și să fim zeloși în eforturile de înaintare a împărăției Mântuitorului nostru.

Mai departe, ne angajăm să veghem unul asupra altuia în dragoste frățească; să ne amintim unul pe altul în rugăciune; să ne ajutăm unul pe altul în boală și necaz; să cultivăm un sentiment de bunătate creștină și curtoazie în vorbire; să nu ne ofensăm ușor, ci să fim mereu gata de împăcare, realizând-o fără întârziere, conform regulilor Mântuitorului nostru.

De asemenea, ne angajăm că dacă ne mutăm din acest loc, ne vom uni, imediat ce este posibil, cu o altă biserică unde vom putea continua să împlinim spiritul acestui acord și principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Capitolul V Orânduielele bisericii

Într-o biserică a Domnului Isus Cristos există doar două orânduiele.

Romano-catolicismul are șapte „sacramente” care includ botezul, confirmarea, euharistia, căsătoria, absolvirea sau penitența, hirotonirea (punerea deoparte pentru slujire) și miruirea. Alții fac referire la botez și la Cină ca fiind sacramente, însă ele nu sunt sacramente. Ele sunt orânduiele ale bisericii lui Cristos. Dacă botezul și Cina Domnului ar fi fost esențiale pentru mântuire, ar fi fost corect să se numească sacramente. Nu sunt în niciun caz esențiale pentru mântuirea cuiva, deci nu sunt sacramente.

A vorbi despre *orânduielele bisericii* nu înseamnă că biserica însăși sau prin ea însăși instituie orânduiele. Însuși Cristos a instituit orânduielele în biserica Sa. Instituirea lor nu a fost încredințată apostolilor sau oricărui altor slujitori ai bisericii, nici măcar bisericilor însăși. Cristos și-a împuternicit biserica să învețe toate neamurile să păzescă tot ce a poruncit El (Matei 28:18-20). Instituirea orânduielelor bisericii nu stă la discreția ei. Responsabilitatea ei este să i se supună Domnului, păzind numai orânduielele înființate de Domnul Însuși. Cristos a binevoit să instituie în bisericile Sale numai două orânduiele – botezul și Cina Domnului.

Se numesc orânduiele ale *bisericii* pentru că aparțin numai bisericii. Ele nu aparțin lumii sau vreunei alte organizații sau instituții diferite de o biserică a lui Cristos.

Unii fac referire la botez ca la o orânduială a *Evangheliei*, însă Cristos a dat bisericii orânduiala. Bisericile lui Cristos sunt singurele instituții care au autoritatea de a o administra. Este cu adevărat numai o orânduială a bisericii. Este o orânduială a *Evangheliei* în sensul că este autorizată de Cristos în *Evanghelia Sa*, dacă se ia sensul general al *Scripturilor Noului Testament* drept *Evanghelie*.

Botezul

S-a spus și s-a scris mult pe tema botezului. Scopul acestui mic tratat nu este de a intra într-o dezbateră amănunțită a acestui subiect. Fără îndoială, este adecvat să reluăm anumite lucruri pe care bapțiștii le cred ca fiind învățate de *Biblie* cu referire la această orânduială sacră.

Importanța botezului

Trăim într-o epocă în care oamenii par a crede că au libertatea de a neglija după bunul lor plac legea lui Cristos. Unii au adus falsul argument că, devreme ce botezul nu este esențial pentru mântuire, nu trebuie să îndeplinească deloc această rânduială.

Botezul este important totuși prin simplul fapt că Cristos l-a poruncit. Scopul botezului este înfățișat clar în *Scripturi*. Cristos a declarat că El are toată autoritatea în cer și pe pământ; de aceea, omul nu are niciun drept să pună la îndoială înțelepciunea, scopul sau motivul pentru care El a poruncit ca oamenii să fie botezați. Un lucru este sigur: dorința și promptitudinea unei persoane de a se supune poruncilor Lui dovedește sinceritatea mărturisirii ei despre Cristos. Cristos a spus: „*Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile mele... Voi sunteți prietenii mei, dacă faceți ce vă poruncesc... De ce-mi ziceți Doamne, Doamne, și nu faceți ce spun Eu*” (Ioan 14:15; 15:14; Luca 6:46).

Doctorul J. R. Graves a subliniat bine în *Actul botezului creștin*: „Dintre ‚tot ce v-am poruncit’, Cristos a remarcat un singur act ca fiind reprezentativ pentru toate, și acel act este botezul” (paginile 5, 6). Înainte ca Cristos să Își fi început lucrarea personală, a mers la Ioan Botezătorul și a primit botezul din mâinile lui. Cristos a făcut din botez o condiție pentru membralitatea în biserică și actul inițial al vieții și slujirii creștine. Niciun act de slujire a lui Cristos nu este în totalitate plăcut Lui, dacă actul inițial nu este împlinit și ascultat.

Scriptura spune clar că botezul trebuie să aibă loc înainte de apropierea de masa Domnului. Până recent, acest lucru era acceptat de toată creștinătatea. Importanța acestui fapt este clar demonstrată. O biserică poate renunța la Cina Domnului cu același drept cu care poate renunța și la orânduiala botezului.

Actul botezului

Majoritatea așa-numitelor biserici admit, cel puțin, că nu poate exista membralitate în biserică fără botez; însă unele sunt foarte libertine în privința lui, susținând că dacă conștiința cuiva este mulțumită de actul respectiv, botezul este valid. Ei par a crede că Dumnezeu este circumscris opiniilor oamenilor. Dar nu este cazul! Cristos, fiind fondatorul bisericii Lui, a avut cu siguranță dreptul de a stipula condițiile de membralitate în ea; ceea ce a și făcut în mod autoritar. Stipularea actului s-a încadrat la fel de bine în autoritatea Sa divină precum specificarea condițiilor pentru membralitate.

Ce act este necesar pentru a constitui botezul scriptural? S-a demonstrat că afundarea este actul necesar pentru a împlini cerințele botezului. Cuvântul nostru a boteza este o

transliterare a grecescului *baptizo*. Acum înseamnă, și întotdeauna a însemnat a afunda, a imersa, a scufunda. [...]

[Transliterarea] a dat naștere la amare lupte teologice pe probleme specifice de doctrină, în special cea la care ne referim – botezul. Folosind transliterarea unui cuvânt al cărui sens este obscur multora [...], cei ce au vrut să propage erorile stropitului și turnatului de apă la botez au făcut-o cu o mai mare ușurință. Dacă cuvântul ar fi fost tradus, nu ar fi existat nici ocazie, nici fundament pentru asemenea neînțelegeri.

Dacă Matei 3:1, 5 ar fi fost tradus bine, ar fi sunat astfel: „În acele zile a venit Ioan Afundătorul ... locuitorii din Ierusalim, din toată Iudeea și din toate împrejurimile Iordanului au început să iasă la El și mărturisindu-și păcatele erau afundați de el în râul Iordan.”

Definiția botezului

Botezul scriptural este afundarea în apă a celui ce crede în Isus Cristos în numele sau cu autoritatea Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, de către o biserică a lui Cristos, singurul agent autorizat să îl administreze.

Ca dovadă a faptului că afundarea în apă constituie singurul botez valid, sunt oferite la început definițiile celor mai de seamă lexicologi specializați în engleză și greacă. Este evident că pentru a ajunge la adevăratul sens al termenilor *a boteza* și *botez*, trebuie să se apeleze la sursa originală a cuvintelor, și anume la limba greacă. Noul Testament a fost scris în acea limbă.

Primii noștri martori sunt savanții în greaca clasică. Chiar dacă Noul Testament a fost scris în *Koine*, adică în dialectul popular, comun, înțelesul clasic este inerent cuvântului în Scripturile Noului Testament.

Lexiconul grecesc-englez al lui Liddel și Scott definește cuvântul botez: „A afunda în sau sub apă”. Nimeni nu poate înțelege greșit această definiție; este o afirmație simplă care redă actul botezului ca o afundare sau scufundare în apă. Este dată o singură definiție literală sau reală. Toate ideile secundare sau figurative sunt construite pe ideea afundării în sau sub apă.

Doctor Charles Anthon a spus „*Baptizo* înseamnă a afunda sau a imersa, nici nu se pune problema turnării sau stropirii.”

Acum să luăm niște lexicoane de greacă nou testamentară și să vedem ce afirmă ele despre cuvântul grecesc *baptizo*.

Lexiconul de greacă a Noului Testament de Grimm și Wilke:

(1) A imersa, a scufunda; (2) a spăla sau a îmbăia prin afundare sau scufundare, ceea ce spune [Wilke] că este înțelesul din Marcu 7:4 și din cazurile lui Naaman și Iudit; figurativ, a fi copleșit cum ar fi de datorii, necazuri etc. În ritul Noului Testament el afirmă că denotă o imersie în apă cu intenția de a semnifica spălarea păcatelor, primită de cei ce doreau să aibă parte de beneficiile domniei lui Mesia. Nu există niciun indiciu că ar însemna și altceva.

Lexiconul biblico-teologic de greacă nou testamentară de Cremer spune că sensul general al cuvântului în Noul Testament este „a imersa, a scufunda”. Ne spune că utilizarea creștină a cuvântului „denotă imersie, scufundare cu scop religios”. Nu există niciun indiciu în vreun lexicon standard sau recunoscut al limbii grecești clasice sau nou testamentare, că *baptizo* ar însemna altceva decât a afunda sau a scufunda sub apă.

Dacă Domnul ar fi vrut ca ucenicii să fie stropiți cu apă, ar fi folosit *rantizo*, care înseamnă „a stropi”. Dacă ar fi intenționat ca asupra lor să se toarne apă, ar fi folosit *cheo*. Dar pentru că a folosit un cuvânt care înseamnă a afunda, a scufunda, a imersa, este evident că El a intenționat ca ucenicii Săi să fie afundați.

Lexiconul Noului Testament al lui Schleusner spune, „*Baptizo* [înseamnă] literal a imersa și a afunda, a imersa în apă; și răspunde cuvântului evreiesc *taval* – 2 Împărați 5:14.

„*Baptisma* [înseamnă] literal imersie, afundare în apă, spălare. Astfel este transferat ritului sacru care se numește botez, în care cei botezați odinioară erau imersați în apă.”

Lexiconul de greacă nou testamentară a lui Leigh afirmă: „dacă dorim să observăm înțelesul cuvântului, termenul de botez semnifică imersie în apă, sau actul în sine de imersie și spălare. Astfel, chiar de la numele și etimologia cuvântului, reiese care era obiceiul de la început de administrare a botezului, în vreme ce noi avem acum mai degrabă *rhantism* – adică stropire.”

Stokius, o autoritate extraordinară, a spus, „În general, și prin forța originalului, denotă imersie sau afundare. În particular, denotă imersia sau afundarea unui lucru în apă pentru a fi curățat sau spălat.”

Profesorul Sophocles, odată profesor la Yale, grec prin naștere, a spus, „*Baptizo* [înseamnă] a afunda, a imersa; a scufunda, a îneca [drept efect al scufundării] ... [sensul figurat este] a chinui; a înmuia în băutură; a fi beat, intoxicat. Nu există nicio dovadă că Luca sau Pavel, sau ceilalți scriitori ai Noului Testament au dat verbului sensuri nerecunoscute de greci.

Nu este nevoie să oferim mai multe definiții. Acestea sunt suficiente pentru a-i convinge pe toți cei ce vor să cunoască adevărul. Când Cristos și scriitorii Noului Testament au folosit cuvântul *a boteza*, acesta a însemnat „a afunda, a imersa”. Nu există nicio umbră de îndoială că felul nou testamentar de a boteza era prin imersie, și toți credincioșii sinceri care doresc să urmeze exemplul Domnului lor se vor supune voluntar actului de imersie.

Printre savanții în limba greacă clasică există un acord general că termenul *baptizo* înseamnă întotdeauna a afunda, a scufunda sub sau în apă, dar alții au argumentat că termenul a preluat un sens nou în Noul Testament. Pentru a arăta zădărnicia acelei afirmații, introduc doi martori care nu au fost Bapțiști:

(1) Morus a zis: „Principiile interpretării sunt comune pentru scrierile sacre și comune, iar Scripturile trebuie investigate după aceleași reguli ca și celelalte cărți.”

(2) Moses Stuart, care a fost timp de treizeci de ani profesor la Seminarul Teologic Andover, a spus:

„Dacă sfințele Scripturi sunt o revelație pentru oameni, atunci ele trebuie citite și înțelese de oameni. Dacă aceleași reguli ale limbii, comune oamenilor, nu sunt respectate în acea revelație, atunci ei nu au niciun ghid pentru înțelegerea corectă a Scripturii, și traducătorul are la fel de mare nevoie de inspirație ca autorul original. Ar urma, bineînțeles, că Sfințele Scripturi nu ar fi o revelație în ele însele, și nu ar fi de niciun folos decât pentru cei inspirați. Dar Sfințele Scripturi nu sunt o astfel de Carte, și nimic nu este mai evident decât faptul că atunci când Dumnezeu a vorbit oamenilor, a vorbit în limba oamenilor, pentru că El a vorbit prin oameni, pentru oameni.”

Interpretăm înțelesul Scripturii la fel cum interpretăm înțelesul textelor din orice altă carte, adică, după regulile limbii în care a fost scrisă Scriptura. Se poate înțelege sensul spiritual adânc al Scripturilor doar fiind luminat de Duhul Sfânt sau având mintea luminată de El, dar înțelesurile literale ale cuvintelor din Scripturi se păstrează ca în alte cărți sau scrieri.

Scopul botezului

Care este intenția sau scopul botezului? Observați mai întâi niște argumente negative:

Nu are ca scop iertarea păcatelor din trecut. Cristos nu a propus două căi prin care să fie obținută acea binecuvântare, iar oferirea binecuvântării în Noul Testament nu este diferită de cea din Vechiul Testament. Ca dovadă cităm afirmația apostolului Petru, „*Toți*

proorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Fapte 10:43).

Botezul nu ne spală păcatele decât figurativ. Ioan a spus, „*sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat*” (1 Ioan 1:7).

Candidatul nu este născut din nou în botez. Isus i-a spus lui Nicodim, „*Adevărat, adevărat îți spun, dacă un om nu se naște din nou (de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu*” (Ioan 3:3).

Candidatul nu devine copil al lui Dumnezeu în sau prin botez. „*Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus*” (Galateni 3:26). Prin botez, candidatul „se îmbracă” cu Cristos; dar nu este unit cu El, în mod real și literal, prin botez.

Botezul nu este un mijloc sau un sacrament prin care o persoană are acces la Cristos, singurul prin care cineva primește orice har de care are nevoie. „*Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos; Lui îi datorăm faptul că prin credință am intrat în această stare de har, în care suntem și ne bucurăm, în nădejdea slavei lui Dumnezeu*” (Romani 5:1-2).

Suntem întrebați frecvent, „De ce să mă botez, dacă botezul nu aduce mântuire?”. Se pare că unii sunt interesați să facă numai atât cât este necesar pentru a scăpa de focul iadului; ei nu sunt interesați, reiese din faptele lor, de niciun fel de ascultare născută din iubire față de Dumnezeu pentru binecuvântările minunate ale harului Său.

Există motive bune și suficiente pentru ca credinciosul să fie botezat. Specificăm unele dintre ele:

Este un act de ascultare în dragoste de porunca lui Cristos. Botezul, în loc de a fi un act procurativ prin care o persoană este mântuită, este un act prin care credinciosul își manifestă dragostea lui în ascultare de porunca Sa divină. Când cineva, prin dragostea lui Cristos, este eliberat de sub puterea și robia păcatului, are o dorință de a arăta ascultare izvorâtă din dragoste. În acest fel își manifestă dragostea pentru Cristos.

Botezul este un act de mărturisire publică a credinței individului în Cristos și o dovadă a prieteniei sale cu El. Botezul este o mărturisire a credinței individului în moartea, îngroparea și învierea lui Cristos din morți. Prin aceste lucrări i-a fost obținută mântuirea. Este o imitare a actului lui Cristos care propovăduiește sau mărturisește ucenicia față de El. Manifestă prietenia față de El pentru că arată disponibilitatea de a face ceea ce a poruncit El.

Deci, botezul este o orânduială declarativă, nu una procurativă. Nu numai că mărturisește credința unei persoane în învierea lui Cristos din morți, ci mărturisește și credința că El îl va învia din morți. Deci, semnifică răscumpărarea completă a ucenicilor lui Cristos.

Supunerea față de Cristos în botez Îl onorează. Un credincios Îl onorează cel mai mult pe Cristos nu prin cuvintele sale sau prin mărturisirea cu buzele, ci prin ascultarea sa iubitoare și bucuroasă față de poruncile Sale. Cât de tăios i-a muștrat pe toți cei ce Îl slujeau cu buzele, când a zis, „*Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: ,Norodul acesta se apropie de mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine’*” (Matei 15:7-8). Cum Îl poate cineva onora mai bine pe Cristos decât ascultând în iubire de poruncile Sale?

Ascultarea de Cristos prin botez asigură multe binecuvântări speciale. David a spus că în păzirea poruncilor lui Dumnezeu sunt mari răsplătiri (Psalmul 19:9-11). Aceste răsplătiri sunt și pentru acum și pentru veșnicie. Dacă cineva este prieten cu Cristos și copil al lui Dumnezeu, cu siguranță va dori să Îl onoreze. Când o persoană Îl onorează pe Cristos, Cristos o va onora. Cristos a spus, „*Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti*” (Ioan 12:26). Ce binecuvântare, să fi onorat și acum, în prezența oamenilor și mai apoi, în prezența îngerilor. „*Dacă mă iubește cineva, va păzi Cuvântul meu și Tatăl meu îl va iubi. Noi vom veni la El și vom locui împreună cu El ... Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă*

poruncesc Eu... Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri, intră în bucuria stăpânului Tău” (Ioan 14:23; 15:14; Matei 25:21).

Prin botez, individul întrunește condiția pentru a fi inițiat în biserica Domnului nostru Isus Cristos. Prin inițierea într-o biserică, înțelegem că individul este îndreptățit să ia parte la toate privilegiile și drepturile ei.

Botezul este ritualul ceremonial de inițiere ce constituie condiția necesară obținerii membralității în biserica Domnului Isus Cristos. Nu poate exista membralitate într-o biserică a lui Cristos fără botez; acesta este o parte a scopului său. Nu este adecvat să ne referim la botez ca fiind „ușa” de intrare în biserică. Biserica nu are uși ca o clădire fizică. Botezul nu este singura condiție pentru a putea deveni membru în biserică. Este singura condiție pentru o persoană mântuită care este în acord total cu doctrina și practica unei biserici.

Cea mai veche Mărturisire de credință [a predecesorilor noștri – n. ed.] despre care avem cunoștință, este cea din 1120. După ce au afirmat în articolul șapte că ei considerau botezul ca un semn exterior al unui act interior, au adăugat: „și prin această orânduială suntem primiți în sfânta adunare a poporului lui Dumnezeu.”

În ziua Cinzecimii, aproape trei mii au fost adăugați bisericii după ce au fost botezați (Fapte 2:41). Pavel a spus, „*Am fost botezați de [într-] un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup*” (1 Corinteni 12:13) [O traducere literală a versetului este următoarea: „Pentru că, și noi, toți am fost botezați într-un Spirit, pentru a fi un trup” – Traducerea lui Viorel Rațiu, ed. V, Arad, 2008 – n. ed.]. În versetul 27 al aceluiași capitol spune, „*Voi sunteți trupul lui Cristos și fiecare în parte, mădularele Lui*” (1 Corinteni 12:27). Actul ceremonial care i-a unit într-un trup a fost, evident, botezul.

Cerințele pentru botez

Sunt cerute anumite elemente pentru ca un botez să fie scriptural: (1) o autoritate scripturală, (2) un candidat scriptural, (3) un act scriptural, (4) un administrator scriptural și (5) un element scriptural. Le vom trata foarte succint.

O autoritate scripturală – Numai o biserică a Domnului Isus Cristos are autoritatea scripturală de a boteza. Niciun individ, nici măcar un lucrător ordonat al Evangheliei nu are autoritate de la Cristos să boteze fără a avea autoritatea unei biserici ca acoperire. Botezul se găsește în Marea Trimitere. Trimiterea a fost dată unei biserici, nu indivizilor sau apostolilor, în calitatea respectivă. Este o neregulă de neîngăduit să se administreze orânduiala fără autoritatea expresă a unei biserici.

Un candidat scriptural – Numai credincioșii în Cristos, cei care s-au încrezut personal în El pentru mântuire, sunt candidați scripturali pentru botez. Scripturile învață că numai oamenii născuți din nou pot deveni cu adevărat membri ai unei biserici. Deoarece botezul este un act de inițiere pentru membralitate în biserică, concluzia logică este că numai persoanele născute din nou constituite candidați potriviți pentru botez.

Un act scriptural – Am adus nenumărate dovezi în susținerea faptului că numai imersia, sau mai potrivit, afundarea, constituie actul scriptural al botezului. (Vezi Romani 6:4).

Un administrator scriptural – Slujitori ordinați, cei ce au fost chemați de Duhul Sfânt și ordinați de o biserică, cei peste care și-au pus mâinile prezbiteri aleși de biserică pentru acest scop, sunt agenți scripturali ai bisericilor pentru administrarea orânduiei botezului.

Un element scriptural – Apa este elementul scriptural, în care vor fi botezate persoanele ce întrunesc condițiile. Expresia „*en hudati*” („în apă”) denotă elementul scriptural în botez.

Bisericile nu pot exagera cu meticulozitatea în păzirea orânduiei botezului, fiindcă este imposibil să existe o biserică scripturală fără botez scriptural. Nu se discută aici despre un anumit grad de iregularitate ce se poate strecura, biserica rămânând totuși scripturală, ci accentuăm importanța păstrării orânduiei conform ordinii sale scripturale.

Cina Domnului

Relatarea despre instituirea Cinei Domnului se găsește în Matei, Marcu și Luca. Apostolul Pavel a dat instrucțiuni în 1 Corinteni pentru celebrarea ei corectă. De asemenea, găsim relatări despre celebrarea ei și în Fapte.

Două lucruri ar trebui bine fixate în minte. Primul, aceasta este o rânduială a bisericii. Nu este o rânduială ce trebuie ținută de toți creștinii, fără să conteze relația lor cu o biserică.

Cel de-al doilea lucru este că trebuie celebrată doar ca o amintire a morții Domnului. Nu este, așa cum înțeleg unii, o masă de dragoste. Are un scop principal – să înfățișeze moartea Domnului până va veni El.

Relatăm aici descrierea instituirii ei, așa cum de găsește în Matei 26:26-29: *„Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor zicând: ‚Luați; mâncați, acesta este trupul Meu.‘ Apoi a luat un pahar, și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat zicând: ‚Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi în Împărăția Tatălui Meu.‘”*

Pasajele din celelalte Evanghelii sunt foarte similare în exprimare cu acesta; de aceea nu le vom cita aici. Redăm acum afirmația lui Pavel cu privire la instituirea Cinei: *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine, și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: ‚Luați, mâncați, acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.‘ Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: ‚Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu, să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecâteori veți bea din el.‘ Pentru că oridecâteori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El”* (1 Corinteni 11:23-26).

[...]

Pâinea de la Cină era nedospită. În celebrarea cinei Domnului este păcat a se folosi orice alt fel de pâine decât cea nedospită. Aluatul este simbolul păcatului.

Au existat puternice dispute cu privire la „pahar”, adică elementul de băut, dacă ar trebui să fie vin fermentat sau must. Domnul a spus „rodul viței” și fără îndoială, nu se va putea determina niciodată cu certitudine dacă a fost sau nu fermentat. Scopul autorului acestui tratat nu este să intre într-o discuție despre acest aspect al subiectului, ci să spună doar că, în opinia sa candidă, atât vinul fermentat pur cât și mustul pur împlinesc scopul elementului ce trebuie folosit. [Editorii nu sunt de acord cu această afirmație deoarece credem că Scriptura este clară în identificarea vinului fermentat ca elementul lichid al Cinei. – n.ed.]

[...]

Nicio biserică nu are dreptul să înlocuiască „rodul viței” cu vreun alt element.

O rânduială a bisericii

Unul dintre lucrurile ce au fost deja subliniate este că Cina Domnului este fără niciun dubiu o rânduială a bisericii. Nu este o rânduială denominațională ce trebuie celebrată de creștini separat și fără vreo relație de membralitate cu o biserică. Poate fi celebrată doar în cadrul bisericii.

Au fost cazuri când, datorită bolii, un membru al bisericii nu a avut privilegiul de a se întâlni cu biserica atunci când s-a luat Cina. Elementele au fost duse la cel bolnav acasă; el s-a împărtășit din elemente, și unii numesc aceasta luarea Cinei Domnului. Aceea nu a fost celebrare a Cinei Domnului, pentru că nu a avut loc în cadrul bisericii. Ar fi mai potrivit ca biserica să se întâlnească în astfel de cazuri la cel bolnav acasă cu scopul de a celebra orânduiala. Doar întrunirea câtorva „membri autorizați” sau a unui „cvorum” nu întrunește condițiile celebrării ei.

Când Domnul a instituit Cina, numai membrii bisericii erau prezenți și s-au împărtășit din elementele ei. Pavel a fost destul de explicit în indicațiile date în privința Cinei. A spus bisericii: „*Când vă adunați dar, în același loc...*” Trebuie să fie un singur trup, și trebuie să existe unitate în acel trup. Cristos nu a avut decât un trup. În 1 Corinteni 12, biserica a fost asemănată cu trupul lui Cristos. Pâinea întregă la Cină simbolizează trupul lui Cristos și unitatea trupului local care celebrează Cina.

Numai cei a căror conduită biserica are dreptul de a o judeca trebuie să participe la Cină. Ei trebuie să fie supuși disciplinei bisericii care celebrează [adică trebuie să fie membri ai acelei biserici – n. ed.]. A face altfel înseamnă a lua Cina în chip nevrednic. Bisericile, după cum au făcut și cu alte lucruri, au devenit libertine și indiferente față de celebrarea corectă a Cinei Domnului.

O rânduială restrânsă

Cina Domnului este o rânduială restrânsă. Este restrânsă în mai multe aspecte. Este mai întâi restrânsă la membrii unei biserici scripturale. Membralitatea într-o biserică scripturală presupune regenerarea. Cel ce dorește să întrunească condițiile pentru participare la Cină trebuie să fie o persoană mântuită. Membralitatea într-o biserică scripturală presupune că acela care dorește să ia parte la masa Domnului a fost botezat scriptural. O mare majoritate a sectelor contemporane admit că botezul este o condiție pentru participarea la Cina Domnului. Până anii trecuți, toți admiteau aceasta. Nu se poate dovedi că în timpurile Noului Testament cineva s-ar fi apropiat vreodată de masa Domnului fără să fi fost mai întâi botezat scriptural.

La bapțiști se face referire ca fiind adepți ai „comuniunii apropiate”, dar în realitate apropierea lor are în vedere botezul. Ei nu consideră pe nimeni ca botezat dacă nu a fost scufundat pe baza autorității unei biserici scripturale. De vreme ce este general acceptat că botezul trebuie să preceadă apropierea unei persoane de masa Domnului, bapțiștii nu invită pe cei de alte credințe să participe cu ei la Cină. În această privință cităm un erudit scriitor metodist, Doctorul Hibbard. Mărturia lui este oferită pentru a arăta că oamenii nepărtinitori, chiar de alte credințe, nu îi acuză pe bapțiști de fanaticism și îngustime a minții atunci când refuză să se asocieze cu alții la masa Domnului.

„Trebuie remarcat faptul că există un principiu asupra căruia bisericile bapteste și cele pedobapteste sunt de acord. Ambele sunt de acord cu neacceptarea la părășia mesei Domnului și negarea drepturilor de părășie cu biserica tuturor acelor ce nu au fost botezați. Botezul valid îl consideră esențial pentru membralitate în biserica vizibilă. Cu aceasta și noi suntem de acord. Singura întrebare ce ne desparte în acest punct este următoarea: care sunt elementele esențiale ale botezului valid? Bapțiștii, în darea unei sentințe cuprinzătoare de privire de drepturi tuturor celorlalte biserici creștine, nu au făcut altceva decât să acționeze conform unui principiu avut în comun cu toate celelalte biserici, acela că botezul este esențial pentru membralitatea în biserică... Bineînțeles că ei sunt singurii lor judecători cu privire la crezul lor despre botez. Este evident că, după opiniile noastre, noi îi putem primi la comuniunea noastră; dar având în vedere părerile lor despre botez, este la fel de evident că ei nu ne pot întoarce vreodată această curtoazie; și acuzația de *comuniune apropiată* este aplicabilă atât bapțiștilor cât și nouă; în măsura în care problema membralității în biserică este determinată de

principii cu vederi tot atât de largi ca și cele ale oricărei alte biserici Protestante – atât cât privește subiectul prezent, adică este determinată de botezul valid.” (Hibbard's Cristian Baptism p. 171, 175, citat de Pendleton).

Așadar, o persoană de credință opusă depune mărturie în privința caracterului rezonabil al poziției baptiste; el admite că botezul valid este esențial pentru ca o persoană să se poată apropia de masa Domnului. Problema atârnă de întrebarea „Ce este botezul valid?” Metodistii și alții se diferențiază mult de bapțiști în răspunsul pe care îl dau acestei întrebări, însă bapțiștii au Biblia ca suport pentru poziția lor. Alții au gândirea lor firească.

Mai mult, Cina Domnului este restricționată la unitatea bisericii. Pavel a zis în 1 Corinteni 11:18, 19: „*Mai întâi de toate aud că atunci când veniți la adunare, între voi sunt dezbinări. Și în parte o cred, căci trebuie să fie și partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiți buni.*” Înainte ca o biserică să ia Cina Domnului așa cum se cuvine, trebuie să existe unitate în biserică; nu trebuie să existe partide sau erezii în biserică. Dacă astfel de lucruri există, ele trebuie îndepărtate, înainte ca biserica să ajungă la atitudinea potrivită pentru celebrarea Cinei.

Cina este restricționată la cei ce practică un comportament adecvat pentru creștini. Din 1 Corinteni 5:11 citim: „*Ci v-am scris să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este necinstit sau lacom de bani sau închinător la idoli, sau defăimător sau bețiv sau răpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați.*” Pot fi citate și alte pasaje pe această temă, însă un singur pasaj inspirat este considerat suficient pentru scopul nostru prezent. Este rușinos ca astfel de personaje precum cele menționate în versetul precedent să se apropie cu îndrăzneală și cu insolență de masa Domnului pentru a comemora moartea și suferințele Sale! Bisericile ar trebui să pună ferm pecetea dezaprobării asupra unor astfel de practici. Când astfel de cazuri există, disciplinarea trebuie să preceadă Cina Domnului.

Mai există cel puțin o restricție: fiecare membru din biserică trebuie să se autoexamineze. Dacă el găsește în viața sa ceva ce se află în contradicție cu voia lui Dumnezeu în ce privește comportamentul său creștin sau credința în Evanghelie, nu trebuie să se apropie de Cina Domnului până nu face îmbunătățirile necesare [până nu se pocăiește – n. ed.]. Unii cred că aceasta ar fi singura restricție pentru apropierea de masa Domnului, însă este doar una dintre mai multe. Apostolul i-a învățat pe credincioși că dacă s-ar judeca singuri nu ar mai fi judecați de biserică. De asemenea, ar scăpa și de pedeapsa Domnului. (Vezi 1 Corinteni 11:28-32).

Concepții false

Există unii care vorbesc despre Cina Domnului ca fiind un „sacrament”. Vedem adesea în anunțuri de servicii religioase sau titluri ale predicilor că sacramentul Cinei Domnului va fi celebrat la sfârșitul serviciului divin. Un sacrament este un „semn sau o garanție a harului”. Cina reprezintă un sacrament la fel de puțin pe cât o face botezul. Sacramentul poartă în sine ideea că este esențial pentru obținerea harului lui Dumnezeu. Bapțiștii nu celebrează Cina Domnului pentru a obține harul Său; ci o fac să arate harul Său pe care El l-a revărsat în moartea Sa.

Există unii ce se referă la Cină ca la un „serviciu de comuniune”, înțelegând prin aceasta că prin vreun mod misterios, ei intră în comuniune cu sfinții. Cina nu se celebrează având în vedere relația credincioșilor unii cu alții, ci având în vedere moartea Domnului. Există un sens în care este un „serviciu de comuniune”, dar nu este o părtășie a fraților între ei. „*Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu*

sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășirea cu trupul lui Cristos?” (1 Corinteni 10:16). Este o comuniune cu sângele și trupul lui Cristos, și nu a fraților între ei.

Alții susțin teoria transsubstanțierii. După dogma romano-catolică și ortodoxă, pâinea și vinul, la „consacrarea” lor, devin trupul și sângele lui Cristos. Elementele păstrează doar înfățișarea pâinii și a vinului. Cristos a spus despre pâine, „acesta este trupul Meu” și despre vin: „acesta este sângele Meu”, însă El nu a înțeles că elementele Cinei ar fi schimbate în trupul Său propriu-zis mai mult decât a înțeles în Ioan 15 că El Însuși a fost viță literală iar ucenicii săi mlădițe literale.

Teoria nu este numai nescripturală, ci de asemenea absurdă. O astfel de opinie a încurajat o frică superstițioasă. A dus la interzicerea accesului oamenilor la simbolul sângelui lui Cristos; doar preoții se împărtășesc din vin.

Alții urmează teoria consubstanțierii. Această teorie este crezută de luterani și probabil de alții. Este la fel de imposibil de apărut precum teoria transsubstanțierii, însă nu este la fel de îndrăzneată. Afirmă că Cristos este cumva prezent în embleme (pâinea și vinul); emblemele nu sunt prefăcute în trupul și sângele real al lui Cristos, dar El este cumva, în mod misterios, prezent cu ele. Chiar dacă nu este o erezie chiar atât de îndrăzneată, în esență se referă la aproape același lucru ca transsubstanțierea.

Cristos este alături de cel ce se împărtășește la Cină, nu de elementele luate ca atare.

Foarte succint notăm pe scurt câteva din absurditățile teoriilor enunțate mai devreme:

a) Este absurd să crezi că substanța unui lucru ar fi o altă substanță, sau în și cu altă substanță, în sensul afinității [a proprietății a două substanțe chimice de a se combina – n. ed.]. Atunci când cineva ține în mână bucata de pâine de la Cină, este ridicol, știind că este pâine, să se afirme că ține trupul real al lui Cristos, sau că Cristos este cu acea bucată de pâine.

b) Este absurd să crezi că un lucru nu este el însuși – trupul lui Cristos, de exemplu. Când El a spus cuvintele „acesta este trupul Meu”, El era în trup, și cu siguranță nu și-a imaginat că Își împărțea trupul spre a fi mâncat de ucenici. Dacă ar fi adevărat, ar fi însemnat că:

c) O parte din întreg este, în același timp, întregul lucrului din care este doar o parte. Dacă întreaga pâine reprezintă trupul și fiecare bucată ruptă din aceasta reprezintă de asemenea trupul lui Cristos, câte trupuri are El? De exemplu, este posibil ca mai mulți preoți catolici să celebreze Sfânta Euharistie în același timp. Când frâng pâinea și își recită ceremonia, ei ar face ca Cristos să aibă mai multe trupuri.

d) Face ca un lucru care este unul și numai unul, să fie în același timp, mai mult de unul.

e) Face ca un lucru, care prin esența sa este limitat la un singur loc, să fie nelimitat ca spațiu. Cât de nesăbuit! De exemplu, Trupul lui Cristos ar fi la Vatican, în Roma, și în fiecare „biserica” catolică din lume, dacă ar lua „sacramentul” în același timp.

f) Absurditatea constă în faptul că abilitatea de percepție a sufletului care operează prin simțurile trupului, în timp ce acele simțuri sunt perfect normale și active, poate fi simultan înșelată în mod incurabil și absolut.

Imaginează-ți că încerci să te auto-convingi că după ce o persoană a mâncat o bucăciță de pâine la masa Domnului, are trupul Său în stomac. Această afirmație nu poate produce decât cel mai rodnic scepticism. După ce raționament poate o persoană concluziona că sufletul său poate fi conștient de prezența trupului Domnului când ia pâinea, sau de sânge când bea paharul? Doctrinile transsubstanțierii și consubstanțierii sunt evident ridicole, însă arată până la ce adâncimi ale înșelăciunii pot fi aduși oamenii. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de toți cei care sunt atât de amăgiți de oameni neevlavioși și uneltitori.

Scopul Cinei

Adevăratul scop al Cinei este acela de a proclama moartea Domnului. El a poruncit să o facem până va veni El. Nimic nu ar trebui să aducă un sentiment mai mare de solemnitate sau umilință credincioșilor, decât atunci când se adună în jurul mesei Domnului pentru a lua parte la acele simboluri care reprezintă trupul și sângele Său. În timp ce se împărtășesc din ele, nu ar trebui să vadă nimic (nu ar trebui să se gândească la nimic) ce ar diminua privirea credinței spre suferințele Domnului, când El și-a plecat capul și a murit pe crucea Golgotei.

A urmări orice alt scop înseamnă a lua Cina în chip nevrednic și astfel a fi condamnat înaintea lumii. Când adevăratul scop este pierdut în celebrarea Cinei Domnului, se vor accepta tot felul de lucruri rele. Așa s-a întâmplat cu Biserica din Corint când au primit o muștrare așa de aspră din partea lui Pavel (vezi 1 Corinteni 11).

Un îndemn

Fiecare membru al unei biserici ar trebui să participe la Cina Domnului. Dacă unii nu întrunesc condițiile din cauza umblării lor neevlavioase, Noul Testament oferă remediu. Biserica trebuie să ceară membrilor ei să umble într-o așa manieră încât să nu fie stânjenită atunci când vede vreun membru că se împărtășește din elementele sacre.

Unii au spus că nu s-au simțit vrednici și că s-au temut că dacă ar fi luat Cina, ar fi încălcat porunca lui Pavel, când a spus: „*Cine mănâncă și bea [în chip nevrednic], își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește Trupul Domnului*”.

Cuvântul *osândă* [din versiunea Cornilescu] ar fi trebuit tradus *judecată*, [cum este redat în Traducerea Trinitarian Bible Society, Londra, 2002 – n. ed.]. Nu înseamnă că acela care face astfel va fi pierdut, dar se oferă motivul că făcând astfel, el nu deosebește trupul Domnului. Pentru aceasta va fi judecat.

Dacă s-ar simți cineva vrednic să ia Cina, dintre toți, el ar trebui să fie primul care refuză să o ia. Nimeni care se simte așa cum ar trebui nu se poate simți vrednic să ia parte la Cina Domnului. „În chip nevrednic” face referire la felul în care este luată. Să facem distincție între „nevrednic” și „în chip nevrednic”.

Obligația de a participa la Cină este la fel de mare ca aceea de a fi botezat. Porunca este dată cu autoritate la fel de mare ca și cealaltă. Biserica ce nu celebrează Cina Domnului la intervale regulate și stabilite, proclamând astfel înaintea lumii moartea Sa, încalcă o poruncă clară a Capului bisericii. Poate o biserică aștepta binecuvântările Domnului dacă ea trăiește în neascultare față de poruncile Sale divine? Biserica ce neglijează această datorie nu se ridică la nivelul privilegiilor sale, deoarece există o mare binecuvântare în îndeplinirea acestei datorii, la fel ca în orice altă datorie.

Dispoziția bisericilor de a neglija această datorie arată tendința epocii în care trăim. Există la fel de multă laxitate în îndeplinirea altor datorii precum există și în celebrarea Cinei Domnului.

Fie ca bisericile noastre să se trezească din letargia lor și să Îl cinstească pe Domnul lor în împlinirea poruncii Sale.

Capitolul VI

Cârmuirea bisericii

Forma de cârmuire este un factor esențial în toate felurile de instituții în care ființele umane relaționează. Tot ceea ce există în mediul material, mental sau spiritual are legi care îi guvernează existența. Trebuie să existe o condiție stabilită pentru existența oricărui lucru. Aceasta înseamnă cârmuirea sa. Bisericele lui Isus Cristos nu fac excepție de la această regulă.

Cârmuirile omenești sunt rânduite în mod divin, însă nu se poate spune despre ele că sunt cârmuiri divine. Cârmuirea unei biserici este divină pentru că aparține lui Cristos din punct de vedere instituțional, tot așa cum biserica aparține lui Cristos.

Unii au afirmat că ar exista trei forme de cârmuire a bisericii, însă există numai una. Există un singur fel de conducere a bisericii: congregațional sau democratic. Există însă, în instituțiile înființate de oameni numite biserici, două forme de conducere: episcopal și prezbiterian.

Forma de conducere episcopală recunoaște dreptul unui episcop de a conduce sau de a prezida peste un teritoriu sau district. Această formă de conducere recunoaște trei ordine în lucrare: diaconi, prezbiteri și episcopi. Episcopul este comandantul șef al tuturor. Ideea se bazează pe interpretarea greșită a termenului *episcop*. Susținătorii ei afirmă că „prezbiterii” și „diaconii” constituie clase ale clerului inferioare celei a episcopului și că autoritatea de a ordina și de a cârmui aparține episcopului. Scripturile nu susțin o astfel de teorie.

Pavel, învățând bătrânii bisericii din Efes, a zis: „*Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu Însuși sângele Său*” (Fapte 20:28). Pavel se adresa prezbiterilor. „*Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes, și a chemat pe prezbiterii Bisericii*” (Fapte 20:17). Pavel i-a numit pe acei bătrâni „supraveghetori” ai turmei sau bisericii lui Cristos din Efes. Cuvântul *supraveghetori* provine din cuvântul grecesc *episcopos* care este tradus „episcop”. „Prezbiter” și „episcop” desemnează aceeași slujbă în Noul Testament. Aceasta respinge ideea că „episcopii” sunt o clasă superioară a clerului.

Aparent, ideea unei ierarhii a existat în timpurile Vechiului Testament. Este clar manifestată încă din Fapte 20, și în mai multe alte pasaje ale Scripturii. De exemplu, observați mesajul lui Cristos către bisericile din Efes (Apocalipsa 2:6) și Pergam (Apocalipsa 2:15). De la acea idee s-a dezvoltat obiceiul nescrriptural de a face diferențe între prezbiteri și a face diferențe între slujitori și oamenii ce nu aparțin slujirii – „clerul” și „laicii”. Termeni ca „laici” sau „mireni” nu aparțin nomenclaturii baptiste. Trebuie să se renunțe la ei. Prin utilizarea acestor termeni, bapțiștii fac o concesie prea mare celor ce greșesc făcând această distincție între autoritatea de constrângere a clerului și membrii congregațiilor.

Termenul *laici* înseamnă „oameni”. Este derivat din grecescul *laos*. Nu sunt și clericii oameni? Niciun pasaj din Scriptură nu face vreo distincție între prezbiteri sau predicatori și membri care nu sunt predicatori, după cum se sugerează prin termenii *cler* și *laici*, folosiți de secte eronate.

Termenul *Nicolaiți*, pe care îl găsim în Apocalipsa 2:6, 15, sugerează originea ideii. Cuvântul derivă din două cuvinte grecești – *nicao*, care înseamnă „a cuceri” sau „a conduce” și *laos* care înseamnă „oameni”. Există atunci o clasă ce căuta și învăța dreptul prezbiterilor de a conduce prin constrângere oamenii. Așa a luat naștere această doctrină și practică.

Forma de cârmuire prezbiteriană este o formă ceva mai blândă de cârmuire bisericască, însă și ea este greșită. Recunoaște două clase de prezbiteri: prezbiteri predicatori și prezbiteri conducători. Pastorul și prezbiterii conducători ai unei congregații prezbiteriene,

constituie ceea ce se numește „conferința bisericii”. Conferința tratează toate problemele bisericii; primește, eliberează și exclude membri.

Prezbiteriul este un comitet compus din conferințele tuturor congregațiilor prezbiteriene dintr-un anumit district. Dacă o persoană nu este mulțumită de decizia conferinței, poate apela la Prezbiteriu. Dacă nu este mulțumită de decizia Prezbiteriului, poate apela la Sinod, care este un conciliu compus din mai mulți prezbiteri. De la deciziile Sinodului se mai poate face apel la Adunarea Generală, care este cea mai înaltă curte. Acest fel de cârmuire ecleziastică nu are fundament scriptural. Nu există nici percept, nici exemplu în Noul Testament pentru o astfel de cârmuire. Conciliul de la Ierusalim nu s-a ținut în niciun caz după o astfel de rânduială. A fost doar o adunare a unor reprezentanți din diferite biserici pentru a se sfătui în privința Neamurilor, dacă acestora li se cere sau nu să țină legea lui Moise.

Forma de conducere congregațională a bisericii este construită pe (1) independență sau autonomie, (2) drepturi executive, (3) conducerea majorității și (4) autoritatea bisericii.

Independență sau autonomie

Fiecare biserică are dreptul de a se autoconduce după legile date de Capul și Dătătorul ei de lege – Cristos. O biserică nu trebuie să dea socoteală decât lui Cristos. Nu poate fi trasă la răspundere de o asociație, convenție, sinod sau conferință. Deciziile sale sunt finale; nimeni nu poate face apel la hotărârile ei. Biserica este supusă lui Isus Cristos, Capul și Dătătorul ei de lege; doar Lui trebuie să Îi dea socoteală. Înaintea Lui și numai a Lui este responsabilă pentru faptele și învățăturile sale.

Există trei ramuri ale cârmuirii: ramura *legislativă* – autoritatea de a emite legi; *judecătorească* – autoritatea de a judeca după lege și de asemenea de a judeca constituționalitatea legilor; și *executivă* – autoritatea de a împlini sau de a pune legile în aplicare.

Din aceste trei ramuri ale cârmuirii, biserica posedă doar două – cea judecătorească și cea executivă. Autoritatea sa judecătorească este limitată pentru că nu are niciun drept să supună la judecată înțelepciunea sau constituționalitatea legilor lui Cristos. Ea poate judeca dacă membrii săi împlinesc sau nu legile lui Cristos. Poate judeca dacă lucrătorii săi învață sau nu Cuvântul pur al lui Dumnezeu. Toate judecățile de acest fel intră în sfera ei de competență.

Biserica are datoria de a executa voia Domnului său înviat. În Scripturi este evidențiată mai mult funcția executivă decât cea judecătorească. Unii au numit biserica instituția executivă a Împărăției lui Cristos. De vreme ce anumite privilegii judecătorești și executive au fost date de Cristos bisericii, ea trebuie, exercitând privilegiile date de Dumnezeu, să caute cu conștiinciozitate să evite să își aroge dreptul de a emite legi în lucrurile privitoare la Împărăție.

O biserică nu are niciun drept să emită vreo lege în ceea ce privește lucrarea Domnului Isus Cristos. Noul Testament este regula sa atotsuficientă de credință și practică. Nu are nevoie de alte legi pentru a-și desfășura lucrarea în lume. Dacă își ia libertatea de a deveni o instituție legislativă, va descoperi curând că lucrarea sa este limitată. Cearta, discordia și tensiunea vor fi rezultatul unei asemenea practici. Fie ca bisericile Domnului și Mântuitorului Isus Cristos să își amintească cu solemnitate că ele nu sunt instituții emitente de legi. Ele au prerogativul sacru de a împlini, în cea mai mare măsură a capacității și puterii lor, legile și lucrarea încredințată lor de Capul bisericii.

Deși biserica este o instituție independentă și autonomă, ea nu este o instituție suverană. Biserica este independentă și autonomă în exercitarea drepturilor și privilegiilor date de Capul ei divin, însă ea răspunde înaintea marelui Cap al bisericii – Cristos Isus. A fi

suveran înseamnă a nu răspunde înaintea nimănui. Cristos este suveran peste bisericile Sale. Nicio biserică nu este suverană, în niciun domeniu.

Faptul că unei biserici îi lipsește cel puțin una din ramurile cârmuirii este o dovadă evidentă că nu este suverană. Suveranul își face singur legile; el însuși își judecă legea, și el este organul executiv al legii. El însuși reprezintă cârmuirea.

În această privință, atrag atenția asupra unei afirmații făcute de autorul cărții *Biserica Apostolică*. În afirmațiile sale introductive dintr-un capitol despre „Suveranitatea Bisericii”, el a spus:

„Folosesc termenul de ‚suveranitate’ într-un sens extrem de limitat pentru a exprima cea mai mare putere pe care o biserică o poate exercita. Strict vorbind, biserica nu posedă niciun fel de suveranitate – nici măcar în sensul în care spunem că un stat este suveran, căci aceasta implică puterea de a-și alege forma de guvernământ, pe care să o schimbe sau să o înlătore după buna sa plăcere și să aprobe legi și reguli sub propria constituție” (pag. 193).

Dacă fratele are dreptate în ceea ce spune, și are dreptate, că în sens strict biserica nu are niciun fel de suveranitate, de ce ar vorbi sau ar scrie despre ceva ce biserica nu posedă? Să dăm numele corect al acestui prerogativ – independență sau autonomie.

Mai trebuie notat ceva în această privință. Puterea suverană este proprie suveranului, în timp ce autoritatea unei biserici este doar o putere dobândită, dată sau încredințată ei. Autoritatea unei biserici nu este proprie bisericii, este proprie Domnului ei suveran.

Drepturi executive

Bisericile sunt organele executive ale Împărăției lui Cristos. Această autoritate se găsește în biserici – nu în slujire sau în vreo clasă de prezbiteri conducători, borduri sau altceva de acest gen. Proporțional cu abilitatea și înzestrarea spirituală, autoritatea executivă a unei biserici a lui Isus Cristos depinde în egală măsură atât de „cel mai mic” cât și de „cel mai mare” membru. În îndeplinirea datoriilor bisericii, „cel mai mic” membru dintr-o biserică are o voce la fel de puternică ca și „cel mai mare” membru.

Drepturi egale pentru toți și privilegii speciale pentru nimeni, aceasta este esența legii divine în prerogativele de cârmuire a unei biserici a lui Cristos. Isus a învățat doctrina egalității între biserici, dar și cea a egalității între membrii bisericilor. O clasă de membri nu poate stăpâni peste o altă clasă.

În acord cu cea maximă sau lege a lui Cristos pentru bisericile Sale, observăm următoarele:

Bisericile nou testamentare au primit membri în părtășia lor. Atunci nu era ca și în unele așa-zise biserici din zilele noastre. Unii slujitori primesc în părtășia bisericii pe cine doresc ei, însă congregația nou testamentară însăși a primit membri.

Pavel a scris: „*Primiți bine pe cel slab în credință și nu vă apucați la vorbă asupra părerilor îndoielnice*” (Romani 14:1).

Aceasta este o poruncă pozitivă a unui apostol dată unei biserici a Domnului Isus Cristos de a primi „pe cel slab în credință”. Dacă concepția modernă a așa-numitelor biserici ar fi adevărată, de ce nu l-a primit Pavel însuși „pe cel slab în credință”? De ce a poruncit bisericii din Roma să facă primirea? Nu era prerogativul său; acesta aparținea bisericii. Unii pot spune că acel caz nu se referea la primirea membrilor în părtășia unei biserici. Atunci, să ne spună dâșii la ce anume se referă. Autorul afirmă că acesta este înțelesul pasajului, la aceasta se referă. Un nou convertit se potrivește exact acestui caz. Este slab în credință.

Mulți au fost primiți în biserică atunci când existau îndoieli exprimate despre înțelepciunea deciziei. Despre acest lucru a atenționat Pavel. Dacă există suficiente îndoieli ca să se ajungă la concluzia că o persoană este nemântuită, nu o primiți; altfel, să o primiți; iar

apoi, în loc de a vă exprima îndoielile cu privire la mântuirea sa, dați-i toate încurajările posibile pentru a-i ajuta creșterea și dezvoltarea spirituală. Dacă Pavel a poruncit bisericii din Roma să primească un membru în părtășia sa, nu ar da el aceeași poruncă bisericilor baptiste din zilele noastre? Este evident că porunca a fost dată bisericii din Roma și nu unei conferințe, unor prezbiteri conducători sau unui episcop.

Scripturile învață de asemenea că bisericile nou testamentare aveau și au exercitat dreptul de a îndepărta pe aceia pe care îi considerau nevrednici de a rămâne în cadrul părtășiei lor. Ca exemplu, cităm 1 Corinteni 5:1-5. Acolo este prezentat cazul unui bărbat incestuos ce trăia cu soția tatălui său. Pavel a poruncit bisericii din Corint să îl excludă. *„În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.”*

De ce nu l-a exclus Pavel pe bărbatul incestuos? el nu avea autoritatea de a o face; acea autoritate aparținea bisericii căreia îi fusese dată de Însuși Cristos.

Bisericilor nou testamentare le-au fost date porunci să se separe de membri care trăiesc în neorânduială. Porunca de a face un lucru implică dreptul de a-l face. Pavel a poruncit bisericii din Corint să îl excludă pe bărbatul incestuos; făcând astfel, biserica și-a exercitat dreptul.

Găsim de asemenea și alte porunci de natură asemănătoare, chiar dacă nu în cazuri atât de specifice. Pavel a spus bisericii din Tesalonic: *„În Numele Domnului nostru Isus Cristos, vă poruncim, fraților, să vă depărtați de orice frate, care trăiește în neorânduială, și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi”* (2 Tesaloniceni 3:6). Aceasta este o poruncă pozitivă, adresată unei biserici, de a se îndepărta de membri ce trăiesc în neorânduială. Porunca implică dreptul unei biserici de a se supune, altfel de ce ar mai fi fost dată?

Din același capitol se poate observa *„Și dacă nu ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l și să nu aveți niciun fel de legături cu el, ca să îi fie rușine”* (versetul 14). Dacă o biserică refuză să se „însoțească” cu un om, ea refuză părtășia lui; îl exclude din părtășia ei.

Dreptul sau autoritatea unei biserici de a exclude membri implică de asemenea autoritatea de a-i reinclde în părtășie. Bărbatul care a fost exclus din biserică, după cum se relatează în 1 Corinteni 5, a fost restaurat, sau Pavel a îndemnat să fie reinclus în părtășie *„Este destul pentru omul acesta pedeapsa, care i-a fost dată de cei mai mulți [literal: de majoritatea]; așa că acum, este mai bine să-l iertați, și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire. De aceea, vă rog să vă arătați iarăși dragostea față de el”* (2 Corinteni 2:6-8).

Când Pavel a poruncit inițial bisericii să se îndepărteze de acel bărbat, el a zis: *„fiind adunați laolaltă”*, ceea ce implică necesitatea de a fi adunați în calitate de biserică. În al doilea exemplu, când Pavel a sfătuit ca bărbatul să fie iertat, el a spus bisericii că pedeapsa care a fost impusă de către majoritate a fost suficientă și că bărbatul ar trebui iertat de aceeași biserică – nu de către un slujitor, episcop, prezbiter conducător sau de vreo conferință. Bisericile au dreptul de a primi, elibera și exclude membri.

Bisericile nou testamentare aveau autoritatea de a-și alege proprii slujitori. Acest lucru este dovedit de alegerea lui Matia de biserică din Ierusalim pentru a prelua apostolia lui Iuda (Fapte 1:15-26). În acel pasaj, apostolul Petru a exprimat necesitatea alegerii cuiva ca martor al învierii lui Cristos. Congregația, fiind adunată în calitate de biserică, a numit doi bărbați. Apoi s-au rugat Domnului să le arate care dintre ei este alegerea Lui. Apoi au tras la sorți [sau „le-au dat sorți”]. Aceasta nu este identică cu tragerea sorților din Vechiul Testament. Mulți erudiți susțin că darea sorților era o formă de votare democratică – n.ed.], și sorții au căzut pe Matia. El a devenit unul dintre apostoli.

Dacă aceea ar fi fost o biserică modernă de obârșie omenească, episcopul ar fi numit un succesor al lui Iuda; sau comitetul, sinodul, adunarea generală sau conferința ar fi completat locul vacant. Dar pentru că a fost o biserică nou testamentară, problema a fost rezolvată în modul nou testamentar.

În Fapte 6 avem descrierea alegerii primilor diaconi de către biserică. Nu apostolii i-au ales; și din ceea ce este consemnat, ei nici măcar nu au sugerat cine ar trebui să fie. Ei au zis: „*Alegeți șapte bărbați dintre voi.*” Apostolii știau că biserica avea privilegiul de a-și alege proprii slujitori.

Misionarii nu au o slujbă în biserică, însă bisericile nou testamentare au trimis misionari. Biserica din Antiohia a trimis pe Pavel și Barnaba ca misionari (Fapte 13). Biserica din Ierusalim a trimis pe Barnaba să meargă până la Antiohia (Fapte 11:22).

Pavel și Barnaba „*au rânduit prezbiteri în fiecare biserică*”. Aceasta nu înseamnă că Pavel și Barnaba acționau ca episcopii moderni. Bisericile, prin arătarea mâinilor, își alegeau prezbiterii pe care Pavel și Barnaba îi ordinau. Acest lucru este dovedit de textul original din limba greacă.

Bisericile lui Cristos au dreptul divin și inalienabil și de neînstrăinat de a primi în părtășia lor pe cei care au fost mântuiți. Ele au de asemenea dreptul de a înlătura din părtășia lor pe cei ce trăiesc în neorânduială. Au dreptul de a-și alege proprii slujitori. Nu este dreptul unei conferințe sau al vreunui corp ecleziastic să trimită bisericilor păstori sau alți slujitori.

Bisericii revine responsabilitatea exclusivă de a împlini sau executa voia lui Cristos exprimată în Trimitere (Matei 28:19, 20; Luca 24:47, 48; Fapte 1:8). Responsabilitatea predicării și facerii de ucenici nu a fost plasată pe umerii slujitorilor, ci pe cei ai bisericii.

Biserica a fost autorizată să facă ucenici, să îi boteze și să îi învețe să păzească toate lucrurile ce Cristos le-a poruncit (Matei 28:18-20). Substanța predicării a fost dată – „*pocăința și iertarea păcatelor*” (Luca 24:47). Biserica a fost împuternicită de Duhul Sfânt să facă ceea ce Domnul a poruncit – să fie „*martori până la marginile pământului*” (Fapte 1:8).

Slujitorii și misionarii sunt doar agenții bisericilor în împlinirea trimiterii. Ei au cu siguranță această responsabilitate, însă doar pentru că sunt membri ai bisericii lui Cristos. Dumnezeu i-a chemat la acea lucrare specifică.

Conducerea majorității

În cazul bărbatului incestuos amintit în 1 Corinteni 5 și 2 Corinteni 2, pedeapsa a fost dată „de cei mai mulți”, [...] ceea ce înseamnă „de către majoritate”. Când Matia a fost ales să ocupe locul lui Iuda, se pare că votul nu a fost unanim, însă majoritatea a votat pentru el, și astfel a fost ales să ia parte la apostolia din care Iuda căzuse, prin păcat. Minoritatea trebuie să fie întotdeauna gata să se supună dorințelor majorității. Dacă majoritatea greșește, faptul va ieși la lumină și se vor putea face corectările necesare. Dacă cineva nu este dispus să se supună majorității, demonstrează o dispoziție rea.

Pentru a arăta că minoritatea este dispusă a se supune voinței majorității, bisericile au obiceiul de a face votul unanim. Poate că unii înțeleg greșit ce se intenționează prin hotărârea de a face votul unanim. Ei cred că aceasta implică faptul că cei ce se află în minoritate se răzgândesc toți dintr-o dată și devin de acord cu majoritatea. Nu decizia la care minoritatea este gata să se supună are adevărata importanță. Implică numai faptul că minoritatea este gata să accepte dorința majorității. Cei minoritari pot să își păstreze aceeași părere ca înainte chiar și după ce votul a fost făcut unanim. [Acest vot, care este unul separat și neobligatoriu, reprezintă obiceiul unor biserici de a oferi minorității posibilitatea de a exprima faptul că este în unitate și armonie cu majoritatea, susținând decizia acesteia, și este folosit în deciziile

importante ale bisericii, cum ar fi chemarea unui păstor, cumpărarea sau vânzarea de proprietăți, etc. – n. ed.]

Autoritatea bisericii

Acțiunea bisericii este finală; nu există nicio autoritate ecleziastică peste biserică. O biserică nu își poate transfera sau înstrăina autoritatea alteia. Biserica din Corint nu putea să își transfere puterea sau autoritatea bisericii din Efes; o biserică sau un grup de biserici nu poate să își transfere autoritatea unor convenții, asociații, sinoade, conferințe sau vreunei adunări generale de orice natură. Autoritatea unei biserici este o datorie sacră încredințată ei de Domnul și Capul ei. Ea nu are dreptul de a transfera acea autoritate alteia. Așa ceva ar însemna cedarea unei proprietăți fundamentale a bisericii lui Cristos – aceea de independență sau autonomie.

O biserică a lui Isus Cristos nu poate, fără renunțarea la o moștenire dată de Dumnezeu, să își redelege sau reîncredințeze autoritatea unor borduri, comitete sau indivizi. Pentru că bisericile pot numi [...] una sau mai multe persoane cărora li se încredințează ceva, unii argumentează că o biserică își poate redelega autoritatea. Admițând că [...] persoanei sau persoanelor le-a fost încredințat ceva, totuși nu se poate argumenta cu succes că ceea ce li s-a încredințat este autoritate. Autoritatea bisericii trebuie să rămână întotdeauna în adunare, altfel, ea încetează a mai fi una nou testamentară.

În Noul Testament sunt consemnate biserici ce trimiteau mesageri și acelor mesageri le erau evident încredințate mesaje; însă nu le era încredințată nicio autoritate. Când au dus mesajul la destinație, responsabilitatea lor era îndeplinită, pentru că nu aveau nicio autoritate de a impune vreun termen cuprins în mesajul lor.

Bisericile invită un grup de slujitori pentru a le asista în ordinarea slujitorilor; dar strict vorbind, ordinarea este făcută de biserică. Grupul de slujitori doar acționează în numele bisericii. Face ceea ce biserica stipulează. [...]

Acțiunea unei biserici este finală. Nu există nicio autoritate ecleziastică mai mare decât biserica. Nu există nicio curte mai înaltă pe pământ unde s-ar putea face apel. Bisericile pot face greșeli în actele lor judiciare, însă ele nu pot fi trase la răspundere de niciun tribunal pământesc; ele sunt răspunzătoare doar în fața lui Cristos, Domnul și Capul lor. Când cineva nu este mulțumit cu deciziile lor, ele nu pot fi contestate la asociații, convenții, uniuni, sinoade sau conferințe.

Aceasta însă nu trebuie să umple o biserică cu duh de mândrie. Bisericile sunt răspunzătoare înaintea lui Cristos, Domnul lor. Lui trebuie să Îi dea socoteală. Trebuie să fie foarte atente în folosirea autorității pe care le-a dat-o Cristos spre onoarea și gloria Sa și pentru cele mai bune interese ale cauzei Sale. Daune mari pot fi cauzate de abuzarea autorității încredințată lor. Unele biserici, cu gândul că nu trebuie să răspundă în fața vreunei autorități pământești, au abuzat probabil de autoritatea lor. Acest lucru este păcat.

Autoritatea dată de Cristos este ca bisericile să poată împlini cea mai măreață lucrare de pe pământ; astfel că trebuie avută mare grijă în exercitarea acestei autorități.

Capitolul VII

Disciplina bisericii

Disciplina reprezintă un element esențial în orice fază a vieții. Case, școli, județe, state, biserici, toate au nevoie de disciplină. Disciplina nu este necesară numai în agregate, ci este de asemenea necesară în viețile și munca indivizilor. Omul se auto-disciplinează; fiecare individ are un gen de disciplină. Unele persoane au pentru viețile lor un sistem modest; dar au numai decît un sistem. Poate fi un sistem, cum zic unii, „cu capul în nori”. Dacă cineva se auto-disciplinează va avea mai mult succes în viață. Este nevoie de un bun sistem de ordine în tot ce se face.

Bisericile se compun din ființe umane răscumpărate, dar imperfecte. Este foarte posibil să existe neînțelegeri, certuri și nemulțumiri; astfel că în cârmuirea bisericii este necesară chiar și disciplina de pedepsire.

În discuția prezentă, disciplina bisericii se împarte în două clase: (1) cultivată și (2) de pedepsire, corectivă.

Disciplina cultivată

Uneori ne referim la oameni ca fiind cultivați. Creștinii, dintre toți oamenii, ar trebui să fie cei mai cultivați și rafinați. Nu spunem că ar trebui să fie cultivați în felul societății lumeste, ci ar trebui să fie cultivați în adevăratul sens al cuvântului. Religia creștină este de așa natură încât scoate la iveală cele mai bune trăsături de caracter cu puțință, însă elementele ce formează caracterul creștin trebuie cultivate.

Agricultorul găsește ca fiind necesar să cultive plantele folositoare de pe pământul său, în timp ce iarba și buruienile rele cresc fără a fi cultivate. Elementele caracterului creștin trebuie cultivate. În regenerare, dragostea este turnată sau sădită în inima credinciosului, însă aceasta trebuie cultivată, iar sentimentele de ură și invidie trebuie smulse. Psalmul 1 ilustrează în mod minunat disciplina cultivată. David spune, „*Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se vestejesc, tot ce începe duce la bun sfârșit!*”

Evitarea sfatului nespirtual, refuzarea de a fi identificat cu păcătoșii și separarea de cei mincinoși, sunt toate exerciții spirituale ale disciplinei cultivate. Făcând astfel, elementele caracterului creștin, plantate în inima credinciosului prin regenerare, sunt cultivate și le este dată posibilitatea de a crește și a ieși în evidență în viața sa.

Un alt act de exercițiu spiritual prin care elementelor caracterului creștin le este dată oportunitatea de dezvoltare este meditația la Cuvântul lui Dumnezeu, care reprezintă expresia voii Sale pentru copiii Săi. A medita înseamnă a gândi, a cugeta mult și continuu. Credincioșii au nevoie de multă meditație la Legea lui Dumnezeu. Astfel, ei vor fi atrași mai aproape de El în gândire, vorbire și faptă. Cel ce meditează la Cuvântul lui Dumnezeu va trăi mai aproape de sursa hrănirii sale spirituale. Cel ce face astfel se va potrivi descrierii lui David (Psalmul 1:3).

Dumnezeu a dat unor biserici apostoli, altora le-a dat prooroci, altora învățători (Efeseni 4:11). În versetele 12 și 13, apostolul Pavel a subliniat motivul, „*pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului Lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos*”. Acesta este un alt exemplu bun de disciplină spirituală.

Acele daruri au fost date bisericilor pentru ca sfinții să fie perfecți (compleți) – să nu le lipsească nimic, pentru a fi ceea ce Dumnezeu dorește ca ei să fie. Niciun sfânt nu este complet fără cunoștință și activitate. Viața va fi cu siguranță activă; creștinii sunt vii. Activitățile lor trebuie cu siguranță să fie în conformitate cu viața pe care o au în Cristos. Aceasta nu poate avea loc fără o cunoaștere suficientă a voii lui Dumnezeu pentru a conforma viața aceluia standard. Domnul a spus prin Osea „*Poporul meu piere din lipsă de cunoștință*” (4:6). Ei trebuie să cunoască mai multe despre Dumnezeu și Cuvântul Său. Ca rezultat al acelei cunoștințe, ei trebuie să își aducă viețile sau activitățile în conformitate cu voia Sa. Aceasta este disciplina cultivată.

În Efesenii 2:21 se găsește o altă afirmație despre disciplina cultivată „*În El (Isus Cristos), toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul.*”

Domnul se bucură când bisericile Sale progresează în El. El dorește ca ele să crească; El nu este mulțumit dacă bisericile Sale retrogradează sau stagnează. Bisericile ar trebui să fie cuprinse de un duh de adevărată progresie și activitate.

Cuvintele unui mare lider din Israel ilustrează acest punct de vedere. Moise a zis, „*Stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul*”. Apoi el a zis, la porunca lui Dumnezeu, „*să pornească înainte*”. Pot exista perioade când bisericile trebuie să stea pe loc, până află voia lui Dumnezeu. După ce au distins voia Sa, trebuie să o pună în practică cu credincioșie, mergând înainte în lucrarea Sa.

Un nou convertit ce devine membru într-o biserică este „un prunc în Cristos”, însă nu trebuie să rămână prunc; trebuie condus de biserică spre a-și cultiva darurile creștine pentru a deveni un puternic soldat pentru Cristos. Pavel a muștrătat niște membri ai unei biserici timpurii pentru că au rămas prunci. Ei se hrăneau cu laptele pur al Cuvântului când ar fi trebuit să fie în stare să suporte bucatele lui tari; trebuiau mereu să fie învățați aceleași principii începătoare. Ceva nu este în regulă când un copil rămâne prea mult în clasa întâi; ceva trebuie să fie greșit când copiii lui Dumnezeu rămân prea mult timp la învățăturile începătoare ale Cuvântului și lucrării lui Dumnezeu.

În Marea Trimitere, Isus a poruncit bisericilor Lui să îi învețe să păzească tot ce a poruncit. Aceasta este disciplină cultivată. Păzind tot ce a poruncit El, credincioșii se vor dezvolta în viața spirituală.

[...]

Încă un pasaj trebuie amintit înainte de a trece de acest aspect al subiectului. Citiți Filipeni 2:12, 13, „*Astfel, dar preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea*”.

Dumnezeu lucrează în interior. O persoană mântuită arată în exterior ceea ce Dumnezeu a lucrat în interiorul său. Dumnezeu este Cel care lucrează în credincioși dorința de a-I împlini voia, însă ei trebuie să dea curs acestei dorințe. Pe măsură ce își duc până la capăt mântuirea, ei exercită disciplină culturală. Dumnezeu Își face lucrarea prin Duhul Sfânt. Orice dorință omenească de a împlini voia lui Dumnezeu este rezultatul lucrării Duhului Sfânt în inima omului, pentru că mintea firească nu determină pe nimeni să facă voia lui Dumnezeu.

Supunerea față de impulsurile Duhului lui Dumnezeu aduce multe beneficii deoarece dezvoltă caracterul creștin. Pavel a spus „*Căci deprinderea firească este de puțin folos, pe când evlavie este folositoare în orice privință întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare*” (1 Timotei 4:8). Exercițiul evlaviei este benefic nu numai pentru viața aceasta ci și pentru cea viitoare. Exercițiul corect al disciplinei cultivate îi va pregăti pe credincioși, ca slujitori ai lui Cristos, pentru primirea unei mari răsplăți.

Disciplina de pedepsire sau corectivă

Disciplina de pedepsire sau corectivă este un factor esențial în cârmuirea bisericilor lui Cristos. Chiar și apostolii, în timpul lucrării personale a lui Cristos, s-au lăsat dominați de dorințe firești. Au făcut unele lucruri necuviincioase. Isus l-a lăsat pe apostolul Petru pe mâna lui Satan pentru o cernere. Nu ni se spune ce a presupus acea cernere, dar l-a făcut pe Petru să își înțeleagă slăbiciunea și să apeleze la Domnul său pentru putere și călăuzire.

În altă ocazie, doi dintre apostoli au râvnit o poziție cu autoritate în Împărăția lui Cristos. Aceasta a adus o severă muștrare din partea Domnului.

Domnul l-a lăsat pe Petru pe mâna Satanei și i-a muștrat pe Iacov și pe Ioan nu pentru că nu îi iubea, ci pentru a le corecta greșelile și ideile eronate. Orice act de providență al lui Dumnezeu care va conduce o persoană să își vadă și să își corecteze greșelile este cu siguranță un act milostiv, care va aduce rezultate foarte benefice.

Bisericile au devenit mai degrabă indiferente și neglijente în privința disciplinei corective. Rezultatele neglijenței sunt dăunătoare. Atât de mulți membri din biserici au un trai atât de lumesc încât influența benefică a bisericii nu este atât de mare precum ar trebui. Disciplina punitivă ar trebui exercitată fără frică sau distincție față de toți cei ce încalcă poruncile sacre ale Scripturilor în ce privește comportamentul creștin. Dacă acest lucru s-ar aplica cu sfințenie, biserica ar avea o influență benefică mult mai mare în orice comunitate și în întreaga lume.

Nicio poruncă dată de Domnul bisericilor Lui nu poate fi violată sau tratată cu ușurință fără a produce daune bisericilor. Bisericile și-au produs handicapuri serioase datorită nerespectării acestei datorii. Isus a poruncit clar bisericilor Lui să exercite disciplina de pedepsire. Isus a dat o poruncă despre felul cum trebuie să fie tratată o anumită categorie de neorânduială (Matei 18:15-19).

Epistolele lui Pavel detaliază acea categorie de disciplină mai mult decât orice alte Scripturi. Pavel a fost inspirat, și orice poruncă pe care Pavel sau orice alt scriitor inspirat a dat-o este egală cu o poruncă ieșită de pe buzele Domnului.

Pavel a dat porunci pentru felul în care biserica trebuia să îl trateze pe bărbatul incestuos (1 Corinteni 5). Pavel a dat porunci aceleiași biserici cu privire la atitudinea lor față de acel om după ce s-a pocăit (2 Corinteni 2). Pavel a dat o poruncă specifică unei biserici să se îndepărteze de cei ce trăiesc în neorânduială și să nu se însoțească cu cei neascultători (2 Tesaloniceni 3:6, 14). Astfel de porunci clare și pozitive nu pot fi ignorate fără a produce daune influenței și fără a da naștere la lipsă de respect la adresa ei.

Pavel a poruncit bisericii din Efes să nu ia parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ci mai degrabă să le osândească (Efeseni 5:11). Această osândire avea scopul de a corecta pe cei ce umblau în tovărășia lumii. Este un exemplu de disciplină de pedepsire.

Unul dintre cele mai bune mijloace prin care un membru poate scăpa de disciplina de pedepsire a bisericii este să practice auto-judecarea. Pavel a spus că dacă ne-am judeca singuri nu am mai fi judecați (1 Corinteni 11:31). Când cineva nu se judecă singur, este disciplinat de Domnul. Biserica se depărtează de cei neascultători și lumești și uneori Domnul îi dă pe mâna Satanei pentru a fi cernuți, cum a făcut cu Petru.

Două clase de ofense

Două feluri de acte sau stări rele aduc ofensă bisericii – ofensa personală și ofensa generală sau publică.

Ofensa personală

Isus a tratat acea clasă specifică de ofense (Matei 18:15-19). Dacă poruncile Domnului ar fi fost întotdeauna respectate, multe biserici ar fi fost cruțate de certuri și discordii. Păcatele personale uneori devin păcate generale; însă dacă s-ar fi avut întotdeauna grijă a se împlini ce a învățat Domnul, astfel de cazuri nu ar fi avut loc niciodată.

Uneori un frate îl ofensează pe un altul. Deseori ofensa este mai mult imaginară decât reală; totuși, fratele este ofensat. Ocazional, un frate tratează urât un alt frate sau păcătuiește împotriva lui. Domnul a învățat că atunci când un frate este ofensat, el trebuie să îi spună ofensatorului despre greșeala sa. Ofensatul și ofensatorul trebuie doar să se consulte, însă de obicei se întâmplă opusul. Partea ofensată vrea de obicei ca ofensatorul să facă primul pas.

Isus a învățat că partea ofensată trebuie să facă primul pas spre împăcare. Dacă această poruncă ar fi urmată cu fidelitate, foarte rar s-ar întâmpla ca alții să afle despre ofensă. Cei doi ar face împreună ajustările potrivite dificultății lor. Se poate ca ofensatorul nici să nu știe că a ofensat pe cineva. În majoritatea cazurilor, dacă poruncile Domnului ar fi respectate, împăcarea s-ar produce fără ca incidentul să devină public.

Dacă partea ofensată merge la ofensator și nu poate ajunge la o înțelegere, el trebuie să ia un frate sau doi, pentru ca fiecare cuvânt să fie bazat pe mărturia a doi sau trei martori. Împăcarea se poate realiza deseori în urma sfatului părților dezinteresate. Dacă acest lucru nu se întâmplă și dacă se află că ofensatorul s-a purtat într-adevăr într-o manieră necreștină față de fratele său și nu vrea să facă îmbunătățirile necesare, problema trebuie adusă înaintea bisericii.

Dacă acesta refuză să asculte de biserică și să repare relația cu fratele său, biserica trebuie să se depărteze de el, sau, după cum a spus chiar Isus: „*să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș*” (Matei 18:17). Când o biserică acționează strict conform instrucțiunilor Domnului, ea are siguranța că acțiunea sa este „legată în cer”. Acțiunea întreprinsă de biserică va avea aprobarea divină a lui Dumnezeu.

Ofensele publice sau generale

Unele ofense nu afectează pe nicio persoană în particular, dar îi afectează pe toți membrii în general, de aceea se numesc ofense generale sau publice. Beția, adulterul, destrăbălarea și altele asemănătoare constituie ceea ce este cunoscut sub numele de ofense generale sau publice. Când se comit astfel de lucruri, toți membrii sunt la fel de lezați sau ofensați. Întreaga biserică este ofensată pentru că legea lui Cristos a fost încălcată. Când au fost comise astfel de păcate, în cazul în care păcătosul nu se pocăiește, biserica are datoria de a-l condamna pe membrul vinovat de purtare greșită și de a-l trata după cum îi cere comportamentul.

Ce trebuie să facă o biserică atunci când s-a săvârșit o ofensă publică?

Când a fost comisă o astfel de ofensă, membrul bisericii care are dovada solidă a vinei acelei părți are datoria de a informa biserica despre acel fapt; apoi ar trebui să ceară bisericii să aducă ofensatorului o învinuire publică. Atunci când biserica a adus o învinuire publică părții vinovate, secretarul sau oricare alt membru din biserică ar trebui să fie autorizat să îl informeze pe acuzat despre acțiunea bisericii, ca acesta să aibă o oportunitate mai mult decât suficientă să vină înaintea bisericii pentru a mărturisi, dacă dorește. Dacă nu dorește acest

lucru, poate informa biserica de faptul că nu este interesat să facă vreo declarație. În acest caz, biserica trebuie să se separe de el.

Dacă biserica dorește, atunci când este convinsă de vina celui acuzat, poate să își retragă părțasia; iar apoi, dacă vinovatul se simte condamnat pentru vina sa și vrea să fie reprimat în părțasia bisericii, el poate veni înaintea bisericii, poate mărturisi și poate fi reprimat în părțasia deplină a bisericii. Biserica nu își va depăși drepturile dacă urmează o astfel de procedură. Nu este niciun rău dacă biserica aduce mai întâi învinuirea iar apoi oferă membrului acuzat posibilitatea de a mărturisi și apoi îl iartă fără ca acesta să sufere rușinea de a fi exclus.

Un membru vinovat de astfel de ofense publice trebuie să aibă în inima lui suficient din harul lui Dumnezeu pentru a fi determinat să vină în fața bisericii înainte de a fi învinuit, pentru a-și recunoaște vina și a-și cere iertare. Dacă persoana este copil al lui Dumnezeu, Domnul o va face să își recunoască vina înainte ca biserica să aibă timp să acționeze.

Autorul cunoaște persoane vinovate de un anumit păcat public ce au venit înaintea bisericii din care făceau parte și au mărturisit atunci când biserica nici nu știa că sunt vinovați; poate nu ar fi aflat niciodată dacă persoana vinovată nu ar fi recunoscut. Domnul le-a trimis un puternic sentiment de vină în inimi încât nu au mai avut odihnă până nu și-au mărturisit vina. O astfel de acțiune din partea celui vinovat este foarte lăudabilă. Este o dovadă clară că Domnul a lucrat într-o persoană și a făcut-o să își resimtă vina. Este și un indiciu că persoana vrea să se îndrepte.

Niciun verset nu autorizează o biserică să numească un comitet care să viziteze membrul vinovat pentru a încerca să îl reconcilieze cu biserica. Când se întâmplă astfel, biserica nu arată decât milă [există biserici care numesc un grup de frați – un comitet – pentru a sta de vorbă cu membrul învinuit, pentru ca acesta să nu suporte rușinea de a sta înaintea întregii biserici. La aceasta se referă autorul când spune că singurul sentiment arătat de biserică printr-o astfel de acțiune este mila. Biserica însă trebuie să arate și altceva. Trebuie să trateze păcatul cu seriozitate și gravitate – n. ed.]. Nici în ofensele personale biserica nu numește un comitet. Partea vătămată poate lua cu ea o persoană sau două în dorința de împăcare cu ofensatorul, însă biserica nu are nimic de a face cu aceasta, până când partea vinovată a refuzat împăcarea și faptul este adus la cunoștința bisericii. Comitetele mai mult împiedică decât ajută la obținerea reconcilierii, atât în ofensele personale cât și în cele publice.

Toți membrii bisericii pot păcătui în comportamentul lor. Când o fac, nu ar trebui să îi permită lui Satan să le umple inimile de aroganță și mândrie în așa măsură încât să nu își recunoască greșeala și să nu mărturisească înaintea bisericii.

Ofensele generale sau publice pot fi clasificate în trei grupe (1) erezie, (2) tulburarea păcii și armoniei bisericii, (3) comportament imoral sau în neorânduială.

Erezia – erezia este susținerea de doctrine false. Scripturile au avertizat cu privire la eretici. Deseori ei sunt instrumentele lui Satan folosite pentru a-i îndepărta pe oameni de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu sau de doctrinele lui Cristos. Pavel a dat următoarea îndrumare: „*După întâia și a doua mustrare departează-te de cel ce aduce dezbinări, căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit*” (Tit 3:10, 11). Cineva poate greși în privința anumitor doctrine și totuși să nu fie eretic în adevăratul sens al cuvântului. După avertizările necesare, mulți pot renunța la părerile și învățăturile false; dar dacă cineva persistă în a învăța erezii, el trebuie, după cum a îndemnat apostolul, respins sau exclus.

Dacă o biserică permite unui eretic să rămână membru și să își predice doctrinele eretice, rezultatul mai mult decât probabil va fi o biserică divizată. Unii îi vor urma învățăturile; vor apărea facțiuni ce vor aduce dezbinări dăunătoare. Apostolul Pavel a

atenționat biserica din Roma să îi ocolească pe cei ce aduc dezbinări (Romani 16:17). Este întotdeauna bine să aderăm la acel îndemn.

Tulburarea păcii și armoniei bisericii – Scripturile învață că o biserică ar trebui să existe în pace și armonie; pentru ca biserica să își împlinească lucrarea, membrii trebuie să trăiască în părtășie. „Să aveți același gând”, i-a îndemnat Pavel. De asemenea, a îndemnat o biserică să gândească precum Cristos. Dacă o biserică are membri ce au gândul lui Cristos, acolo va exista înțelegere.

Trebuie cercetat orice lucru, orice acțiune, orice sentiment sau atitudine care ar putea fi o piedică. Părții sau părților vinovate de cauzarea acestor stări în biserică trebuie să li se ceară socoteală. Păstorii și bisericile, lucrând împreună, trebuie să vegheze pentru a evita asemenea stări. Ei trebuie să lupte pentru a înlătura orice ocazie ce ar putea da naștere la astfel de stări în biserică. Lipsa păcii și a armoniei afectează progresul bisericii.

Comportamentul imoral sau trăirea în neorânduială – Un membru al unei biserici poate fi vinovat de vreun act ce nu poate fi clasificat în mod strict ca imoral, dar poate fi foarte necuviincios. De exemplu, un membru poate, din nepăsare sau indiferență, lipsi frecvent de la serviciile regulate ale bisericii. Aceasta este neorânduială. Când membrii se fac vinovați de acest lucru, biserica trebuie să cerceteze problema. Dacă este necesar, trebuie să ia atitudine față de cei vinovați.

De mult timp bisericile au făcut o regulă potrivit căreia dacă o persoană lipsește de la serviciile bisericii de trei ori fără vreun motiv întemeiat, biserica va lua atitudine împotriva ei. Biserica nu are autoritatea de a emite astfel de reguli, pentru că ea nu este un organism emitent de legi; însă Biblia învață că membrii bisericii nu trebuie să părăsească adunarea lor. O biserică are dreptul să clasifice ca neorânduială absentarea intenționată a unui membru de la serviciile ei și trebuie să ia măsurile necesare. Multe alte lucruri pot fi socotite ca neorânduială, însă acesta este dat ca exemplu.

Acte ca beția, curvia, adulterul, desfrânarea (care include dansul și altele asemenea), hoția și multe alte păcate sunt clasificate ca păcate imorale. Scripturile sunt foarte clare în privința atitudinii ce trebuie luată când membrii se fac vinovați de astfel de lucruri. Chiar și un om nenăscut din nou poate spune cu ușurință că astfel de oameni nu trebuie să fie membri în biserică. Cu siguranță că o biserică își va răni singură mărturia dacă permite celor clar vinovați de astfel de fapte să rămână membri.

Nu poate exista prea multă conștiinciozitate de partea unei biserici în privința disciplinei sale. Scripturile învață că biserica este templul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt locuiește într-o biserică a lui Isus Cristos. Dacă o biserică este compusă dintr-un mare număr de membri vinovați de imoralitate, este oare normal să credem că Duhul Sfânt va mai locui pentru mult timp acolo? El este pur și sfânt; va locui doar într-un templu curat. Dacă o biserică dorește ca Duhul Sfânt să locuiască în ea, trebuie să păstreze casa curată. Casa spirituală a Domnului, biserica, trebuie – mai înainte de toate – să fie păstrată curată.

Atitudinea bisericii

Care trebuie să fie atitudinea unei biserici față de cei excluși din membralitatea ei? Aceasta este o întrebare importantă pentru că atitudinea pe care biserica o ia față de aceștia va determina în mare parte efectul disciplinei. Biserica trebuie să urmărească un scop nobil atunci când se separă de membri ce trăiesc în neorânduială. O astfel de atitudine, dacă este asumată de toți membrii, va ajuta la atingerea obiectivului.

Isus a spus despre păcatul personal al celui ce nu ascultă de biserică „*Să fie pentru voi ca un păgân și ca un vameș*” (Matei 18:17). Membrul exclus trebuie tratat și privit ca un păcătos sau ca o persoană neregenerată.

Gradul de ofensă va determina, firește, într-o anumită măsură, atitudinea pe care o biserică ar trebui să o asume față de partea exclusă. Dacă ofensa este una extrem de imorală, cel vinovat nu ar trebui să aștepte o considerație plăcută și politicoasă din partea bisericii; însă biserica poate merge prea departe în astfel de cazuri. Un membru exclus, indiferent de păcatul comis, nu trebuie tratat în așa fel încât să creadă că biserica nu este interesată de condiția sa spirituală. O astfel de atitudine poate duce la disperare. Poate fi împins să se îndepărteze.

Atitudinea bisericii față de un membru exclus trebuie să fie de așa natură ca el să înțeleagă că biserica nu a aprobat neorânduiala ce i-a cauzat excluderea. Bineînțeles că nu poate exista părtașia de dinainte, pe când era membru sănătos. Pavel a spus: „*Și dacă nu ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l și să n-aveți nici un fel de legături cu el, ca să îi fie rușine. Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate*” (2 Tesaloniceni 3:14, 15).

„Să nu aveți nici un fel de legături cu el” se referă evident la părtașia bisericii. Porunca apostolului nu interzice cuiva să aibă orice fel de asociere cu un membru exclus.

De asemenea, Pavel a zis: „*Măcar că își zice ‚frate’, totuși este curvar sau lacom de bani sau închinător la idoli sau bețiv sau hrăpăreț, cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați*” (1 Corinteni 5:11). Părtașia spirituală de care se bucură membrii bisericii trebuie „interzisă” celor ce au fost excluși. Atitudinea unei biserici față de cei care au fost excluși ar trebui să fie una care să îi convingă de vina păcatului lor. Ar trebui să îi facă mai conștienți de ea, și Domnul va folosi o astfel de atitudine ca o ocazie pentru a-i aduce într-o stare corectă. Va scurta timpul în care vor fi readuși în turmă, dacă sunt într-adevăr persoane mântuite.

Motivul disciplinei în biserică

Care este adevăratul motiv pentru disciplina în biserică? Este răzbunarea? Nu acesta ar trebui să fie. Acesta nu este motivul scriptural! Uneori poate acesta este motivul, dar este unul fals.

Biserica trebuie să aibă anumite motive bine definite atunci când disciplinează un membru. Cel disciplinat trebuie să înțeleagă acele motive. El nu trebuie înlăturat rămânând cu gândul că unele persoane care nu l-au plăcut s-au răzbunat pe el. Există cel puțin trei obiective pure și sfinte ce se ating în exercitarea disciplinei bisericești: (1) gloria lui Dumnezeu, (2) castitatea bisericilor, (3) îmbunătățirea spirituală.

Gloria lui Dumnezeu

Motivul care determină tot ceea ce întreprinde o biserică ar trebui să fie acela de a-L onora și glorifica pe Dumnezeu. Pavel a zis: „*A Lui să fie slava în Biserică și în Cristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin*” (Efeseni 3:21). Când o biserică își exercită disciplina față de membrii săi, ar trebui să o facă spre și pentru gloria lui Dumnezeu, la fel ca oricare alt act al bisericii.

O biserică nu Îl poate glorifica pe Dumnezeu fără exercitarea disciplinei. Cei neevlavioși și aceia dintre membrii ei care trăiesc în neorânduială vor fi o piedică. Membrii care se angajază în comportări neevlavioase și în neorânduială, cu siguranță nu Îl glorifică pe Dumnezeu. O biserică poate să Îl glorifice pe Dumnezeu numai glorificându-L în viețile membrilor ei. Când există membri ce trăiesc în dezordine, biserica Îl glorifică depărtându-se de ei.

Castitatea bisericilor

Bisericile sunt îndemnate în Scripturi să se păstreze ca niște fecioare caste. Aceasta înseamnă că trebuie să se păstreze nepătate de păcat și de lume. Amestecarea bisericii în probleme lumești se numește în Scripturi curvie. O biserică se poate face vinovată de curvie spirituală la fel cum o persoană se poate face vinovată de curvie trupească.

Biserica este îndemnată să se separe de lume. Lumea este dușmanul bisericii; prin urmare, biserica nu poate face compromis cu lumea și să rămână credincioasă lui Dumnezeu sau castă. Dumnezeu cere credințioșie bisericilor lui Cristos. Îndemnul lui Cristos pentru biserica din Smirna a fost: „*Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții*” (Apocalipsa 2:10).

„*Nu iubiți lumea nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el, căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac*” (1 Ioan 2:15-17). Dacă o biserică iubește lumea, este evident că nu îl iubește pe Dumnezeu; dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru lume nu locuiesc în aceeași inimă în același timp.

Isus a spus în rugăciunea Sa de mare preot „*Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume*” (Ioan 17:16). Bisericile nu sunt instituții ale lumii; așadar, ar trebui să se separe de lume. Unii au argumentat că acel verset nu este aplicabil unei biserici; dar dacă Scripturile Noului Testament nu sunt aplicabile bisericii, atunci să spună contestatarilor cui sunt ele aplicabile.

Trebuie citită chemarea lui Pavel la o viață de separare, adresată bisericii din Corint. (2 Corinteni 6:11-18).

Îmbunătățirea spirituală

Când o biserică își exercită drepturile disciplinând un membru, acest lucru ar trebui făcut pentru îmbunătățirea lui spirituală. În cazul păcatului personal, Cristos a arătat că motivul ar trebui să fie „câștigarea” ofensatorului (Matei 18:15-19). Dacă o persoană cade într-o greșală, cei spirituali trebuie să îl restaureze cu duhul blândeței, dar nu fără o atitudine și stare potrivită din partea acestuia (Galateni 6:1). Dacă păcătosul se pocăiește sincer, el trebuie restaurat.

Retragerea părtășiei trebuie întreprinsă doar când au eșuat toate celelalte eforturi rezonabile de a face corectările necesare. Atunci excluderea trebuie făcută în spirit solemn, și niciodată în spirit de resentiment sau mânie. Acestea ar distruge însăși scopul îndepărtării. Când o biserică se îndepărtează de un membru, ea arată că a epuizat toate resursele rezonabile de determinare a ofensatorului să își facă datoria. Ea îl dă pe ofensator pe mâna lui Satan pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua judecării (1 Corinteni 5:3-5).

Nu trebuie să existe nicio manifestare de amărăciune, persecutare, opresiune, sau dorință de răzbunare. Totul trebuie făcut cu blândețe și teamă, realizând pe deplin faptul că toți trebuie să ne prezentăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru a fi judecați pentru faptele făcute în trup.

Când o biserică se îndepărtează de un membru, nu înseamnă că acea persoană nu este mântuită. Înseamnă că comportarea membrului exclus nu a fost în acord cu idealurile sfinte și înalte ce trebuie menținute de un membru al unei biserici a Domnului Isus Cristos. Îndepărtarea se face cu scopul de a imprima celui exclus gândul care îi va grăbi pocăința și întoarcerea în părtășia bisericii.

Capitolul VIII

Misiunea bisericii

S-au spus foarte multe lucruri despre misiunea bisericilor lui Cristos. Este dificil să vorbești sau să scrii despre calitățile esențiale ale unei biserici, despre doctrinele ei sau alte subiecte ce au fost atinse, fără a-i trata misiunea.

Bisericii îi sunt date cele mai sacre și mai solemne datorii ce pot fi încredințate vreunei agenții omenești. Fără ajutorul puterii divine, membrii unei biserici sunt absolut incapabili să îndeplinească misiunea, să îndeplinească datoriile sau să își ducă la bun sfârșit obligațiile și responsabilitățile ce le-au fost încredințate când s-au alăturat bisericii. Pentru a putea face toate aceste lucruri, marea Căpetenie a promis prezența Sa continuă alături de biserică. Nu există nicio responsabilitate ce nu poate fi dusă la bun sfârșit și nicio misiune ce nu poate fi îndeplinită de biserică, dacă apelează la Isus pentru a primi putere. Să privim în mod solemn și cu reverență spre misiunea bisericilor. Misiunea lor este: (1) să evanghelizeze lumea, (2) să Îl glorifice pe Dumnezeu, (3) să păstreze și să lumineze, (4) să fie locuința pământească a lui Dumnezeu, (5) să fie stâlpul și temelie adevărului, (6) să aducă jertfe spirituale.

Să evanghelizeze lumea

Principala misiune a bisericilor lui Cristos în lume este aceea de a o evangheliza – de a face ucenici pentru Domnul Isus. În vârful tuturor celorlalte mijloace ale harului date pentru facerea de ucenici stă predicarea Evangheliei. Pavel a scris bisericii din Roma: „*Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Cristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului*” (Romani 1:16). Scris de același apostol citim: „*Căci, întrucât lumea cu înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii*” (1 Corinteni 1:21).

„*Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: ,Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!... Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin cuvântul lui Cristos.*” (Romani 10:14, 15, 17). Cea mai mare responsabilitate a bisericii este predicarea Evangheliei – proclamarea căii spre viață și mântuire celor morți în fărâdelegi și păcate.

Marea trimitere, care autorizează bisericile să predice Evanghelia, include de asemenea poruncile de a-i boteza pe cei ce devin ucenici și de a-i învăța să păzească toate lucrurile pe care Domnul le-a poruncit. Din trimitere învățăm că misiunea principală a bisericii are trei ramuri: (1) să facă ucenici prin predicarea Evangheliei, (2) să boteze pe cei ce au devenit ucenici, (3) să învețe pe ucenici să păzească toate lucrurile pe care Domnul le-a poruncit. Pe baza împlinirii cu credințioșie a acestei misiuni, bisericile au promisiunea „*Și iată că Eu voi fi cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.*” Pentru a fi sigure de prezența Domnului, bisericile trebuie să-și îndeplinească cu credințioșie misiunea.

Să Îl glorifice pe Dumnezeu

Misiunea bisericii este să Îl slăvească pe Dumnezeu pe pământ. Dumnezeu se așteaptă pe bună dreptate să fie glorificat în biserică pentru că El și-a sacrificat singurul Său Fiu pentru

a o răscumpăra astfel încât să fie glorificat în și prin ea. „A lui să fie slava în biserică și în Cristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin” (Efeseni 3:21). Din această afirmație învățăm că: (1) Dumnezeu trebuie glorificat în biserică, (2) Cristos este agentul prin care Dumnezeu trebuie glorificat, (3) Biserica este instrumentul unde El este glorificat. Această fază a misiunii bisericilor este îndeplinită numai prin ascultarea lor loială față de poruncile Capului lor suveran.

Este un lucru trist, însă Dumnezeu nu este onorat sau glorificat prin toate activitățile desfășurate în bisericile contemporane. Când spunem *biserici* ne referim la cele adevărate. Bisericile de astăzi, asemenea Israelului din trecut, doresc să fie precum cele din jurul lor; de aceea ele urmează programe concepute de oameni. Prin aceasta ele se depărtează de „hotarul cel vechi pe care l-au așezat părinții noștri”. Prerogativul niciunei biserici nu este acela de a face programe, ci acela de a împlini poruncile Capului și Dătătorului de Lege.

Nu există nicio cale mai bună prin care un supus îl poate onora mai mult pe Superiorul său decât printr-o ascultare blândă, umilă și plină de dragoste față de voia lui.

Nu există glorie mai mare pe care biserica să o poată da lui Dumnezeu, prin Cristos, decât ascultând de poruncile Sale divine. (Vezi Efeseni 3:10).

Să păstreze și să lumineze

În măiastra Sa predică de pe munte, Isus a învățat niște lecții importante despre misiunea bisericii. A spus: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni” (Matei 5:13). Biserica ar trebui să facă din lume un loc mai bun de trăit, ea ar trebui să dea lumii un bun gust moral și spiritual. Ea ar trebui să aibă o influență de restrângere a răului în lume; ea nu ar trebui să îl încurajeze, să îl încuviințeze sau să se compromită cu el; ci ar trebui să îl restrângă.

Prin influența sa bună, sau prin viețile evlavioase ale membrilor săi și prin separarea lor de lume, biserica ar trebui să dea oamenilor o sete după „apa vieții”. Membrii bisericii ar trebui să se comporte înaintea lumii în așa fel încât să arate perfecțiunea vieții lui Cristos. Ar trebui să îi determine pe ceilalți să dorească o astfel de viață.

Isus a predicat că biserica este lumina lumii (Matei 5:14). Prin aceasta a intenționat a spune că biserica trebuie să Îi reflecte lumina. Isus Însuși este „Soarele neprihănirii”. Biserica, precum luna ce reflectă lumina soarelui, ar trebui să reflecte lumina lui Cristos înaintea și în mijlocul lumii. Lumea se află într-un întuneric spiritual și moral dens. Trebuie să privească spre biserică pentru a vedea lumina spirituală și morală, fără de care se va afunda în disperare și ruină veșnică.

Isus a învățat că creștinul nu trebuie să își pună lumina sub o baniță, pentru a o ascunde, ci într-un sfeșnic (o biserică), pentru a străluci ca un far înaintea celor ce sunt în întuneric, călăuzindu-i spre singura temelie a adevăratei vieți și lumini spirituale.

El a dat bisericii o obligație foarte solemnă: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16).

Să fie locuința pământească a lui Dumnezeu

Biserica este destinată a fi locuința pământească a lui Dumnezeu, sau casa Sa. Pavel a spus că biserica este „casa lui Dumnezeu”. „Îți scriu aceste lucruri cu nădejdea că voi veni în curând la tine. Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei 3:14-15).

Când un om vorbește despre casa sa, se referă la locuința sa, sau locul în care stă permanent în lume. Pavel a afirmat că biserica este instituția în care Dumnezeu locuiește pe acest pământ. Fără prezența Sa permanentă în ea, biserica este o instituție neajutorată și lipsită de valoare, în ceea ce privește misiunea sa spirituală.

Mesajul lui Cristos către biserica din Laodicea (Apocalipsa 3:14-22) arată o stare spirituală jalnică. Cristos este reprezentat ca fiind afară, bătând la ușă pentru a fi primit. Locul Său potrivit este în interior, conducând și dirijând toate problemele bisericii. Dacă acest lucru nu se întâmplă, biserica este, precum sarea fără gust, gata să fie călcată în picioare de oameni. (Vezi Efeseni 2:19-22).

Să fie stâlpul și temelia adevărului

Biserica nu trebuie să fie numai locuința lui Dumnezeu prin Duhul, dar și stâlpul și temelia adevărului. Ea trebuie să fie fundația și susținătoarea adevărului. Fundamentul bisericii este adevărul, pentru că este clădită pe Cristos. Cristos a spus că El este „Adevărul” (Ioan 14:6).

În ce privește lumea, biserica este singura instituție la care o persoană poate căuta întregul adevăr al lui Dumnezeu. Eroarea nu are loc în biserica lui Isus Cristos. Biserica, fiind zidită pe fundamentul adevărului, trebuie să susțină, să apere și să proclame adevărul. Viețile membrilor bisericii lui Cristos trebuie să fie o exemplificare a adevărului; astfel, ea va da greș în împlinirea misiunii sale divine.

Să aducă jertfe spirituale

O altă fază a misiunii bisericii constă în aducerea de jertfe spirituale lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Isus este Marele Preot veșnic. Există o preoție de credincioși prefigurată de preoția vechi testamentară. Apostolul Petru a spus: „*Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească*” (1 Petru 2:19a). Fiecare credincios este un preot, după rânduiala Noului Testament. Biserica nou testamentară, fiind compusă din credincioși în Cristos, formează o preoție; prin nașterea din nou, credincioșii sunt copii ai lui Dumnezeu și preoți ai Săi.

Cel mai mare privilegiu al unui preot este accesul la Dumnezeu. Sub lege, numai marele preot putea intra în Sfânta Sfintelor, și aceasta doar o dată pe an. Numai el putea să se apropie de Dumnezeu și să Îl vadă pe Dumnezeu manifestându-se față de el în gloria Sa Șekina. (Vezi Evrei 9:7).

La moartea lui Cristos perdeaua templului a fost sfâșiată în două de sus până jos, semnificând faptul că credinciosul-preot are acces la Dumnezeu fără a mai avea nevoie de un alt preot în afară de Cristos. (Vezi Evrei 10:19-22). În exercitarea funcției sale de preot, credinciosul oferă (1) trupul său (Romani 12:1; Filipeni 2:17; 2 Timotei 4:6; 1 Ioan 3:16), (2) laudă lui Dumnezeu (Evrei 13:15; Exod 25:22), (3) bunurile sale (Evrei 13:2, 16; Romani 12:13; Galateni 6:6; 3 Ioan 5:8; Galateni 6:10; Tit 3:14).

Mai mult, credinciosul-preot este un mijlocitor. O biserică compusă dintr-un agregat de credincioși-preoți, este (ca trup) mijlocitoare. Când în credință ea mijlocește înaintea lui Dumnezeu prin Cristos, Dumnezeu primește bine rugăciunile sale. Nu este nimic mai plăcut Tatălui decât preocuparea profundă a unei biserici pentru cei pierduți și mijlocirea umilă și arzătoare pentru aceștia.

Capitolul IX

Responsabilitățile bisericii

Bisericii Domnului Isus Cristos îi revin multe îndatoriri. În mod inclusiv și cuprinzător, datoria supremă a unei biserici este de a-și face partea în împlinirea misiunii pe care Domnul a dat-o bisericii ca instituție. Observați câteva dintre cele mai importante îndatoriri ale unei biserici.

Responsabilități ale membrilor unii față de ceilalți.

O biserică a lui Isus Cristos constituie o cârmuire sau o mică provincie de sine stătătoare. Unii au asemănat membrii unei biserici cu o familie numeroasă. Aceasta se poate face atât timp cât nu se depășește o anumită limită. O biserică este parte a familiei lui Dumnezeu. Membrii unei biserici ar trebui să fie și să simtă unul față de celălalt ca o familie în Cristos. Ar trebui să existe un puternic sentiment de înțelegere și afecțiune spirituală între membrii unei biserici a Domnului Isus.

Un studiu amănunțit și rugativ al acordului bisericii va dezvălui mai multe îndatoriri sacre pe care membrii bisericii și le datorează unii altora. Aceasta se întâmplă deoarece acordul este bazat pe Scripturi. Un studiu rugativ și serios al Noului Testament, în special al epistolelor, va descoperi acele îndatoriri.

Membrii mai în vârstă și mai maturi ai bisericii au o obligație specială față de membrii mai tineri și mai imaturi. Membrii noi au nevoie de încurajare, sfătuire, instruire și rugăciune. Uneori, persoanele mai în vârstă sunt predispuse să îi critice pe membrii tineri ai bisericilor. Poate că abandonarea membrilor tineri de către membrii în vârstă este cauza deficiențelor tinerilor. Tinerii sunt energici și activi, ei au nevoie de o ocupație. Biserica are datoria de a le furniza un tip de ocupație corect. Biserica are datoria de a se asigura că activitățile lor sunt îndreptate într-o direcție spirituală, nu într-una lumească.

Biserica ce veghează și direcționează bine pe membrii mai tineri va avea oportunitatea de a le descoperi darurile. Mulți ar fi încurajați mai timpuriu în viață să intre în anumite slujiri speciale dacă bisericile și-ar asuma întreaga lor responsabilitate față de tinerii lor.

Creștinii tineri au bariere lumești de surmontat în îndeplinirea îndatoririlor lor față de Domnul, în fiecare domeniu. Au nevoie de ajutor, rugăciuni și înțelegere.

Responsabilități ale bisericilor una față de cealaltă

Cu toate că bisericile sunt independente, există obligații pe care și le datorează una alteia. Ele se pot ajuta reciproc în înaintarea lucrării Domnului în lume. Fiecare biserică este supusă aceluiași legi și Aceluiași Domn. Fiecare biserică lucrează, sau ar trebui să lucreze, pe baza autorității Marii Trimiteri. Fiecare biserică are aceeași sarcină. Acestea ar trebui să lege bisericile prin puternice sentimente de dragoste și înțelegere creștină. Ele pot să nu fie legate în niciun fel de organizație, însă trebuie să fie legate în dragoste și înțelegere pentru că au o sarcină și o misiune comună. Bisericile trebuie să respecte dreptul și independența tuturor celorlalte biserici; însă trebuie să existe o bunăvoință și o ardoare de a coopera ca egale în îndeplinirea misiunii pe care Cristos a dat-o bisericilor Sale.

Este trist ca bisericile să se înstrăineze din cauza certurilor, discordiei și nemulțumirilor. Când au loc astfel de lucruri, cauza este împiedicată și bisericile nu au atitudinea potrivită pentru se bucura de plinătatea binecuvântărilor Domnului. Problemele care descurajează părțasia și cooperarea dintre biserici ar trebui înlăturate.

Responsabilități față de cei nemântuiți

Biserica are o obligație solemnă față de cei pierduți, în special față de cei din apropierea sa. Biserica are obligația solemnă de a face tot ceea ce îi permit mijloacele membralității sale pentru trimiterea Evangheliei în toată lumea. Fiecare biserică a Domnului Isus este obligată de Marea Trimitere să evanghelizeze întreaga lume, însă biserica are datoria să intre în contact personal cu cei nemântuiți aflați în vecinătatea ei. Există și alte datorii minore pe care bisericile le au față de cei nemântuiți, însă fiecare membru al bisericii ar trebui să fie pe deplin conștient că datoria supremă pe care o are față de cei nemântuiți este aceea de a căuta să îi conducă la Cristos, ca să fie mântuiți din păcat.

Bisericile ar trebui să se angajeze în: (1) lucrare personală printre cei pierduți, (2) susținerea de servicii de predicare și învățare, și (3) distribuirea de Biblii și pliante de evanghelizare.

Lucrare personală printre cei pierduți

Membrii bisericii ar trebui să caute oportunități pentru a le vorbi celor pierduți despre mântuire. Mulți au spus că vor să fie câștigători de suflete. Scripturile învață că un câștigător de suflete este înțelept. Solomon a zis: „*Cel înțelept câștigă suflete*” (Proverbe 11:30). „*Cei înțelepți vor străluci ca lumina cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci*” (Daniel 12:3). Ce stimulent mai mare poate exista pentru câștigarea sufletelor? Toți ar trebui să dorească înțelepciunea cerească și dumnezeiască; câștigarea sufletelor este o manifestare a acelei înțelepciuni. Toți ar trebui să dorească să strălucească precum stelele în veșnicie; pentru a fi un satelit strălucitor în ceruri, trebuie să fii un câștigător de suflete acum.

De când a plecat înapoi la Tatăl Său, Cristos și-a ales biserica să Îl reprezinte în lume. Isus a spus că a venit în lume să caute și să mântuiască pe cei pierduți. Biserica nu poate mântui, însă poate îndrepta pe păcătos către Mântuitor. Aceasta este datoria sa solemnă față de cei nemântuiți.

Susținerea de servicii de predicare și învățare

Mântuirea păcătoșilor din păcatele lor reprezintă marele obiectiv al predicării Evangheliei lui Cristos. Biserica nu doar că trebuie să fie conștientă de responsabilitatea pe care o are în această privință, însă și predicatorul trebuie să își dea seama că el este, într-un fel, avocatul pledant între cei vii și cei morți. Fiecare predică ar trebui să conțină câteva avertizări pentru cei pierduți; de asemenea, ar trebui să „țină sus Cuvântul vieții” pentru ei. Dumnezeu a promis să însoțească cu Duhul Sfânt Cuvântul predicat inimilor celor pierduți, pentru a-i face să resimtă în suflete condamnarea și să alerge spre Cristos. Responsabilitatea predicării Evangheliei stă pe umerii bisericii; însă și predicatorul este responsabil, pentru că este chemat de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu la acea lucrare specifică. Este nevoie de o trezire printre biserici, ca ele să simtă mai pătrunzător această responsabilitate solemnă.

Bisericile trebuie să susțină servicii regulate de învățare, în care cei pierduți sunt învățați din Cuvântul lui Dumnezeu. [...]

Distribuirea de Biblii și de pliante de evanghelizare

Nu se poate pune nimic mai bun în mâinile celui nemântuit decât o Biblie. Acestuia îi trebuie dat Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie încurajat să îl citească. Este nevoie de o trezire în privința citirii Bibliei. Oamenii nu pot citi conștient Scriptura fără a fi atinși de ea. Dumnezeu Își face Cuvântul plin de putere în inimile celor ce îl citesc și îl studiază. Dacă în privința citirii Bibliei va avea loc o trezire, în religia creștină va avea loc o mare trezire.

Pliantele de evanghelizare au fost folosite foarte eficient printre cei pierduți. Membrii bisericilor ar trebui să țină pliante la îndemână pentru a le da prietenilor lor nemântuiți. S-ar putea ca unii să nu le citească niciodată, însă majoritatea vor respecta îndeajuns pe cel ce li l-a dat pentru a le citi. Citirea unui pliant de evanghelizare bun poate avea ca rezultat convertirea unei persoane.

Capitolul X Asocierea bisericilor

Asocierea bisericilor lui Isus Cristos ca egale este o doctrină nou testamentară. Bisericile lui Cristos în vremurile Noului Testament s-au asociat în lucrare, dar în niciun caz nu s-au unit în așa fel încât să își piardă independența. Dacă bisericile se unesc așa încât își pierd individualitatea, independența și libertatea, ele încetează să mai fie biserici adevărate. Un principiu fundamental de credință într-o biserică baptistă este independența și individualitatea ei.

[...]

Valorile asocierii

Domnul a recunoscut valoarea și importanța părtășiei, cooperării sau asocierii. Această cunoștință a fost principalul motiv pentru care a înființat biserica. În unitate este putere. În constituirea unei biserici, nicio persoană nu își pierde individualitatea sau libertatea. [Noi credem că atunci când o persoană se alătură unei biserici, ea renunță voluntar la o parte din libertățile ei prin recunoașterea conducerii majorității. Însă nu se pierde libertăți fundamentale – n. ed.]. O biserică a lui Isus Cristos este pur și simplu un efort cooperativ al indivizilor pentru îndeplinirea lucrării încredințate de Domnul bisericii. El ar fi putut cu ușurință să îl trimită pe fiecare ucenic în parte să îi facă lucrarea, dar a știut că mult mai multe se pot realiza prin eforturi unite. Așadar, El și-a instituit biserica pentru ca credincioșii să își unească eforturile pentru continuarea lucrării Sale.

Biserica este o instituție necesară. Ea este necesară pentru inspirația pe care o oferă. Este necesară pentru părtășia și închinarea sa. Un cărbune scos din foc și pus deoparte pe vatră se va răci și se va stinge curând, în timp ce ceilalți vor străluci și vor da căldură. Cum s-a exprimat un scriitor: „Avem nevoie de stimularea interesului altor persoane, de contagierea cu entuziasmul lor.”

Mai multe se pot realiza într-o anumită comunitate prin cooperarea copiilor lui Dumnezeu ca biserică. Mai multe se pot realiza în lume prin asocierea și cooperarea dintre biserici. O biserică ce lucrează singură nu poate împlini Marea Trimitere [la nivel mondial n. ed.]; dar toate bisericile, lucrând împreună, pot evangheliza întreaga lume.

Două sau mai multe biserici se pot asocia în efort cooperativ, la fel cum două sau mai multe persoane o pot face. Pot face acest lucru fără să renunțe la individualitate, independență sau drepturi ca biserici. Acesta este felul de asociere învățat în Scriptură.

Solomon, chiar dacă nu se adresa unor biserici, a subliniat principiile cooperării: „*Mai bine doi decât unul, căci au o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur și cade fără să aibă pe altul care să-l ridice! Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur? Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva; și funia împletită în trei nu se rupe ușor*” (Eclesiastul 4:9-12).

Solomon a afirmat în principiu că puterea stă în unitate. Bisericile pot lucra împreună în unitate, dar nu pot forma o uniune. Pentru o biserică, asocierea cu alte biserici este absolut opțională. Nu există nicio lege care să o forțeze să se asocieze, pentru că nu există nicio autoritate ecleziastică mai înaltă decât biserică.

Felul în care bisericile se pot asocia în lucrarea de evanghelizare și dăruire benevolă este descrisă în Scriptură.

Prin studierea Faptelor și epistolelor se poate învăța că misionarii au fost trimiși, adică aleși, de o biserică. Apoi alte biserici au cooperat pentru susținerea lor.

[...]

Există două extreme în care au ajuns bisericile în privința felului de a face misiune și lucrare benevolă.

Una dintre extreme este felul practicat de biserici ce cooperează după modelul convenției. Scopul exprimat al Convenției Baptiste de Sud este acela de a „obține, combina și direcționa energiile întregii denominații.” Orice agenție sau instituție care poate obține, combina și direcționa energiile întregii denominații, adică a tuturor bisericilor, poate deveni cu ușurință o influență puternică. Sistemul Convenției tinde să îndepărteze procesul de luare a deciziilor cât mai departe de biserici. Este nescriptural ca biserici să renunțe la independența lor și să se supună unui alt organism.

Cealaltă extremă este așa-numitul „plan de misiune directă de evanghelizare”. După acest plan, o biserică trimite misionari, iar apoi solicită ajutor de la alte biserici pentru susținerea lor. Acest plan nu permite celorlalte biserici să își exprime părerea în vederea acestor misionari. Acest plan pare să nu ia în seamă independența celorlalte biserici; o biserică nu poate pretinde altor biserici să îi susțină pe cei aleși de ea, și nu este oare o violare a drepturilor unei biserici de către o alta când aceasta îi cere să îi susțină pe cei aleși de ea fără ca cea dintâi să își poată exprima părerea? Nu este alegerea misionarilor și apoi solicitarea altor biserici pentru susținerea lor la fel de greșită ca alegerea unui păstor de o biserică care apoi solicită ajutorul altor biserici pentru a-l susține? [În vreme ce este greșit ca o biserică să pretindă altora să îi susțină misionarii sau păstorul, nu este nimic în neregulă ca alte biserici să ajute la susținerea misionarilor altor biserici sau chiar a păstorilor unor biserici sărace. – n. ed.].

Nicio biserică nu poate face pe cont propriu tot ceea ce se cere în Marea Trimitere în privința evanghelizării lumii, dar toate, lucrând în cooperare, pot trimite Evanghelia lui Cristos în fiecare națiune. Scriptura conține prevederile necesare pentru astfel de efort cooperativ. Depinde de înțelepciunea bisericilor să urmeze calea scripturală de asociere în lucrare.

[...]

Capitolul XI

Câteva sugestii pentru dezbateri

Adunările generale ale bisericii

Nu ar trebui să fie vreodată necesar ca în adunările lor generale, bisericile să fie legate de legi parlamentare de fier. Dragostea și curtoazia creștină ar trebui să domine într-o așa măsură încât biserica să poată rezolva problemele dezbătute fără să acorde prea multă atenție regulilor privitoare la dezbateri. Totuși, asemenea reguli trebuie cunoscute suficient pentru ca biserica să își poată desfășura adunarea generală în „decentță și ordine”. Autorul speră că ceea ce este spus aici în privința regulilor pentru dezbateri va fi suficient pentru ca biserica obișnuită să fie ghidată în rezolvarea judicioasă a tuturor problemelor ce le-ar putea întâmpina într-o adunare generală obișnuită.

Păstorul bisericii este conducătorul dezbaterii tuturor adunărilor generale ale bisericii, dacă nu cumva este descalificat din anumite motive. Există o regulă pentru dezbateri care spune că cel ce conduce orice corp organizat poate vota în caz de egalitate, cu condiția să fie membru al acelui corp. Unele biserici au slujitori care nu sunt membri în bisericile cărora le predică la intervale regulate. În astfel de cazuri, conducătorul dezbaterii nu poate avea votul decisiv pentru simplul motiv că nu este membru al acelui corp. El nu are dreptul de a vota în nicio decizie a acelei biserici. Dacă păstorul este membru al acelei biserici, el poate vota.

Majoritatea textelor recente despre procedurile de dezbateri spun că în cazul în care conducătorul grupului este membru al lui, trebuie să i se permită să voteze în privința tuturor problemelor ridicate spre rezolvare. Nu pare plauzibil faptul că a conduce un grup ar trebui să îl priveze de drepturi pe cel ce conduce.

Conferințele bisericii sau adunările generale au de obicei loc după serviciile de rugăciune sau de predicare. Dar, dacă nu este cazul, un serviciu devoțional ar trebui să precedă întotdeauna adunarea generală. Ar trebui măcar să se cânte o cântare, să se citească un verset și cineva să se roage. Adunarea generală a unei biserici ar trebui privită ca o sesiune sfântă și spirituală, la fel ca orice alt serviciu al bisericii.

După ce întrunirea a fost declarată deschisă, primul punct pe ordinea de zi ar trebui să fie citirea problemelor care nu au fost aprobate de biserică la adunările precedente. Ar trebui făcute corectări, dacă este necesar, și apoi aprobate.

Următorul punct constă în reluarea unor probleme a căror dezbateri a rămas neîncheiată, dacă acestea există. Dacă există subiecte neterminate, procesele verbale ar trebui să le reflecte.

Următorul punct este deschiderea unui nou subiect precum: citirea rapoartelor, [...], dacă acestea există, și orice altceva este necesar ca biserica să ia în considerare.

Nu este necesară o propunere pentru a relua o problemă nerezolvată, de vreme ce ține de darea de seamă; iar dările de seamă ar trebui efectuate înainte de a trece la subiecte noi. Citirea problemelor neîncheiate le plasează înaintea bisericii fără o propunere.

Toate subiectele noi ar trebui aduse în fața bisericii sub formă de propunere, cu excepția prezentării rapoartelor [...]. După ce raportul este prezentat bisericii, este necesar să se facă o propunere fie pentru aprobarea, fie pentru respingerea raportului [...].

Dacă se consideră mai înțelept să se amâne o problemă a bisericii, aceasta trebuie să se aprobe în urma unei propuneri.

Despre propuneri

Nicio problemă nu este adusă înaintea bisericii înainte de a se face o propunere de către un membru și de a fi confirmată de conducătorul dezbaterii. Uzanța recentă nu pretinde secundarea propunerii pentru a putea ridica probleme pentru dezbateri în corpuri mici de dezbateri; este nevoie de secundare în corpuri mari. Este datoria celui care conduce să confirme propunerea sau să o declare nepotrivită.

O propunere făcută și afirmată de cel ce conduce nu poate fi retrasă fără consimțământul corpului. După ce este făcută și afirmată, ea aparține grupului; nu mai aparține inițiatorului.

În timpul discutării unei propuneri nu se poate face o nouă propunere, dar se poate propune un amendament la cea originală. Dacă amendamentul este acceptat de inițiator, el devine parte a propunerii originale.

Amendarea unui amendament este o bună uzanță în dezbateri, însă nu trebuie să se treacă dincolo de aceasta. Dacă sunt necesare multe amendări, ar trebui făcută o altă propunere care să o substituie pe prima.

Propunerile privilegiate includ probleme ca suspendarea, punerea pe masă, amendarea, încredințarea, amânarea și discutarea întrebării precedente. Sunt cunoscute sub numele de propuneri privilegiate, pentru că pot fi făcute în orice moment. Propunerea de suspendare are prioritate înaintea tuturor celorlalte, însă nu poate fi făcută o propunere de suspendare în timp ce un membru vorbește sau în timp ce se votează.

Când se face o propunere de suspendare și este votată negativ, corpul nu poate să suspende adunarea până nu este tratată altă problemă.

Este rareori necesar în adunările generale ale bisericilor [...] să se treacă la întrebarea precedentă. Când este făcută o astfel de propunere, moderatorul ar trebui să întrebe: „Ar trebui să punem acum întrebarea principală?” Dacă votul este afirmativ, toată discuția este întreruptă și se votează asupra problemei în cauză. Dacă propunerea este respinsă, problema poate fi discutată în continuare.

Pentru ca o propunere pentru o problemă precedentă să treacă, este necesar votul unei majorități de două treimi.

Propunerea pentru punerea pe masă sau luarea de pe masă necesită doar votul majorității.

Obținerea dreptului la cuvânt

Înainte ca un membru să facă o propunere sau să se adreseze adunării, el trebuie să obțină dreptul la cuvânt. Pentru a-l obține, trebuie să se ridice, să se adreseze conducătorului și să fie recunoscut de acesta. Atunci poate să prezinte propunerea sau să se adreseze adunării.

Este în afara ordinii ca o persoană să încerce să obțină dreptul la cuvânt în timp ce altcineva se adresează adunării.

Dacă un membru care se adresează adunării este în afara ordinii, este datoria conducătorului dezbaterii să îl cheme la ordine. Dacă conducătorul nu face acest lucru, un membru se poate ridica și adresa conducătorului și poate chema la ordine; dar foarte rar este nevoie de așa ceva.

Apelarea la adunare

Când un membru este nemulțumit de felul cum moderează conducătorul, poate face apel la corp. Corpul poate susține sau întoarce decizia conducătorului.

Primirea de membri

Membrii pot fi primiți într-o biserică la orice întrunire anunțată. Membrilor li se pot da scrisori de eliberare la orice întrunire anunțată. O biserică are dreptul, dacă dorește aceasta, să excludă un membru la orice întrunire anunțată, însă este de preferat ca acest lucru să aibă loc la o adunare generală anunțată.

O biserică baptistă este un corp deliberativ normal. Ea poate discuta probleme în orice întrunire anunțată, după cum consideră necesar.

Secretarul bisericii ar trebui să scrie procese verbale pentru fiecare adunare a bisericii. Este datoria lui să țină o evidență corectă a desfășurărilor fiecărei adunări generale. De asemenea, ar trebui să noteze fiecare întrunire a bisericii, natura și obiectivul ei și să specifice cine a condus-o.

Sfaturi frățești

Există momente când este recomandabil ca o biserică să cheme un sfat frățesc format din biserici surori. Sfaturile frățești pot avea naturi și scopuri diferite: (1) pentru ordinarea slujitorilor și diaconilor, (2) pentru a ajuta în cazuri dificile de disciplină, în special a slujitorilor, (3) pentru recunoașterea unei biserici nou-înființate și (4) pentru judecarea anumitor diferențe între biserici.

Sfaturile frățești au doar rol consultativ. Nu pot avea o autoritate peste cea a bisericii. O biserică are autoritatea de a rezolva orice problemă pentru ea însăși; dar dacă dorește, poate cere sfatul bisericilor surori.

Nu este necesară o discuție detaliată despre procedura de desfășurare a sfatului frățesc. Un sfat frățesc trebuie să se desfășoare într-o manieră asemănătoare adunării generale și să delibereze.

Este necesar ca un sfat să aibă un conducător și un secretar. Obiectivul sfatului ar trebui enunțat clar pentru a se putea desfășura într-o manieră deliberantă.

Pentru mai multe informații și detalii despre procedura de dezbatere, cititorul este sfătuit să studieze niște cărți bune despre legile deliberării.